

Giới thiệu Hoa Sen Muội Muội

Bạn đang đọc truyện Hoa sen muội muội của tác giả Điểm Tâm trên website đọc truyện online.

Bộ dạng xinh đẹp lớn lên như tiên nữ, hoá ra không nhất định tất cả đều là nữ !

Từ Tinh Tinh từ khi sinh ra, chính là một đứa trẻ nghịch ngợm phá phách,

Khuê nữ nhà khác thì luyện tập thêu hoa, nài lại đối võ thuật mê,

Khuê nữ nhà khác vui mừng chăm chỉ xuất giá, nài lại trở thành tên tiêu sư của Đại Phong Đường,

Có thể lấy một chần trảm, khiêng hàng hóa, ngựa cùng xe,

Đánh đuổi phần đông đạo tặc hung ác, vang dội thanh danh thiên hạ đều biết.

Duy nhất có thể làm cho nàng hơi chút có bộ dáng nữ hài tử, chính là nàng từ nhỏ quen biết Hoa Sen muội muội.

Nàng thật cẩn thận, thật cẩn thận chiếu cố thể nhược Hoa Sen muội muội nhiều bệnh,

Thậm chí tự nguyện đảm nhiệm cận vệ của Hoa Sen muội muội,

Lại không nghĩ rằng thiệp thiệp, nhưng lại sẽ thiệp đến trên giường đi,

Càng thật không ngờ là, Hoa Sen muội muội đúng là.....

Nguyên bản, nàng nghĩ đến Hoa Sen muội muội thân là nữ nhi,

Hiện tại, Hoa Sen muội muội lại muốn thành nữ “Tê” !

Bạn đang đọc truyện *Hoa Sen Muội Muội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Thùng thùng thùng !

Thùng thùng thùng !

Tiếng đập cửa vang dội, duy trì liên tục từ ngoài cửa lớn truyền đến, từ trước đình một đường vang vọng đến cả tòa nhà cao cửa rộng trang nhã.

Thùng thùng thùng !

Bên trong cánh cửa, quần gia lộ ra gương mặt khổ thân, phức tạp nhìn cánh cửa.

Ngoài cửa, tiếng đập cửa không có chút dấu hiệu gián đoạn.

Qua sau một lúc lâu, quần gia không thể nề hà hít sâu một hơi, rốt cục đi về phía trước, đành phải lấy chốt gài ở hai bên cửa mà tách ra, cẩn thận đẩy

cửa lớn bằng gỗ ra.

Một nắm tay nhỏ mập mạp, bởi vì cửa lớn đột nhiên mở ra, nhất thời không kịp dừng thế, nếu quân gia không biết rõ vết xe đổ, sau khi mở cửa liền nhanh nhảy ra, bằng không một quyền này khẳng định sẽ đánh lên trên người ông.

Hô, hoàn hảo hoàn hảo, trước người bị đánh trúng, hai chân đau cũng vài tháng a !

Quân gia gạt bỏ tươi cười, nhìn khách ở ngoài cửa, còn một tay lặng lẽ sờ sờ cửa lớn du mộc, kinh hãi lại không ngoài phát hiện, du mộc dày đã bị gõ tới thủng một lỗ.

Nhưng mà ngày ngày không lười biếng, ý chí kiên định đến phá hư cửa lớn, không phải tên đàn ông cao lớn thô lỗ, sức lực vô địch, mà là một nữ oa nhi năm nay tám tuổi.

Cô khuôn mặt nhỏ nhắn tròn tròn, ánh mắt tròn tròn, thân mình tròn tròn, nắm tay vừa tròn lại vừa cứng, trên đầu đơn giản buộc hai búi tóc cao cao, trên khuôn mặt đỏ lại đầy vẻ tươi cười.

“Ta đến tìm Hoa Sen muội muội đi dạo !” Cô trung khí mùi phần tuyên bố ý đồ đến, còn giơ lên một tay kia ra khoe, trưng ra món đồ chơi mới nhất. “Xem, là điều nha !”

Quân gia tươi cười cứng ngắt, dựa vào một lòng trung thành làm chỗ dựa, mới có thể khắc chế xúc động bỏ trốn.

“Ách, thật có lỗi, thiếu, tiểu thư nhỏ sinh bệnh, đang phát sốt, hôm nay không có cách nào ra cửa, cũng không có cách nào cùng người chơi đùa.” Ông thực chú ý, vẫn đứng ở ngoài phạm vi đụng chạm của nắm tay nhỏ.

Tươi cười sáng lạn, nhất thời biến mất không thấy, khuôn mặt nhỏ nhắn xụ xuống.

“Muội ấy vì sao lại bị phong hàn ?”

“Đại khái là vì liên tục nhiều ngày nay nghịch trong nước.”

Nữ oa nhi về mặt nghỉ ngơi.

“Ta cũng nghịch nước, nhưng là ta không có sinh bệnh a !”

Quân gia co rúm lại một chút.

Ông nhìn tiểu nữ oa cường tráng này, thật sự tin cho dù là vào thời khắc trời đông giá rét đem cô quăng xuống kênh đào đóng băng, cô vẫn có thể mà thuận lợi bơi trở về, hơn nữa thời điểm lên bờ, miệng còn có thể cắn một đuôi cá lớn !

“Tiểu thư thân mình tương đối yếu ớt.” Ông nói thực hàm súc. “Cho nên, những ngày gần đây người tự mình chơi đùa đi !” Âm thanh của câu nói rơi lại, ông ra sức đóng cửa lớn lại, kéo then cài cửa, xác định an toàn sau khi lừa gạt xong, mới thờ phỉ phò mảnh liệt lau mồ hôi lạnh trên trán.

Gió mát thổi qua, nữ oa nhi cầm điều, chu miệng lên nhìn cửa lớn đóng chặt.

Cô vốn đang muốn dùng chân đá đá nhưng mà phụ thân ra sức dằn dò qua, không thể lại phá hư cửa lớn nhà Hoa Sen muội muội, vì tránh cho mộng nhỏ lại bị đánh rất đau, cô chỉ có thể bất đắc dĩ buông tha cho.

Thân ảnh nhỏ cô đơn, chậm rãi rời đi trước cửa, hai vai thông xuống hiện ra cô đơn vô hạn.

Tết nguyên tiêu năm nay, cô ở trong con hẻm tối mà ánh sáng rực rỡ của hoa đăng không chiếu tới, bất gặp được một người xấu muốn bắt nạt một cô gái rất đẹp, tiếp theo khi còn chưa nói gì, cô đã được dạy dỗ gặp chuyện bất bình thì rút dao tương trợ, đừng cảm đánh người xấu, còn quen biết Hoa Sen muội muội.

Bất luận có cái gì ăn ngon, chơi vui, cô đều muốn chia sẻ cùng Hoa Sen muội muội.

Cô đi đến nửa đường cầm lấy điều ngồi xổm xuống, dùng đầu ngón tay mập mạp vẽ vòng vòng, cái miệng nhỏ nhắn khê thờ dài.

Hoa Sen muội muội đáng thương, cơ thể thật sự kém, ba ngày thì hai ngày đã sinh bệnh.

Thật đáng tiếc, điều chơi rất vui nhưng Hoa Sen muội muội lại không chơi được. Hơn nữa điều xinh đẹp này, cô cũng không nguyện ý chia sẻ với người nào khác ngoài Hoa Sen muội muội.

Đầu nhỏ ngẩng lên, nhìn bức tường cao cao, cùng ngoài tường là một gốc cây mộc lan đã hơn trăm tuổi, nụ cười tươi sáng bỗng dừng lại xuất hiện trên môi cô.

Nếu Hoa Sen muội muội không thể ra cửa, như vậy cô có thể vào với muội ấy a !

Sau khi hạ quyết tâm, cô nhanh nhẹn leo lên cây, lén lút núp vào một gốc lớn, dựa vào trí nhớ rất nhanh tìm được nơi ở của Hoa Sen muội muội.

Lần này, cô không có gõ cửa, mà là tay chân nhẹ nhàng đi vào.

Nằm ở trên giường, mỹ nhân mặc chiếc áo mỏng trang nhã, cảnh giác mà cầm khăn tay đắp trên trán, nhanh chóng mở hai mắt. Hai hàng lông mày cong, lông mi thật dài, đôi mắt to và sâu cùng với đôi môi đỏ mềm mại, bộ dáng tuyệt mỹ có thể làm cho bất luận kẻ nào liếc mắt một cái cũng ái mộ.

Nhìn thấy người tới, cô tuy rằng suy yếu, nhưng vẫn là lộ ra mỉm cười.

“Tĩnh Tĩnh, người sao đến đây?”

Nữ oa nhi nở nụ cười.

A, trên đời này chỉ có Hoa Sen muối muối mới gọi tên của cô dịu dàng như vậy.

“Ta đến với người a!” Cô đi đến bên giường, đặt điều lên. “Người mau nhìn xem này.”

Ý cười xuất hiện trên gương mặt xinh đẹp.

“Điều thật là đẹp.”

“Đúng vậy,” Tĩnh Tĩnh cao hứng đề nghị. “Đến, chúng ta đến chơi điều.”

“Ở trong phòng?”

Đầu nhỏ ra sức gật đầu mấy cái.

Cô đem điều thả lên trên giường, sau đó cơ thể tròn của mình liền chui lên trên giường, cùng tiểu mỹ nhân mà nằm ở một chỗ. Hai đường vuông góc của con điều, một cái nắm ở trong tay cô, cái còn lại thì giao cho Hoa Sen muối muối.

Hai cô nằm ở trên giường, dùng tay điều khiển cho nó di chuyển, nhìn hai cánh điều bay lượn cứ như là đang bay thật sự trong gió.

“Đây là con bướm nha!” Tĩnh Tĩnh nói. “Sự phụ làm điều nói, hai cánh của bướm bướm mãi mãi cũng không tách ra, là thật sao?”

“Là thật.”

“Như vậy, Hoa Sen muối muối.....”

Tiểu mỹ nhân thân nhiên cười.

“Ta so với người lớn tuổi hơn, người sao luôn kêu ta là muối muối?”

“Nhưng mà ta so với người mạnh mẽ hơn a!” Ở nhà cô, mạnh nhất chính là lão đại.

Mỹ nhân lại cười, không hề nói nhiều.

Ngược lại Tĩnh Tĩnh lại nắm chặt tay mềm mại của người bạn, khởi động nửa thân mình, mở to đôi mắt tròn sáng, ngây thơ hỏi: “Hoa Sen muối muối, chúng ta sẽ giống như cánh bướm, mãi mãi đều cùng một chỗ, được không?” Cô rất thích chơi cùng Hoa Sen muối muối, hận không thể mỗi thời mỗi khắc đều cùng một chỗ.

Đôi mắt sâu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang tràn đầy mong muốn kia.

Giấu ý cười đi, trên gương mặt tuyệt mỹ lại càng thêm dịu dàng.

Một lát sau, môi đỏ mọng mới nghiêm túc thốt ra lời đồng ý.

“Được, mãi mãi đều cùng một chỗ.”

Tĩnh Tĩnh thật cao hứng mà nở nụ cười, buông cánh điều ra, vươn tay nhỏ bé đến. “Đóng dấu tay.”

Tay nhỏ mềm mại đóng dấu với tay nhỏ bé thô ráp, ngón cái đối ngón cái, ấn xuống lời hứa của hai bên.

“Không được đổi ý nha!” Tĩnh Tĩnh còn dặn dò thêm

“Được.” Đôi mắt đẹp nhìn chăm chú, không có dời đi.

Cô cười càng ngọt ngào, quay đầu nhìn thấy bồn tắm bên giường bỗng dừng lại nhớ tới Hoa Sen muối muối đang bị bệnh.

“Người khát nước rồi, ta đi rót nước cho người uống.” Cô trở người xuống giường, hướng tới phòng khách, tay thô chân thô đến rót một ly trà, lại bước

như chạy chạy đến bên giường.

Nhưng mà do cô chạy nhanh quá nên bị vương bậc cửa giữa phòng khách và phòng ngủ, cơ thể tròn tròn ngã thật mạnh về phía trước, làm ly trà bắn nước tung tóe –

Rầm !

Không thiên vị, tiểu mỹ nhân trên giường cũng bị nước trà đổ lên người, áo mỏng thoáng chốc ướt sũng.

Tĩnh Tĩnh nhanh chóng nhảy dựng lên, lo lắng chạy đến bên giường, tay bụm nắm lấy chiếc áo mỏng ẩm ướt. “Mau mau mau, cởi quần áo ra !” Cô nóng lòng bù đắp sai lầm.

Tiểu mỹ nhân hiếm khi hoảng sợ, ra sức mà nắm chặt vạt áo cứ như cô gái cương trực muốn bảo vệ sự trong trắng khi gặp phải bọn dâm tặc. [Vũ:]

“Tĩnh Tĩnh ngại đợi chút, không cần cởi. ....”

“Người đã bị bệnh lại mặc y phục ẩm ướt thì bệnh sẽ càng nặng hơn !” Tĩnh Tĩnh không chịu nhượng bộ, hai tay trái phải ngang ngược, chợt nghe xẹt một tiếng, chiếc áo mỏng ướt sũng đã bị xé thành hai mảnh.

Vốn cơ thể được che lấp bên dưới chiếc áo mỏng, nhất thời nhìn không sót một cái gì.

Nháy mắt, hai người hô hấp đều ngừng lại.

Tiểu mỹ nhân trên giường tuy rằng cố gắng nhanh chóng mà lấy chăn che lại nhưng vẫn là ngăn không được cánh xuân mới vừa để lộ. Về nhu hòa mang chút hoảng sợ trong đôi mắt, nhanh chóng nhìn chằm chằm nữ oa nhi gây tai họa.

Tĩnh Tĩnh ngây dại.

Cô đứng ở bên giường, cũng không nhúc nhích.

Đó là cái gì ?!

Không, không đúng !

Trong lòng có một thanh âm sửa đúng cô.

Cô nhận ra đó là cái gì. Nhưng, nhưng nhưng nhưng nhưng nhưng mà..... Hoa Sen muội muội làm sao có thể có cái “vật” kia ?

Tĩnh Tĩnh chịu đả kích quá lớn, sững sờ, đơ ra mà ngẩng đầu lên.

“Tĩnh Tĩnh, người có khỏe không ?” Thanh âm êm tai quen thuộc hỏi.

Cô nhìn gương mặt xinh đẹp kia, lần đầu tiên không phải nhanh chóng tiến lên, ngược lại là lao đảo lui về phía sau, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đầy hoang mang cùng kinh ngạc.

“Người..... Người..... Người..... Ta, ta..... Ta.....” Cái miệng nhỏ nhắn đang mở ra, người người ta ta nửa ngày cũng rốt cuộc không nói nửa câu nên lời.

Kinh ngạc quá độ cô càng lui càng xa, không có lòng dạ chú ý dưới chân lại lần nữa bị bậc cửa làm vấp, thân nhỏ tròn tròn phút chốc ngã về sau, đầu nhỏ một tiếng “Đông” vang lên, ngã thật mạnh xuống mặt đất.

“Tĩnh Tĩnh !”

Giữa lúc mông lung, cô vẫn còn nghe thấy tiếng kêu to kia.

Tiếp theo, màn đêm buông xuống.

Tĩnh Tĩnh trong lúc vô ý thấy rõ chân tướng, liền ngất đi như vậy.

Ầm !

Cổng lớn Tàn gia rất nhiều lần bị đá văng ra, hai cánh cổng bị đập vào hai bên tường, phát ra tiếng vang thật lớn làm long trời lở đất.

Từ vài năm trước, cửa lớn du mộc một cái rồi lại một cái, đã cái thứ ba bị phá hỏng rồi, người hầu hay tổng quản mở cửa không biết có bao nhiêu lần bị gõ trúng đầu đến hôn mê bất tỉnh, cho dù bị gõ đến bị thương nặng mà ngã xuống đất cũng chỉ rung rung mà lui về sau, thân là hình bộ thượng thư Tàn lão gia vì an nguy tánh mạng của người hầu mà suy nghĩ, rốt cục hạ quyết định từ nay về sau chỉ để cho quan binh canh phòng ở ngoài cửa.

Nhưng mặc dù bọn quan binh được huấn luyện trước giờ dư sức bảo vệ sự an nguy của Tàn gia, nhưng mỗi khi vị “khách quen” tới cửa, bọn họ liền vội

vàng chạy trốn, trơ mắt nhìn người tới đá văng cửa lớn, ngang ngược mà đi hướng vào bên trong Tàn phủ.

Đôi mắt nhỏ sáng lên, thân thủ nhanh nhẹn, còn có chưa có nam nhân tầm thường nào có năng lực so bằng được, trái lại cũng được dạy kính nhi viễn chi.

*kính nhi viễn chi : tôn kính mà không thể gần gũi; kính trọng nhưng không gần gũi

“Hoa Sen muội muội !” Thanh âm vang dội từ ở phía ngoài mà tiến vào bên trong viện.

Từ trên xuống dưới đầy bụi bặm, ngay cả tóc Tinh Tinh cũng bị dính cát vàng, vẻ mặt như không thể chờ đợi được, một đường không ngừng hướng vào bên trong.

Bỗng dừng bước chân cô dừng lại, sau khi trông thấy quần gia mái tóc xám trắng trốn ở sau cửa tròn, lập tức lộ ra tươi cười sáng lạn, một chút trên cát vàng trên mặt rớt xuống.

“Quần gia, đã lâu không gặp !” Cô thật sự cao hứng.

Quần gia nụ cười cứng ngắc.

“Đúng vậy, đã ba tháng rồi Từ cô nương không đến nhà chúng tôi.” Trên mặt hắn đang cười, trong lòng lại như đang khóc thét, ba tháng sao có thể tính lâu đây ?

“Ta vừa nghe nói Hoa Sen muội muội đã trở về, liền lập tức chạy tới.” Tinh Tinh đến gần vài bước, mở to đôi mắt trẻ con truy hỏi : “Muội ấy đâu ? Ở đại sảnh hay là ở trong phòng ?”

Quần gia lui một bước về phía sau, cẩn thận giữ khoảng cách nhất định, vội vàng nói ra đáp án.

“Tiểu thư đang ở trong phòng.”

“Cảm tạ !”

Dư âm vẫn còn, Tinh Tinh đi đường mệt mỏi nhưng đảo mắt đã không thấy bóng dáng.

Ở sâu trong vườn hoa đào là một khu vườn thoát tục. Hoa đào tung bay trong gió, có đỏ, có hồng, có trắng, hoa đào mềm mại có một ít dán lên giấy tường của song cửa sổ, đem mỗi một phiến cửa sổ đều được trang điểm thành một bức họa.

Cảnh đẹp như thế có thể làm cho rất nhiều người dừng bước tán thưởng, nhưng mà Tinh Tinh nhìn cũng không liếc mắt một cái, đi thẳng hướng đến cánh cửa gỗ khắc hoa trong sân, biết ý mà gõ cửa hai cái, cũng nhanh tiến vào bên trong.

“Hoa Sen muội muội ?” Cô kêu to, vòng qua bình phong san hô, nhìn hướng vào bên trong, liền thấy tiểu mỹ nhân ngồi trên giường phía trước cửa sổ mà đọc sách, dung mạo xinh đẹp kia làm cho cô nhìn nhất thời ngây người.

Cô cũng không phải chưa thấy qua mỹ nhân.

Từ Tinh Tinh thân là tiêu sư, giống như ca ca Từ Hậu, nhậm chức “Đại Phong Đường” nổi tiếng khắp thiên hạ.

Đại Phong Đường trong tiêu cục cao thủ tập hợp, chưa bao giờ không dám nhận tiêu, càng không có một chuyển tiêu nào gặp tai họa, ngay cả triều đình đưa nhiệm vụ khó khăn là đưa bạc đi cứu tế cũng chỉ tìm bảo tiêu Đại Phong Đường.

Tuy nói đường chủ La lão gia đã nhiều năm không hề quản lý, ngày ngày nhàn rỗi thành thói, nhưng mà tổng quản Thảm Phi Ứng tinh hoa nội liễm, thủ đoạn tuyệt diệu, trên thông quan, giữa kết hợp với thương, dưới quen biết thổ phi, bất luận hắc bạch lưỡng đạo, đều phải nể mặt ba phần, hiện nay Đại Phong Đường môn quy càng hơn xưa.

Trừ chuyện đó ra, Đại Phong Đường còn có một người nổi tiếng khắp thiên hạ là –

La Mộng.

Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân La Mộng.

Thân là tiêu sư Tinh Tinh, đương nhiên gặp qua La Mộng xinh đẹp.

Tuy nói, Hoa Sen muội muội đẹp không bằng đại tiểu thư nhưng mà cô chính là thiên vị Hoa Sen muội muội. Cô nếu nhìn La Mộng tuyệt đối sẽ không nhìn đến ngây ngốc, nhưng mà lại thường xuyên nhìn Hoa Sen muội muội, nhìn đến không chuyển mắt, hoàn toàn không biết thời gian trôi qua nhanh.

Lúc này, nếu tiểu mỹ nhân phía trước cửa sổ không ngẩng đầu lên mỉm cười với cô, cô tám phần sẽ đi ra đến khi mặt trời xuống núi.

“Tinh nhi.”

Nghe tiếng kêu to như thế Tinh Tinh đột nhiên bừng tỉnh, sung sướng không thôi mà đi nhanh về phía trước, vòng hai tay ôm lấy người bạn tốt luôn luôn

nghe đến; Lo lắng đến cơ thể mảnh mai của bạn tốt, cô còn kiểm chế, không dám ôm thật chặt.

“Ngươi rốt cục đã trở về.” Cô nửa người ghé lên giường, đôi mắt sáng chớp chớp, còn bầu môi làm nũng oán giận. “Ta rất nhớ ngươi nha !”

Hoa Sen muội muội thân mình suy yếu, những năm gần đây càng lúc càng thường về quê tĩnh dưỡng, mà Tinh Tinh thân là tiêu sư, chỉ mới ngăn ngừa mấy năm thanh danh liền lan xa, chỉ tên muốn cô bảo tiêu những kiện hàng càng ngày càng nhiều, hai người tự nhiên là gặp nhau thì ít mà xa cách thì nhiều.

“Ta cũng nhớ ngươi.” Hoa Sen nói nhỏ, nhẹ vuốt mái tóc rối bời của cô nhưng bên trong sự dịu dàng đó, vẻ mặt lại có một chút khó khăn.

Nhưng mà vẻ mặt đó chợt lóe rồi biến mất, Tinh Tinh căn bản không nhìn thấy.

“Ngươi đang xem sách gì ?” Nàng tò mò hỏi.

“Không có gì.” Hoa Sen trả lời, không dấu vết đem quyển sách giấu dưới chăn.

Tinh Tinh ngoài miệng hỏi một chút, kỳ thật cũng không hứng thú nhiều lắm, mắt chỉ kịp nhìn thấy trên sách viết một chữ “Tôn”.

Ngô, hẳn là tây du ký đi !

Trong lòng cô đoán, miệng lại hỏi ra một vấn đề khác.

“Ngươi khi nào thì trở về ?”

“Năm ngày trước.”

Tiếng rên rĩ ảo não vang lên, thân mình Tinh Tinh ở trên giường nhỏ bay qua, không có nửa điểm bộ dáng cô nương nhà thanh tú, tay chân mở rộng ra, một chút phòng bị cũng không có.

“Chán ghét, ta nếu như biết, nhất định sẽ ra roi thúc ngựa, suốt đêm cũng không nghỉ ngơi để có thể sớm trở lại kinh thành vài ngày.” Bạn tốt xa cách gặp lại, cô đúng là thật sự quý trọng.

Hoa Sen cười nhạt.

“Ngươi nếu như ngày đêm đi gấp như vậy, cơ thể mệt mỏi ta sẽ rất lo lắng.”

“Yên tâm yên tâm, ta từ nhỏ đã được phụ thân cùng ca ca tôi luyện, thân thể thật sự rất khỏe mạnh.” Cô lộ ra biểu tình đắc ý. “Ta cùng tiêu sư Đường Lý thi đấu đập sừng, còn thắng rất nhiều người a !”

Nghe đến Tinh Tinh cùng các nam nhân này vì phân thắng bại, không quan tâm mà cùng dây dưa một chỗ. Tuy nói là đập sừng, nhưng cũng không tránh được da thịt đụng chạm, Hoa Sen ánh mắt bỗng dưng thâm trầm.

“Rất nguy hiểm.” Những từ này là từ giữa kẽ răng mà đi ra.

Tinh Tinh còn muốn phản bác.

“Sẽ không. ....”

Một đôi tay khê nâng gương mặt của cô, đôi mắt sâu cùng cô bốn mắt nhìn nhau.

“Ta không muốn ngươi làm thương chính mình.” Hoa Sen nghiêm túc nói.

Nữ bá vương tên Tinh Tinh từ lúc nhỏ, ở trên đời này, duy nhất không có cách nào cự tuyệt chính là yêu cầu của bạn tốt. Nhìn ra đôi mắt của bạn tốt không vui, cô chỉ có thể thở dài một hơi, ngoan ngoãn gật đầu.

“Được rồi, về sau ta cũng không theo chân bọn họ đập sừng.”

“Thế này mới ngoan.” Hoa Sen vui mừng cười, thế này mới thay đổi đổi tài. “Đúng rồi, chuyến này ngươi áp tiêu đi nơi nào ?”

“Tây Bắc.” Cô cười meo meo nói: “Nói cho ngươi biết nha, lần này là tam cô gia Hải Đông Thanh của Tiền gia chỉ tên muốn ta áp tiêu lần này.”

Tiền gia là phú hộ kinh thành, Hải Đông Thanh tự nhiên cũng không phải là người bình thường, có được mã đội mạnh nhất biên cương, ở kinh thành cũng có vô số đầu tư, lần áp tải ngân lượng cuối tháng về quê liền chỉ tên Tinh Tinh áp tiêu, chứng minh danh tiếng Tinh Tinh ở bảo tiêu này đã rất nổi tiếng mới đủ để cho Hải Đông Thanh vài phần kính trọng.

“Nhưng mà tuyến đường kia đặc biệt nguy hiểm.”

“Không có việc gì, ngươi đừng lo lắng.” Cô chẳng hề để ý nói. “Tuyến đường kia gió rất lớn khiến cho ta từ trên xuống dưới, cả trong lẫn ngoài đều dính đầy cát, suốt dọc đường lúc nào cũng ngứa. ....”

Phút chốc, cô hai mắt tròn to, kinh hoàng nhảy dựng lên.

“A, thực xin lỗi, ta quên mình toàn thân đều bẩn !”

Oa a, không còn kịp rồi !

Nhìn chỗ ấy, bất luận là trên giường, thậm chí là trên xiêm y bạn tốt, ngay cả những chỗ cô lăn lộn lung tung cũng “bị bẩn”, dính một ít vết cát vàng. Cát vàng rất nhỏ, một khi bị dính vào vải, bất luận có tẩy đi bao nhiêu lần thì vẫn sẽ lưu lại dấu vết.

Ô ô ô ô, cô từ Tây Bắc mang về lễ vật muốn tặng cho Hoa Sen muối muối, cũng không phải là cát vàng đáng ghét này a !

“Không có sao.” Hoa Sen nhẹ giọng an ủi, vuốt đầu nhỏ đang cúi xuống như con chó nhỏ bị thua trận. “Ta đi bảo người chuẩn bị nước ấm cùng xiêm y, người ở đây rửa mặt, sau đó nghỉ ngơi một lát rồi đi dùng bữa tối cùng với ta.”

Đầu nhỏ gật vài cái, đột nhiên cứng đờ.

Tĩnh Tĩnh rất chậm chậm, chậm chậm mà ngẩng đầu lên.

“Đợi chút, người kia có ở nhà không ?” Cô đề phòng hỏi.

“Người nào là người nào ?” Hoa Sen biết rõ còn cố hỏi, chậm rãi xuống giường, đi ra ngoài cửa phân phó bảo người chuẩn bị nước ấm để rửa mặt và lấy một vài thứ.

Tĩnh Tĩnh cắn khước miệng, tức giận giậm chân. “Người rõ ràng biết ta nói là ai.”

“Người không nói rõ ta làm sao có thể biết ?” Hoa Sen cười.

“Hừ, chỉ cần nhắc tới hần, ngay cả người cũng muốn bắt nạt ta !” Cô cắn giận bất bình oán giận.

Lúm đồng tiền càng sâu.

“Hần là người nào ?”

Tĩnh Tĩnh lại giậm chân, chân động làm một cát vàng trên người rớt xuống, buồn bực quát : “Ca ca người !”

Hoa Sen cố ý giả bộ vẻ mặt như bưng bình.

“Nha, Liên Hoa a,” Tiểu mỹ nhân cười như không cười, nhìn vẻ mặt đỏ bừng giận dữ, chỉ kém trên đầu Tĩnh Tĩnh không có bốc khói thôi. “Người luôn đề ý hần như vậy ư !”

“Đó là bởi vì, ta ghét hần nhất.” Cô nhấn mạnh.

Huynh muội Tần gia đều là người có tiếng ở kinh thành, Hoa Sen xinh đẹp động lòng người cùng Liên Hoa khôi ngô tuấn tú không ai so được, hai người bộ dáng giống nhau, khí chất lại hoàn toàn khác biệt, mọi người gặp qua đều khen ngợi trên đời sao lại có người tuyệt sắc như vậy, lại có hai người, có người còn xưng huynh muội là “Gương liên sáng”, thậm chí còn có thơ ca truyền tụng.

Vào lúc đó, nhóm người hầu động tác nhanh nhẹn đã đem nước ấm đổ vào bồn tắm bằng gỗ hương, cho đến khi đầy khoảng tám phần, cũng đem mọi thứ đặt ở vị trí thích hợp, rồi sau đó không tiếng động mà lui ra.

Nhớ tới Liên Hoa thì Tĩnh Tĩnh liền một bụng tức giận, đi đến bên bồn tắm, hai tay đuổi ra phía sau tùy tiện mà kéo kết nơ của xiêm y, lại như thế nào cũng không mở được, càng kéo càng chặt hơn.

Hơi thở ấm áp tới gần, một đôi tay khác phủ lên tay cô.

“Đừng nóng vội, ta đến giúp người.”

“Cám ơn.”

“Không cần phải khách sáo.” Đầu chỉ là không cần phải khách sáo, đây chính là chuyện làm cho người ta vui vẻ a !

Hai tay khéo léo động một tí, kết nơ cuối cùng cũng được tháo, dễ dàng cởi ra. Xiêm y đầy cát vàng cũng từng cái từng cái, ngay cả cái yếm nhỏ trên người cũng được cởi xuống, thân hình nhỏ nhắn xinh xắn rốt cục trở nên trần trụi.

Cô không có nửa điểm không được tự nhiên, trước nâng mũi chân lên, kiểm tra độ ấm của nước, sau đó mới ngồi vào trong bồn tắm, để cho nước ấm ngập tới ngực của cô. Vùng da để lộ ở ngoài của cô vì phơi nắng nên có màu sáng như mật, còn nơi ẩn dưới lớp xiêm y lại tuyết trắng như ngọc.

Trong thiên hạ, chuyện này ngoại trừ một mình Tĩnh Tĩnh ra, chỉ có một người biết.

Phía sau cô, đôi mắt sâu kia chính là nhìn cô, một cái chớp mắt cũng không.

Trong phòng truyền đến tiếng nước.

Ngoài phòng một phu nhân xinh đẹp đoan trang đem lỗ tai dán chặt lên cửa sổ.

Biết bọn người hầu bị phân phó chuẩn bị nước ấm tắm rửa cùng xiêm y thì phu nhân liền ném trượng phu đang cùng uống trà trong đại sảnh lại, rón ra rón rén mà đến ngoại viện, thật cẩn thận nghe động tĩnh trong phòng.

Không lâu sau, trượng phu oai nghiêm kia của bà do bất mãn vì bị ném lại cũng đi vào ngoại viện.

Ông một thân quan phục màu đen, nhũ mày nhìn, lấy nhau ba mươi năm, thê tử luôn chú trọng lễ nghi, tư thái tao nhã lúc này lại như thần lẩn áp vào cửa sổ nghe lén.

Khỏe mắt đảo qua thì thấy thân ảnh trượng phu, phu nhân vội vàng làm động tác tay chó có lên tiếng, sau đó vẫy vẫy tay, mời ông đến cùng phạm tội.

Nam tử trung niên đấu tranh một lúc lâu, cuối cùng vẫn là đi về hướng thê tử. Ông võ công không tầm thường, khinh công cũng cao, bước ra mỗi một bước đều như bay trên cánh hoa đào, không có phát ra một chút tiếng động mà đến bên cạnh thê tử.

“Nàng đang làm cái gì ?” Ông không tiếng động hỏi.

Phu nhân đương nhiên cũng dùng khẩu hình miệng trả lời.

“Nghe lén.”

“Vì sao ?”

“Thiếp muốn nghe một chút xem bọn chúng sẽ tán gẫu cái gì.”

“Kia cũng không cần nghe lén.” Nam nhân vẻ mặt không đồng ý. Đường đường phu nhân hình bộ thượng thư áp vào cửa sổ nghe lén căn bản là không thể nói !

Phu nhân mới mặc kệ, thần bí mà nói –

“Chàng không hiểu !”

“Không hiểu chỗ nào ?”

“Tĩnh Tĩnh ở bên trong.” Bà nói.

“Này ta đương nhiên biết.” Cái nha đầu kia mỗi lần đến nhà đều như trời long đất lở.

Phu nhân lộ ra nụ cười thần bí, chậm rãi nói: “Con bé đang tắm ở bên trong.”

Nam nhân ngây dại.

Mà thê tử ông yêu thương nhất lại bổ sung thêm một câu càng kinh người.

“Là đứa nhỏ của chúng ta đang giúp con bé tắm a !”

Hình bộ thượng thư Tàn Thanh dù có trải qua sóng to gió lớn, ngay cả núi Thái Sơn có sụp đổ trước mặt cũng có thể không đổi sắc, nhưng nghe được chuyện này, cũng hoảng sợ chân như mềm đi, kích động há mồm muốn hét lên, vẻ mặt đỏ bừng như con cua bị luộc qua.

Phu nhân nhanh chóng đưa tay ra, vào thời điểm mảnh chỉ treo chuông mà cố gắng ngăn chặn thanh âm của trượng phu.

“Hừ, đừng lên tiếng !”

Thượng thư đại nhân sắc mặt đen như đất, không đồng ý mà mãnh liệt lắc đầu.

“Này, điều này sao có thể ?” Cô nương nhà người ta chưa xuất giá, thế nhưng ở trong phòng bị ..... bị ..... bị ách, bị “phục vụ” .....

Ông từ trước đến nay nghiêm chỉnh chấp pháp, nhưng trong nhà gặp phải chuyện này suy nghĩ cuối cùng rối loạn. Chiếu theo luật lệ thật sự mà nói thì đây là một tội lớn, nhưng nghe đối thoại bên trong cô nương kia lại không có một chút ý phản kháng.

Mắt thấy sắc mặt trượng phu chốc lát thì đen, chốc lát thì trắng, phu nhân thầm oán nói.

“Thiếp đã nói a, chẳng cứ bận về công vụ, tâm tư chưa từng đặt trên người đứa nhỏ của chúng ta, đến cả chuyện xảy ra ngay trong tầm mắt cũng không

phát hiện.”

Bà đối tượng phu mà tuyên bố.

“Loại chuyện này đã xảy ra không biết bao nhiêu lần mỗi khi con trẻ trở về.”

*****

Khí nóng mù mịt nhưng không làm trở ngại hai đôi mắt đang đảo qua đảo lại.

Tinh Tinh luyện võ từ nhỏ, không phải nữ tử yếu đuối tầm thường nhưng thân mình trần trụi ấy không phải không đẹp. Từ hai vai mượt mà của cô nhìn xuống là bộ ngực đầy đặn tròn trịa và hai điểm hồng hồng mềm mại, thắt lưng mảnh khảnh khỏe khắn cùng cặp mông tròn trắng hồng, chân dài thẳng tắp, chỉ cần liếc mắt nhìn một cái cũng đủ khiến nam nhân mất hồn.

Hoa Sen tính vô cùng nhẫn nại lau sạch thân thể trần trụi mềm mại, lau sạch lớp cát vàng dày trên khuôn mặt nhỏ nhắn kia. Mà gội sạch đi mái tóc lộn xộn kia thì càng tốn nhiều thời gian.

Vì gió bụi Tây Bắc nên mái tóc trở nên rối tung, nhưng sau vài lần gội và chải lại, cuối cùng cũng dần trở nên mềm mại. Mái tóc sau khi được thấm ướt trong tinh dầu hoa nhài lại càng thêm sáng bóng.

Mùi thơm thoang thoảng và sau khi được tắm rửa thoải mái, Tinh Tinh ngâm mình trong nước ấm, đầu nhỏ gối lên bồn tắm, thả lỏng mà nhắm hai mắt lại, vui vẻ mà thở dài một hơi.

Chỉ có Hoa Sen muội muội mới chăm sóc mệt mỏi của nàng.

Cũng chỉ có ở trước mặt Hoa Sen muội muội, cô mới có thể hoàn toàn thả lỏng.

Vải bông mềm mại khô ráo cẩn thận lau những giọt nước trên da thịt tuyết trắng. Nhưng khi vải bông lau qua sườn cánh tay trái thì thấy một vết thương nhọt mới do đao gây ra, đột nhiên tạm dừng xuống dưới.

Tinh Tinh lười biếng mở mắt ra, thấy Hoa Sen cúi đầu nhìn chăm chăm vào vết thương, nháy mắt phục hồi tinh thần lại, vội vàng lấy tay che đi vết thương.

“Không có việc gì, chỉ là bị một tên tiểu mao tặc đánh lén.” Cô không dám nói thật, tên được gọi là tiểu mao tặc kia kỳ thật chính là đầu lĩnh mã tặc hung ác.

Chẳng qua nhất thời sơ xuất bị đánh lén nhưng tên đầu lĩnh mã tặc này bị cô đánh đến thiếu chút nữa thì tắt thở, mới bị áp giải đến quan nha.

Hoa Sen vừa tức vừa xót mà chất vấn: “Đây là lần thứ mấy người bị thương?”

“Ách, không biết.” Cô làm sao nhớ rõ được a ?

“Thứ hai mươi bảy.”

Tinh Tinh thề lười, không nghĩ tới bạn tốt cư nhiên nhớ rõ ràng như vậy.

Hai tay thon dài bỏ vải bông xuống, đem thuốc mỡ trị vết thương đã sớm chuẩn bị ở một bên tới. Thuốc mỡ trị vết thương này là do cung đình bí mật chế tạo, bởi vì cách điều chế phức tạp, nguyên liệu lại hiếm nên số lượng rất ít, muốn có được là không dễ nhưng bất luận là khi nào, trong phòng cũng chuẩn bị một lọ, hơn nữa chỉ dùng trên người Tinh Tinh.

Thuốc mỡ quý giá cẩn thận được bôi lên, thân nhiên tản ra mùi được thơm mát.

“Người dù sao cũng là một cô nương, đừng để bản thân mình trên người đều toàn vết thương chứ, cẩn thận tương lai lại gả không được.” Cúi đầu vừa bôi vừa nói nhưng tiểu mỹ nhân nhìn như không chút để ý. “Được rồi, đứng lên.” Vải bông lại cầm trên tay, lau khô thân thể sạch sẽ một lần nữa.

Tinh Tinh tùy ý sắp xếp, ngoan ngoãn mặc vào bộ y phục chất liệu tốt, ngay cả búi tóc nhỏ trên đầu cũng là người phía sau giúp cột lại.

“Hừ, ta mới không cần ấy !” Cô cắn khước miệng, bướng bỉnh lại có oan ức hiếm thấy. “Hơn nữa cho dù ta thật sự muốn gả, khẳng định cũng không có người dám lấy ta.”

“Vì sao ?”

Cô im lặng trong chốc lát, mới tâm không cam, tình không muốn mà nho nhỏ nói.

“Ba tháng trước ta áp một chuyến tiêu, đưa một lão quan hồi hương, lại ở trên đường gặp được một đám cường đạo, sớm đã chú ý ruộng đồ vật, thừa cơ muốn cướp ngân lượng. Ta đánh đuổi cường đạo, lão quan cảm kích quá, gặp người đã nói, còn nói càng lúc càng khoa trương.”

“Ân ?”

“Sau đó, có Trương Họa Tiên gì đó, cũng ko biết nghe được mấy tin đồn đó ở đâu đưa tới một bức tranh, ca của ta còn cố ý dán lên, treo ở cửa lớn Đại Phong Đường.” Nghĩ đến bức tranh kia, cô liền hận không thể một chân đá bay huynh trưởng !

“Ta lần này trở về mới nhìn thấy bức tranh kia thì lập tức kéo xuống, liền giấu ở trong áo.” Cô chỉ vào xiêm y bản ở một bên.

“Ta có thể xem không ?” Tiểu mỹ nhân cười hỏi.

Tĩnh Tĩnh lo lắng một chút, cho dù không tình nguyện, nhưng vì tình bằng hữu lâu năm của hai bên, chỉ có thể miễn cưỡng gật đầu.

Tay thon dài cho vào trong quần áo bản, tìm ra được một trang giấy được nhét ở bên trong, cẩn thận lấy ra rồi sau mới nhìn ra, đó là một bức tranh.

Đôi mắt đẹp nhìn đến phần tiêu đề, có chút kinh ngạc.

“Trương Họa Tiên ? Bút tích của hắn đúng là vạn kim khó cầu.” Cho dù là người biết ít chữ nghĩa nếu thấy tác phẩm Họa Tiên bị chà đạp như thế, khẳng định sẽ đau lòng đến ngất đi mất.

Tĩnh Tĩnh thế nhưng lại bĩu môi.

“Ta mặc kệ hắn một cân hay là nửa cân.” Cô vươn tay chỉ, kích động mà đâm đâm xuyên qua bức tranh tạo ra vài lỗ thủng, dùng cách trực tiếp nhất mà phá hư bức tranh thành một tờ giấy bỏ. “Tên kia là lão hồ đồ sao ? Ta là Tĩnh Tĩnh, không phải con tinh tinh !”

Trên bức họa kia lại vẽ một con tinh tinh mẹ một tay nâng hai con ngựa, một cỗ xe, trong xe còn có một lão nhân, chỉ dùng một tay đã đánh lui được đập tặc cầm đao cầm kiếm

Bên cạnh gương mặt dữ tợn của mẹ tinh tinh, còn viết hai câu nói

Lực bạt sơn hà khí cái thế

Hãn thế cân quốc thắng tu mi

* Lực bạt sơn hà, khí cái thế : Sức dời núi, khí trùm trời

Hãn thế cân quốc thắng tu mi : trên đời hiếm thấy nữ tử thắng mây râu

Cô trong bụng đầy lửa giận, nếu tên quan kia hay tên Họa Tiên kia xuất hiện ở trước mắt, cô khẳng định sẽ xông lên đem chòm râu và lông mày của đối phương mà nhổ sạch tron.

“Hơn nữa này căn bản không phải chuyện quan trọng.” Cô cắn giận bất bình nhún mạnh.

“Nha ?”

“Ngựa đã sớm bị cướp.”

“Sao ?”

“Xe cũng bị chém nát vụn rồi.”

“Cho nên ?”

“Một tay ta chỉ nâng có mình lão quan kia thôi a !” Cô lên tiếng reo hò.

Phốc !

Một tiếng cười không nhịn được cách vách truyền vào trong phòng.

“Bên ngoài có người ?” Cô cảnh giác đứng lên. “Ta nghe được tiếng cười.”

“Ta không có nghe.” Tiểu mỹ nhân thông dong trả lời, thừa dịp lúc Tĩnh Tĩnh oán giận mà chài đầu cho cô. “Người lỡ tai bị nước vào mới có thể nghe lầm”

Tuy rằng trong lòng có chút hoài nghi, nhưng đợi trong chốc lát, bên ngoài cũng không có động tĩnh gì, cô mới quay đầu, tiếp tục nhắc đi nhắc lại.

“Bức tranh kia treo ở trước cửa đã gần hai tháng, trên đường lớn Huyền Vũ người đến người đi, mỗi ngày đều có người đứng ở trước bức tranh, toàn bộ đều là đang chê cười ta.” Cho dù cô là tiêu sư, cho dù cô đã quen thô lỗ, cho dù cô có thể đánh bại đạo phi hung ác nhưng sâu trong nội tâm, một mặt con gái kia cũng không có biến mất. “Ta, ta, ta dù nói như thế nào cũng là một cô nương a !”

Nghĩ như vậy cô trong lòng oan ức, hốc mắt nóng lên, dường như sắp khóc.

Một đôi tay quen thuộc nhẹ nhàng lau đi nước mắt của cô, cũng thoáng đem oan ức trong lòng cô mà an ủi đi một ít.

“Người đương nhiên là một cô nương, là một cô nương xinh đẹp.” Thanh âm dịu dàng nói với cô.

Tĩnh Tĩnh lau quệt nước mắt.

“Không cần lừa ta.” Ngay cả chính cô cũng không tin.

“Người ngay cả ta cũng không tin sao ?” Thanh âm quen thuộc khuyên nhủ. “Đến, ngẩng đầu lên, người tự mình nhìn đi.”

Cô nghĩ đến ngẩng đầu sẽ lại thấy bức tranh kia, nhưng lại kinh ngạc trông thấy một cô nương thanh lệ, vẻ mặt kinh ngạc đối diện với cô. Cô nhìn thấy hình ảnh trong gương lại khó có thể tin.

Này, này thật là cô sao ?

Tóc đen thật dài mềm mại như tơ, dưới đôi lông mi dài và cong là đôi mắt to tròn, bởi vì nước mắt nên có chút sưng mù, đôi môi đỏ mọng tròn bóng — cô, cô thoát nhìn thật sự giống một cô nương nha, hơn nữa, là một cô nương rất xinh đẹp !

Khi cô bận nói chuyện, Hoa Sen đã vì cô mà sắp xếp ổn thỏa, còn mặc vào trang phục xinh đẹp, giống như là ở trên người cô thi triển pháp thuật vậy.

Cô càng nhìn càng cao hứng, càng nhìn càng e lệ, lại luyến tiếc không nỡ, lưu luyến xa lạ này của bản thân.

Nhìn thấy Tĩnh Tĩnh chuyển từ buồn rầu sang vui vẻ, tiểu mỹ nhân cười hỏi: “Vậy nếu bây giờ có người muốn kết hôn với người thì sao ?”

“Ai ?”

“Ca ca ta, Tần Liên Hoa.”

Đông !

Ngoài phòng truyền đến tiếng ngã nặng nề.

Xoảng !

Tấm gương trong phòng rơi xuống đất, thanh âm càng vang.

Tĩnh Tĩnh vẻ mặt hồng hào trong nháy mắt trắng bệch, còn liều mạng lắc đầu, dường như muốn lắc cổ cho gãy đi.

“Ta mới không cần !”

“Vì sao không cần ?” Tiểu mỹ nhân nghiêng đầu, cười mỉm rồi nói. “Ca ca ta hiện nay nhậm chức chủ quản hình bộ, luôn phá được kỳ án, lập vô số công lao, Công Tôn Tể tướng rất coi trọng, có thể nói là tiền đồ rộng mở, các cô nương trong kinh thành yêu mến hẳn không phải không ít, bà mai cầu hôn cũng sắp san phẳng bậc cửa rồi.”

Cho dù Tần Liên Hoa có ưu điểm nhiều hơn nữa nhưng Tĩnh Tĩnh vẫn mãnh liệt lắc đầu.

“Mặc kệ, chính là không cần hẳn.” Cô nắm chặt hai đấm, ra sức mà nhấn mạnh. “Tuyệt đối tuyệt đối tuyệt đối tuyệt đối tuyệt đối không cần !”

Nhìn thấy Tĩnh Tĩnh chống cự kịch liệt như thế, Hoa Sen cũng là cười nhạt không nói.

Tuy rằng, trước mắt nhìn như không có một chút khả năng. Nhưng mà Hoa Sen trong lòng lại chắc chắn —

Tần Liên Hoa tuyệt đối có thể lấy Từ Tĩnh Tĩnh làm vợ !

Bạn đang đọc truyện *Hoa Sen Muội Muội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

Trăng thanh gió mát

Thanh âm của phu canh gõ canh từ kinh thành truyền đến nơi nào đó, tiếng nói khàn khàn vang lên trong đêm, nghe vào tai không hiểu sao lại cảm thấy an tâm, đưa mọi người tiến vào mộng đẹp, ngủ càng sâu.

Chỉ là có người ngủ rất say, có người lại rất tỉnh táo.

Tĩnh Tĩnh mặc y phục dạ hành, nằm ở trên nóc nhà, giống như hóa đá không nhúc nhích. Cô tuy rằng nằm bất động nhưng toàn bộ đều tập trung vào động tĩnh bên dưới. Cô chọn chỗ trốn ở cuối gió, bộ dáng bí mật cẩn thận, không có lộ ra bất cứ sơ hở gì.

Tiếng gõ cuối cùng vào canh một vang lên, quan binh giao ca mở cánh cửa đại lao ra, cô sau khi nín thở thì trở mình, nhẹ nhàng không tiếng động mà trượt qua bên cánh cửa thép dày kia, bên trong vốn do đá to tạo thành, âm u lạnh lẽo trên suốt con đường vào.

Quan binh giao ca căn bản không có phát hiện, trên đầu có người thừa cơ mà tiến vào đại lao của hình bộ.

Cánh cửa thép dày lại lần nữa bị đóng lại, chỉ thấy hành lang thật dài vừa đen lại vừa ám, chỗ rẽ có ngọn đèn dầu yếu ớt giống như hai mắt ma quỷ, ngẫu nhiên lay động chớp chớp.

Đại lao hình bộ canh phòng nghiêm ngặt nhưng khó khăn nhất chính là qua cánh cửa đó, chỉ cần vào được bên trong tất cả liền dễ dàng hơn nhiều.

Cô từ một nơi bí mật gần đó thay xiêm y quan binh đã chuẩn bị trước, còn kéo mũ xuống thấp che đi hơn phân nửa khuôn mặt, sau đó liền bình tĩnh cất bước, chỉ dùng khóe mắt để tìm phạm nhân trong nhà giam.

Người bị giam trong đại lao hình bộ đều là kẻ đại gian đại ác không thể tha.

Nhưng Tể tướng Công Tôn Minh Đức nhiều năm qua phụ tá Hoàng Thượng thành quả rõ rệt, trước mắt là thái bình thịnh thế dân giàu nước mạnh, hơn nữa hình bộ chấp pháp mạnh mẽ vang dội, bọn người xấu sớm đã đổi nghề, cho dù có bị bắt được thì lên ra bên ngoài chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Nhờ như thế mà có rất nhiều phòng giam trống, người phạm tội bị bắt cũng không nhiều.

Tĩnh Tĩnh chỉ tốn một chút thời gian, ở chỗ sâu nhất của đại lao mà tìm thấy thân ảnh quen thuộc bị nhốt đơn độc trong phòng giam.

Nam nhân đưa lưng về cửa lao, nằm nghiêng người không nhúc nhích.

Cô lấy ra viên đạn châu lưu ly, nhắm mắt mà hướng bắn tới gáy của người nọ.

Viên đạn châu lưu ly bay thẳng, chính giữa mục tiêu.

Yên tĩnh.

Tuy rằng bị bắn trúng nhưng nam nhân ngay cả hô hấp cũng không loạn, càng đừng nói là quay đầu lại đây.

Cô nhú nhú mày, nghi hoặc lại lấy ra một viên đạn châu lưu ly khác, đối với mục tiêu bắn thêm lần nữa, lần này còn cố ý thêm lực đạo.

Yên tĩnh.

Quái, đầu của đối phương rất cứng sao ?

Cô không chịu từ bỏ hy vọng, lại một viên đạn châu lưu ly bay ra, lực đạo mạnh khi chạm đến mục tiêu còn phát ra tiếng vang giống như đánh trống vậy.

Vẫn yên tĩnh.

Được rồi, một khi đã như vậy, vậy –

Cô lấy ra hết những viên đạn châu lưu ly mang theo.

Ngay khi tay nhỏ bé đưa vào trong lao, khi chuẩn bị hướng mục tiêu tạt mà bắn ra thì nam nhân nằm nghiêng người cuối cùng cũng chịu không nổi, thay đổi thái độ chịu đòn lúc này mà mạnh mẽ nhảy dựng lên, vẻ mặt dữ tợn hướng cửa lao gầm nhẹ.

“Cái con rùa con kia, rõ ràng là muốn chết mà !” Hấn biểu tình hung ác, hơn nữa trên mặt râu ria lộn xộn, thân hình to lớn quả thật giống như là con gấu hoang đã bị chọc giận vậy.

Nam nhân giương nanh múa vuốt, rít gào nhằm về phía cửa lao, bàn tay to đưa ra đang muốn đem hết toàn lực hướng tới cổ “người công kích” mà túm lấy lại nghe một tiếng kêu to.

“Trần đại ca, là ta.” Tĩnh Tĩnh vội vàng nói.

Bàn tay to cuối cùng trong nháy mắt dừng lại.

Quần áo nam nhân tả toí, đầu tiên là hai mắt nhú lại, về mặt hung ác vẫn chưa vơi lại lộ ra ánh mắt khó có thể tin. Hấn nghiêng nửa đầu, thu hồi bàn tay mảnh liệt dụi mắt rồi lại chăm chú nhìn.

“Tĩnh nhi ?” Hấn kinh ngạc tới cực điểm, trông mắt đều muốn rớt cả ra. “Sao lại là muội ?”

Cô mảnh liệt gật đầu, quan tâm nhìn nam tử to lớn.

“Ta vừa trở lại kinh thành liền nghe tin huynh bị bắt vào đại lao hình bộ, liền vội vàng vào đây tìm huynh.” Chẳng qua, “phương thức” cô vào không phải mỗi người đều có thể làm được như vậy.

Muốn thăm tù cần hàng trăm thủ tục, cô cũng không kiên nhẫn mà từ từ chờ.

Tuy cô cũng có cách nhanh lẹ mà lại an toàn nhưng cô ngay cả nghĩ cũng không muốn nghĩ, càng đừng nói là hạ mình, mở miệng hướng người kia giúp đỡ.

Trên đời này cô không muốn nhất, chính là nợ ân tình của “người kia” !

Đã bị giam hơn nửa tháng, từ đầu đến cuối Trần Hấn luôn cứng rắn không khuất phục, mãi đến lúc này miệng rộng mới rũ xuống, nước mắt lưng tròng nhìn Tĩnh Tĩnh, oan ức không thôi nói: “Muội muội ngoan, muội phải tin, ta là bị oan !”

“Này ta đương nhiên biết.” Cô ra sức gật đầu, tỏ vẻ mười phần tín nhiệm, còn đưa ra một lý thiết thật sự. “Huynh lại không có can đảm giết người.”

Trần Hấn cho dù được giải oan vẫn không quên lên tiếng nhắc nhở, bàn tay to không ngừng xoa sau gáy.

“Nói nhỏ thôi, chuyện này đừng để cho người khác biết.” Này nhưng lại có liên quan đến thanh danh của hấn trên giang hồ a !

“Được rồi được rồi,” Cô đáp ứng hai câu, gương mặt nhỏ nhắn tràn đầy vẻ hoang mang, trong lòng thật sự thấy khó hiểu. “Như vậy sao huynh lại bị nhốt ở đây, không những mang tội danh cường đạo còn gánh trên lưng mấy chục mạng người?”

Trần Hấn vốn là người ở Lục Lâm, là trại chủ của ác quỷ trại, cùng Tĩnh Tĩnh có thể nói là không đánh không quen biết.

* Lục Lâm : vốn là tên núi Đại Đồng ở Hồ Bắc, từng là căn cứ của nghĩa quân Vương Khuông, Vương Phượng thời Hán, sau chỉ những người ở rừng núi để cướp bóc hoặc để chống quan lại

Cô trong một chuyến áp tiêu thì gặp được hấn, nhất thời cao hứng ý đồ cướp tiêu, hai người chiến đấu với nhau trong một thời gian dài, Trần Hấn ngỡ ngàng mộ cô là nữ nhi lại có thể cùng người từng trải giang hồ là hấn bất phân thắng bại, không khỏi nhìn cô với cặp mắt khác xưa, chủ động buông vũ khí đình chiến.

Cũng may lần cướp tiêu đó chỉ có một mình Trần Hấn, phần đông thủ hạ không có ai nhìn thấy, trại vương bọn họ thanh danh vang dội, theo đuổi tình thần hiệp nghĩa, chỉ có thể trộm cướp tuyệt không giết người, thế nhưng lại không thắng nổi nữ tiêu sư Đại Phong Đường mới ra đời.

Hai người trò chuyện ăn ý lại đều kính trọng lẫn nhau, Tĩnh Tĩnh không truy cứu hành động Trần Hấn cướp tiêu, còn Trần Hấn thì tuyên bố với đám người trên Lục Lâm, sau này người nào dám tìm Tĩnh Tĩnh gây phiền phức cũng chính là kẻ thù của ác quỷ trại.

Tình nghĩa nhiều năm, Tĩnh Tĩnh đương nhiên biết Trần Hấn là dạng người gì.

Cho nên hấn bị bắt — chính là bị giam trong đại lao hình bộ — lại càng không có lý do.

“Mấy ngày qua có người dụng hình với huynh không ?” Cô truy hỏi, biểu tình nghiêm túc.

“Không có.” Lão đại lắc qua lắc lại. “Hơn nữa, từ ngày đầu tiên bị giam vào đây đưa tới đều là thịt cá, rượu ngon đồ ăn ngon, hại ta mỗi một bữa cơm đều lo lắng đề phòng, nghĩ đây là bữa ăn cuối cùng.”

Tạm thời trước giam đó, hình bộ rất có khả năng muốn dùng thức ăn thịnh soạn đem Trần Hấn nuôi đến óc đầy bụng phê mà chết, cô ngược lại đối với động tác của hấn tò mò hơn.

“Nếu không dụng hình vậy huynh vì sao ra sức xoa gáy ?” Cô hỏi.

“Còn không phải bị muội dùng đạn châu bắn sao.” Trần Hấn lộ ra biểu tình ai oán, càng xoa mạnh hơn. “Đầu ta bây giờ đau muốn chết.”

Nhìn thấy Tĩnh Tĩnh trong tay còn nắm đầy viên ngọc lưu ly, hấn trong đầu thầm may mắn, bản thân đứng dậy không có quá muộn, bằng không dựa vào tất cả sức lực của cô, hấn lúc này khẳng định toàn thân sớm đã bị đánh rã rồi.

“Rất xin lỗi, ta rất nóng vội.” Cô thu hồi ngọc lưu ly, về mặt ngượng ngùng.

Trần Hấn cũng không hề truy cứu, dù sao trước mắt có vấn đề càng khó giải quyết hơn.

“Tĩnh nhi, hiện tại nên làm sao đây ?” Hấn vội vàng hỏi.

Theo ghi chép mà nói ba thợ giày thì hơn một cái Chur Cát Lượng sao ? Tuy rằng, trước mắt bọn họ chỉ có hai người, vậy hẳn là cũng kém không xa Gia Cát Lượng đi !

“Trước cứu huynh ra ngoài.” Cô quyết định thật nhanh.

Trần Hân nuốt nước miếng, lại sợ bị thương thêm.

“Nhưng người bắt ta nói người chủ trì vụ án này là chủ quản hình bộ họ Tần, nghe nói rất lợi hại, gặp người người sợ, gặp quỷ quỷ rầu, ta sợ muội không thể trêu vào a !”

Tĩnh Tĩnh sắc mặt thâm trầm, hừ một tiếng thật mạnh.

“Ta chính là muốn chọc vào đấy.”

Bỗng dung trong lao tù âm u, không biết từ đâu truyền đến một tiếng cười khê.

“Này xem như là lời mời sao ?”

Tiếng nói nam tính mang theo đùa cợt hỏi, hai người cả trong lẫn ngoài nhà lao đồng thời cảnh giác, một người hướng trái, một người hướng phải, vội vàng tìm bốn phía lại không nhìn thấy thân ảnh của bất luận kẻ nào.

Lông tơ sau gáy của hai người toàn bộ đều dựng thẳng.

Mà Tĩnh Tĩnh kinh hoảng hơn so với Trần Hân.

Cô nhận ra được thanh âm kia.

Trong lúc này một ý nghĩ lóe lên, ý nghĩ cứu người trong đầu không còn, cô vội vàng muốn tránh người, tránh càng xa càng tốt !

Chính là cô còn chưa kịp bước ra nửa bước, thân ảnh dường như quỷ mị trong nháy mắt đã đến gần phía sau cô, gần đến không thể gần hơn nữa, chỉ cần cô hơi cử động sẽ chạm đến đối phương.

Cô toàn thân cứng ngắc, nghe thấy bên tai nói nhỏ.

“Chúng ta thế nhưng lại gặp mặt.”

Nói chuyện thế này không phải ai khác chính là đương kim chủ quản của hình bộ, người mà cô sợ đến trốn còn không kịp.

Ca ca của Hoa Sen muội muội.

Tần Liên Hoa.

Xa cách lâu ngày gặp lại, phản ứng của Tĩnh Tĩnh chính là bỏ chạy.

Cô sử dụng lực đạo được ví như bò tót mà ra sức thoát khỏi Liên Hoa, hai người tránh không kịp nên chạm vào nhau, một độ nóng trượt qua cần cổ cô, là bộ phận nào đó của hân, cô dốc lòng vội vàng né ra, còn không quên bắn ra đạn châu lưu ly trước tất hết tất cả đèn đuốc.

Cả khu đại lao hình bộ nhảy mất lâm vào trong bóng tối.

Cô dựa trí nhớ khi vào đến mà chạy như điên trong bóng tối, mồ hôi lạnh một giọt lại một giọt xuất hiện, thấm lạnh toàn thân. Khi chạy trốn cô cũng phải vấp tai mà nghe động tĩnh trong bóng đêm, chỉ sợ Tần Liên Hoa xuất quỷ nhập thần lại đến gần đây.

Nhưng một đầu không thể suy nghĩ hai chuyện cùng lúc, Tĩnh Tĩnh vội vã muốn trốn đột nhiên bị đụng vào một vật cứng.

Đau !

Cô nuốt xuống tiếng mắng, cứ tưởng là nơi giao nhau nên bị đụng vào vách tường của nhà lao.

“Sai rồi.” Tiếng nói trầm thấp vang bên tai, lặng yên mà đến gần, giống như là chưa bao giờ rời đi.

Tĩnh Tĩnh suýt nữa sợ tới mức hô lên tiếng, hoảng sợ hít sâu một hơi, lại lần nữa thoát khỏi thân hình nam tính bên cạnh, hướng một hướng khác mà bỏ chạy. Cô trong bóng đêm cái gì cũng nhìn không thấy, nhưng cái tên đuổi theo không chịu bỏ kia đôi mắt cứ như của ma quỷ, ngay cả trong tối cũng không thể gây trở ngại cho hân.

Tiếng cười khê, như xa như gần.

Cô mù quáng chạy loạn lần nữa lại đụng vào vách tường của nhà lao.

“Lại sai rồi.” Tiếng nói trầm thấp lại vang lên.

Trời ạ !

Cô được mọi người khen ngợi là người phụ nữ hiếm có trên đời, lúc này thiếu chút nữa hai tay tạo thành chữ thập, quỳ xuống cầu thần bái phật, chỉ cầu có thể thuận lợi mà trốn đi.

Mèo vờn chuột tuy rằng chơi rất vui nhưng cũng phải nhìn đối tượng, cùng Tần Liên Hoa chơi mèo vờn chuột khẳng định kết quả cuối cùng là bị dọa đến miệng sùi bọt mép, ngất ngã xuống đất.

Tĩnh Tĩnh xoay thân lại chuẩn mắt, hần cũng không có cản lại, còn chẳng hề để ý mà tránh ra, cười khê không ngừng, giống như con mèo xấu đang trêu đùa con chuột, trước sau thành thạo.

Như vậy không được.

Cô liên tục hít vào, biết mùi quá lại chạy loạn sẽ lặp lại thất bại lúc này. Cô nhắm mắt lại, trong bóng đêm dừng lại cước bộ, không hề chạy vội lung tung, chẳng những làm đau chính mình còn để cho tên kia chế giễu.

Bình tĩnh !

Cô phải tỉnh táo lại !

Mãi đến khi trong đầu rõ ràng hiện ra đường nhỏ khi tiến vào đại lao, cô mới xác định phương hướng lại lần nữa rồi xuất phát. Lúc này đây, cô đứng là tự tin tràn đầy, hướng cuối cùng này khẳng định chính là lối ra.

Sự thật chứng minh, trí nhớ của cô là đúng.

Càng chạy về phía trước cô càng có thể cảm giác được, gió đêm rất nhẹ xuyên qua từ khe hở của cánh cửa thép lớn đang thổi vào cô, trên người đầy mồ hôi lạnh.

Cho dù đối với Trần Hân lòng đầy áy náy nhưng cô có điều khó nói, chính là không thể không trốn !

Ngay khi Tĩnh Tĩnh cảm thấy chỉ cần chạy thêm vài bước có thể chạm đến cửa lớn, cô không ngờ đầu lại bị đụng vào một thứ.

Bất đồng với lúc này bị đụng vào vách tường của nhà lao vừa lạnh vừa cứng lại thêm đau đớn thì lúc này cô bị đụng, là trong ngực nam tính rắn chắc, nhiệt độ cơ thể bao vây toàn thân cô. [Vũ: anh chơi xấu nhá]

Cảm giác này vừa quen thuộc lại vừa xa lạ, giống như ở trong mơ đã ôn tập qua hàng trăm ngàn lần, nhưng lại sợ hãi mà che giấu cảm giác quen thuộc, cho dù hần không có mở miệng cô cũng biết mình vừa bỏ nhào vào trong ngực hần.

“A, hóa ra là muội muốn đến trong lòng ta ?” Liên Hoa vươn tay, không kiêng nể gì mà ôm lấy bím tóc lộn xộn của cô, dịu giọng mà nói nhỏ. “Nếu như vậy sao không chịu nói sớm ? Ta thật là rất vui a !”

Người đó khiến cô run rẩy không biết làm sao, dần nảy mầm rồi chạy thẳng toàn thân. Mỗi lần chỉ cần Liên Hoa tới gần cô, thậm chí chỉ chạm đến xiêm y của cô, cô liền cảm thấy khó hô hấp, ngay cả tim cũng đập loạn lên.

Cô không biết vì sao lại như vậy, lại càng không muốn cho bất luận kẻ nào biết — nhất là Tần Liên Hoa !

Xoay người sang chỗ khác, Tĩnh Tĩnh khó chịu rít gào cổ họng, thà rằng bỏ qua đường ra, chỉ lo trốn, bước chân rối loạn cứ chạy tới phía trước, tìm đã hơn nửa ngày mãi đến khi mệt đến ko chạy được nữa mới dừng lại trước một bức tường đá, ắn ngực không ngừng thờ dốc, ắn ngực thờ hỗn hển.

Bỗng dưng, ánh nến sáng lên, chỉ chiếu sáng chỗ góc này.

Cô chỉ lo thở, ngay cả đầu cũng lười nâng lên.

“Chạy đủ chưa ?”

Thanh âm bao hàm ý cười hỏi.

“Chưa, ai cần ngươi lo.....” Cho dù thở gấp thế nào cô vẫn không nhận được phản bác lại.

“Muội lại muốn chạy ta vẫn có thể hầu theo.”

Nghe thanh âm nói hay như vậy, hô hấp ngay cả một chút hỗn loạn cũng không có, Tĩnh Tĩnh trong lòng bướng bỉnh nổi giận, cô miễn cưỡng ngẩng đầu lên, đôi mắt to trừng thẳng người trước mặt.

Dưới đèn ngấm mỹ nhân, càng hơn ban ngày ba phần.

Cho dù là chán ghét Tần Liên Hoa tới cực điểm, cô vẫn là không thể che giấu lương tâm mà phủ nhận nam nhân xảo quyết xấu xa lại hèn hạ này, bộ dáng dưới đèn tuyệt mỹ vô cùng.

Hắn mặc một thân màu lục, chất liệu thượng hạng, xiêm y kiểu dáng đơn giản, hai tay khoanh ở trước ngực, khoe miệng nhếch lên, cho dù là lúc cười xấu xa vẫn rất rạng rỡ, làm cho người ta không cam lòng.

Đáng giận !

Cô ghét nhất là hắn lộ ra vẻ mặt dường như y như đúc với Hoa Sen muội muội này. Ở trong lòng cô, đây chính là sự sỉ nhục lớn tới Hoa Sen muội muội hồn nhiên ngây thơ, thiện lương đơn thuần a !

“Đại lao hình bộ thiết kế nhìn như đơn giản nhưng kỳ thật rất phức tạp, muội lần thứ ba mới có thể đến gần cửa lớn, cũng đã khá rồi.” Liên Hoa ung dung nói lại còn vươn tay hướng đến cô.

Tĩnh Tĩnh nhanh chóng né ra, về mặt cảnh giác.

“Ngươi muốn làm gì ?”

“Sờ đầu muội, thưởng cho muội a.” Hắn nói như đương nhiên.

Khuôn mặt nhỏ nhắn bỗng dưng tức giận đến đỏ bừng.

“Không được sờ đầu ta !” Cô như động vật nhỏ bị dồn ép, uy hiếp mà nhe răng ra. “Lại tới gần cẩn thận ta cắn sứt tay ngươi !”

Đáp lại cô là một tiếng cười đầy cung chiêu.

Tĩnh Tĩnh tức giận mà nghiêng răng nghiêng lợi.

Không hề nghi ngờ, người kia căn bản không đem uy hiếp của cô để trong mắt. Cô hoàn toàn bị xem thường.

Nhìn hắn bình tĩnh như là có thời gian vô tận, có thể cùng cô tiêu hao dần, dường như rất vui mà nở nụ cười nhìn cô, hồi lâu sau cô rốt cục cũng không thể nhịn nữa.

“Ngươi rốt cuộc muốn thế nào?” Cô ác thanh ác khí hỏi, còn đề phòng tay hắn lại đuổi qua đây.

Hoa Sen muội muội sờ đầu cô, chính là khen thưởng.

Cho nên cô lại càng không cho phép Liên Hoa cũng làm chuyện như thế.

Ngoài mặt cô quát cường nói là chán ghét, kỳ thật là thật sự sợ hãi. Không biết vì sao cô trời không sợ, đất không sợ, duy nhất cực kỳ sợ hắn.

Từ lần đầu tiên cô nhìn thấy Liên Hoa, cô không tự chủ được mà kháng cự, bộ dạng của hắn, tới gần của hắn, đụng chạm của hắn, thậm chí là giọng nói của hắn cùng cách hắn cười, cho nên chỉ cần có thể trốn cô liền trốn rất xa.

Nhưng Liên Hoa như sớm đã nhìn thấu cô.

“Ta muốn thế nào ? Những lời này hắn là để ta hỏi chứ ?” Hắn vô cùng hứng thú, cố ý nhìn cô từ trên xuống dưới.

“Ta là tới cứu người.”

“Kia gọi là cướp ngục.” Hắn rất kiên nhẫn chỉ ra chỗ sai, còn lộ ra một bộ dáng độ lượng không cần nói lời cảm tạ. “Nếu muội không nói, nhìn hành vi mới vừa rồi của muội ta còn nghĩ là muội tới giết người diệt khẩu.”

Bởi vì lời kia hình như không có ý đùa cợt, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lại càng hồng.

“Đừng nhiều lời !”

“Thân là tiểu sư Đại Phong Đường, muội nửa đêm đến cướp ngục, nếu ta thật sự truy cứu thì cả Đại Phong Đường có thể cũng được chuyển vào đại lao hình bộ rồi.” Liên Hoa vuốt cằm, tới gần khuôn mặt của cô, cười càng bí hiểm.

Cô hít một hơi, trừng mắt nhìn thẳng hắn nói: “Một người làm một người chịu ! Chuyện này không có liên quan tới những người khác, cướp ngục là ta, ngươi đừng hòng làm liên lụy tới người khác !”

Hắn cư nhiên lộ ra vẻ mặt đồng tình.

“Kia chẳng phải là tệ hơn sao ?” Hắn gần từng tiếng nói, còn thay cô thở dài một hơi. “Muội cướp ngục thất bại bị ta tóm gáy, một khi truyền ra ngoài, thế diện Đại Phong Đường sẽ đặt ở chỗ nào ?”

Đơn giản nói mấy câu, liền khiến cái miệng nhỏ nhắn của Tinh Tinh vừa mở đã ngậm lại, mở ra lại ngậm lại; Trong lòng ảo não lo lắng, nửa câu cũng nói không nên lời.

Đại Phong Đường là thiên hạ đệ nhất tiêu cục, thanh danh vang dội giang hồ.

Cô là trượng nghĩa cướp ngục, cùng lắm thì bị bỏ tù, bị rơi đầu theo Trần Hân, nhưng nếu tổn hại đến danh dự Đại Phong Đường khiến cho giang hồ nhân sĩ chê cười, vậy cô cho dù bị chém một nghìn lần, một vạn lần, vẫn là tội đáng chết vạn lần a !

Đầu có thể rớt nhưng cô tuyệt đối không thể có lỗi với Đường Lí.

Vốn sắc mặt đỏ hồng nhưng trong thời gian ngắn, đã trở nên tái nhợt hơn so với tuyết.

“Nhìn muội kia, lại bị dọa đến như vậy.” Liên Hoa vươn tay, khẽ dán lên khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại, da thịt dưới ngón tay lạnh giống như khối băng vậy.

Cô gái nhỏ này, sợ tới mức ngay cả khi hấn sờ cô cũng không có nửa điểm phản ứng.

Đôi mắt thâm thúy hiện lên tia không nở nhưng giọng nói hấn vẫn mang ý cười thản nhiên, không có một chút thay đổi, càng không nghe ra tâm tư của hấn lên xuống.

“Đại Phong Đường mãi đến hôm nay cũng chỉ có một nữ tử vinh dự nhận được danh tiếng đại tiêu sư, muội thích như vậy, cố gắng như vậy, rốt cục có cơ hội thăng chức lên đại tiêu sư, khẳng định không muốn thất bại trong gang tấc đi ?” Liên Hoa nói chậm rãi, ngón tay thon dài vẽ đường viền quanh người cô.

Tinh Tinh vẫn rơi trạng thái đông cứng.

Hấn kê vào bên tai cô, nói thêm: “Ngoan, chỉ cần muội nghe lời, danh dự Đại Phong Đường sẽ không bị tổn hại, muội cũng có thể bình yên vô sự.”

Mãi đến lúc này, máu cô dường như bị đóng băng mới khôi phục hoạt động lại. Cô mở miệng to thở hổn hển, dùng sức xoay gương mặt đi, bỏ qua sự đụng chạm như yêu thương kia.

“Ngươi có điều kiện gì ?” Cô chất vấn, không tin hấn lại tự nhiên mà buông tha cho cô.

Liên Hoa khẽ xoa đầu ngón tay, lưu lại dư vị cảm xúc mềm mại kia.

“Không nên lại đến gây trở ngại ta phá án.” Hấn thản nhiên trả lời.

Cô nheo mắt lại.

“Ngươi muốn ta thấy chết mà không cứu ?”

Hấn nhún vai.

“Dù sao vẫn phải có người hy sinh.”

Danh dự Đại Phong Đường quan trọng nhưng tính mạng của Trần Hân mệnh cũng rất quan trọng. Tinh Tinh không có cách chọn lựa.

“Trần Hân không có khả năng phạm án này, ngươi nhất định không có chứng cứ.” Cô quát.

“Không, ta có chứng cứ.”

“Chúng có khẳng định là giả !” Cô kiên trì.

Hấn ung dung trả lời. “Đúng vậy, là giả.”

“Hấn không có khả năng lại —” Cái miệng nhỏ nhắn còn muốn cãi lại, nháy mắt dừng lại.

Tinh Tinh ngẩn ra nhìn Liên Hoa mặt đầy tươi cười.

A, cô vừa mới nghe được cái gì ? Lẽ tai cô bị nước vào sao ?

Đang lúc cô muốn đem lỗ tai móc cho sạch để nghe đáp án được rõ ràng, hiếm khi Liên Hoa hào tâm vì cô mà lập lại.

“Chúng cứ là giả.” Hấn nở nụ cười tuần mỹ không ai sánh được, còn nói ra tội ác của bản thân, lại kiên nhẫn bổ sung cụ thể. “Là ta tự mình làm giả.”

“Ngươi cố ý hãm hại hấn ?” Cô khó có thể tin.

“Đúng.”

“Người còn đem hấn nhốt vào trong lao ?”

“Đúng.”

Người này cư nhiên có thể trả lời mà mặt không đỏ, khí không suyễn !

Tĩnh Tĩnh tức giận xông tới nã, chỉ cảm thấy trước mắt một mảnh đỏ bùng, vụn vụn không thể nghĩ được có người sau khi làm ra chuyện thương thiên hại lí như thế, lại không có một chút cảm giác tội lỗi.

“Vì sao phải làm như thế ?” Cô không chịu buông tha mà ép hỏi.

“Ta có dụng ý của ta.”

“Nói rõ đi !”

“Muội sao lại quan tâm hấn a ?” Hấn hơi nâng mi, liếc nhìn cô. “Đúng rồi, hấn gọi muội như thế nào nhỉ ? Tĩnh nhi ?”

Bất quá chỉ hai chữ tự nhiên như thế từ môi của hấn đi ra, lại làm cho cô cực kỳ không được tự nhiên, ngược giống như là có nai con không nghe lời, bởi vì âm điệu của hấn mà hết lần này tới lần khác nhảy loạn xạ.

“Xưng hô thật vô cùng thân thiết a,” Hấn suy nghĩ trong chốc lát, mới hạ kết luận. “Ta không thích, đặc biệt không thích. Cho nên, ta sẽ cho Trần Hấn tội nhiều hơn.”

“Người, người..... Người đề tiện !” Cô mắng, bản năng không thèm nghĩ nữa, Liên Hoa vì sao phải để ý Trần Hấn gọi cô là gì.

Hấn nhếch khóe miệng, dựa vào gần mặt cô.

“Muội không phải đã sớm biết sao ?” Hơi thở ấm áp liền rơi ở trên mặt cô.

Tĩnh Tĩnh lui cổ muốn tránh, không nghĩ tới hấn lại dựa gần vào.

“Người, người..... Người vô sỉ !” Thanh âm mắng chửi này rõ ràng nhỏ hơn so với lần trước.

“Còn có gì nữa ?”

Liên Hoa càng dựa vào càng gần.

Cô tâm hoảng ý loạn, lưng đã dựa sát vào tường đá.

“Người không để ý giang hồ đạo nghĩa !” Làm ơn làm ơn, không nên lại dựa vào đây, cô gần như không dám hô hấp.

Khoảng cách giữa bọn họ gần như vậy cũng chỉ còn lại hô hấp của một người.

“Ta nếu đề tiện lại vô sỉ, thì sao sẽ bận tâm giang hồ đạo nghĩa chứ ?” Hấn có chút tò mò hỏi.

Không xong !

Cô không thể suy nghĩ.

“Người, người, người.....”

“Ân ?”

“Người.....”

“Sao vậy, con mèo tha lưỡi của muội rồi sao ?” Liên Hoa thân thiết hỏi.

Cô á khẩu không trả lời được, ngay cả phong độ cũng chả còn.

“Muội khi cùng một chỗ với muội ta, cứ như con sông lớn được khai thông, nói thao thao bất tuyệt, khi ngủ lại còn thường xuyên nói đến khi bình minh mới ngủ. Sao liền gặp ta lại cứng họng vậy ?” Hấn lộ ra vẻ mặt cười như không cười.

Đột nhiên lúc đó, Tĩnh Tĩnh bỗng nhiên cảnh giác.

“Đợi chút, người sao biết chuyện ta cùng Hoa Sen muội muội ?” Cô bỗng nhiên lấy tay phản công, dùng sức nắm vạt áo của hấn.

Liên Hoa mặt không đổi sắc, thanh âm giống như than nhẹ.

“Muội nói với muội ấy cái gì, ta đều biết — mỗi một chữ, mỗi một câu — ta đều biết.” Đôi mắt thâm thúy kia đặc biệt phát sáng.

“Ngươi nghe lên !” Tinh Tinh hét to.

“Không phải.”

“Như vậy nhất định là ngươi bức Hoa Sen muội muội nói cho ngươi biết !” Cô oán hận chỉ trích, không quên dùng vẻ mặt hung ác nhất, giọng nghiêm khắc nhất mà cảnh cáo. “Cho dù ngươi là ca ca nàng, ta cũng không cho ngươi bắt nạt nàng !”

Liên Hoa nhìn chăm chú cô, qua một lúc lâu, mới thân nhiên nói: “Muội đúng thật là yêu Hoa Sen.” Hắn khẽ thở dài, lộ ra nụ cười cực kì chua xót. “Phải tới lúc nào muội mới có thể yêu thương ta ?”

Cô đầu tiên là ngẩn ngơ, rồi sau đó buông mạnh vạt áo của hắn ra, sau đó nhảy ra.

“Ai ai ai muốn yêu ngươi a ! Ngươi ngươi ngươi cách ta xa một chút !” Rốt cuộc không nghe tiếp lời xằng bậy của hắn, không chịu nổi trên cột của hắn, cô một bên lớn tiếng đe dọa, một bên lui về phía sau, quay đầu bước đi, ngay cả Trần Hãn cũng không nhìn lại.

Nhưng không biết vì sao, cho dù đem Liên Hoa vứt lại phía sau, nhiệt năng trên mặt cô lại chậm chạp không thoái lui.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Sen Muội Muội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

“Đáng giận !”

Tiếng mắng đầy tức giận vang vọng trong ngôi nhà lịch sự tao nhã.

“Tên vô lại !”

Thức ăn vốn nóng hổi để ở trên bàn sau một lúc lâu đã dần nguội lạnh, phụ lòng tay nghề giỏi của đầu bếp, Tinh Tinh vẫn là nắm chặt quyền, đi lòng vòng ở trong phòng, tức giận mà bước những bước chân thật mạnh.

“Bỉ ôi !”

Tiểu mỹ nhân ngồi cạnh ở bên bàn cũng không động đũa, con ngươi thâm thúy từ đầu đến cuối đều nhìn chăm chăm Tinh Tinh vì tức giận mà gương mặt đỏ bừng. Sâu trong đôi mắt đang cất giấu mỉm cười, nhưng người bình thường căn bản nhìn không ra, huống chi là Tinh Tinh cầu thả.

“Ngươi trước đến nghỉ một chút, cho dù muốn mắng, cũng chờ ăn no lại mắng.” Tiểu mỹ nhân mở miệng gọi, chỉ vào thức ăn phong phú trên bàn. “Ngươi muốn tức giận thì được nhưng đừng đạp đổ đồ ăn.”

Mãi đến lúc này Tinh Tinh dường như mới giảm độ lực ở đôi hài, chậm rãi lại đây, cảm tức vẫn chưa hết mà ngồi xuống ghế, còn kiên trì tiếp tục cáo trạng.

“Hoa Sen muội muội, ngươi không biết, hắn vu khống hại đại ca kết bái của ta, còn đem người nhốt trong đại lao hình bộ nha !” Cô vùng mạnh quyền nhỏ, bỗng chốc bị nắm lấy, một đôi đũa được đặt trong lòng bàn tay.

“Đến, đây là gà nấu rượu mà ngươi thích ăn.” Tiểu mỹ nhân dường như không có việc gì mà gấp thức ăn. “Ăn nhiều một chút.”

Tuy nói nấu trong một lát nhưng gà nấu rượu vốn chính là rau trộn, nay ăn phải mùi vị vẫn không giảm, ăn ngon làm cho người ta ngay cả đầu lưỡi cũng nuốt mất.

Gà nấu rượu vừa mới vào miệng, mắng chửi hết câu này tới câu khác trong phút chốc đều hóa thành im lặng. Khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận đến đỏ bừng rất nhanh được thay thế bởi vẻ mặt bị say mê, còn tham ăn ngay cả đũa cũng không dùng, tham lam mà hít hương rượu quanh quẩn trong nước sốt dính trên đầu ngón tay.

Tiểu mỹ nhân nhìn cô, sùng nịch cười.

Đồ ăn chính là điểm yếu của cô, chỉ cần ăn một ngụm, bất luận là chuyện lớn gì cô cũng trong nháy mắt vứt nó đến chín từng mây, toàn tâm toàn ý hưởng

thụ thức ăn ngon.

“Sao không cần nữa vậy ?”

Tinh Tinh cười híp mắt.

“Bởi vì ăn quá ngon thôi !” Một lát sau, món gà ngâm rượu đầy trên bàn liền biến mất hơn phân nửa.

Khăn tay trắng đưa đến lau đi nước sốt trên miệng cô, trong con ngươi của tiểu mỹ nhân sùng nịch càng đậm, dịu dàng cam đoan. “Chỉ cần ngươi muốn ăn thì nói một tiếng, bất cứ lúc nào ta cũng có thể bảo đầu bếp làm cho ngươi ăn.”

Bất cứ lúc nào ?!

Tránh ở ngoài cửa sổ nghe lén — không, là Tần Thanh “quan tâm”, nghe thấy hai chữ này lập tức nhú mày.

“Món ăn đó ngay cả ta cũng chưa nếm qua mấy lần.” Ông oán giận.

“Có thể ăn được xem như chàng vận khí tốt.” Phu nhân một bên hé miệng cười. “Không có cách nào, Tinh Tinh là người mà đứa nhỏ chúng ta thích.”

Tần Thanh sau khi bị xếp hạng dưới Tinh Tinh bắt đầu hối hận vì bị thê tử mời tới đây đứng ngoài cửa. Đường đường hình bộ thượng thư lại làm loại chuyện này, thật sự thật sự uất ức, nhưng không đứng nghe ở đây ông lại lo lắng trong phòng xảy ra chuyện thoát y đi tắm sẽ càng nghiêm trọng hơn.

Trong phòng Tinh Tinh ăn hết cả một bàn gà nấu rượu, nào biết rằng bên ngoài Tần Thanh nội tâm đang giãy dụa ? Cô vui vẻ quệt quệt miệng, ngẩng đầu lộ ra nụ cười ngây ngô thỏa mãn với Hoa Sen muối muối.

“Ăn no rồi ?” Tiểu mỹ nhân hỏi.

“Ăn !”

Cô vuốt bụng phẳng gật đầu.

“Nếu ngươi bị hỏi tội bởi vì cướp ngực thì sẽ không thể được ăn đâu.”

Lời nói nhẹ nhàng như gió khiến cho Tinh Tinh đã ăn no tươi cười đột nhiên cứng lại. Cô trong lòng giật mình, không nghĩ tới Hoa Sen muối muối dường ở khuê phòng lại biết chuyện này.

Mới vừa nghĩ lại, đáp án lập tức hiện lên trong đầu.

“Thật quá đáng, tên kia thế nhưng cáo trạng với ngươi !” Không hề nghi ngờ, người nhiều chuyện khẳng định là tên kia !

“Ngươi còn dám trách ? Cướp ngực chính là tội lớn.” Tiểu mỹ nhân không dấu vết nhìn hướng ngoài cửa sổ, đoán rằng phụ thân giờ này khắc này khẳng định là xanh cả mặt.

“Ta sao biết sẽ bị bắt được mà !” Tinh Tinh bĩu môi.

“Ca ca chính là biết ngươi sẽ đi cướp ngực, mới chờ ở đại lao.” Nếu không ai muốn bỏ xuống ổ chăn thoải mái mà đến chờ trong đại lao cảm giác lạnh đến thấu xương.

“Hừ, hần là muốn nhìn ta thất bại.” Tinh Tinh mới không cảm kích.

“Không.” Tiểu mỹ nhân hứng thú nói. “Hần là quan tâm ngươi, sợ ngươi bị người khác phát hiện.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn chột đỏ ửng, lời nói nói ra lại càng bướng bỉnh.

“Quan, quan quan quan quan quan tâm ta ?” Phản ứng của cô giống như là bị rắn hổ mang nhìn chăm chăm, toàn thân đều nổi da gà. “Hần vu khống đại ca kết bái của ta nha !”

Vì che giấu cảm xúc nào đó ngay cả cô cũng không hiểu được, cô dứt khoát đem toàn bộ sai lầm đổ lên người Liên Hoa thôi.

Cặp lông mi của tiểu mỹ nhân hơi khép, đôi mắt nhìn như rũ xuống nhưng trên thực tế cũng đem phản ứng đặc biệt của Tinh Tinh, tất cả đều đổ vào mắt, khóe miệng ý cười càng sâu.

“Ca ca làm như thế nhất định có lý do.” Nghe giống như không chút để ý, kì thực lời nói có mục đích khác, dịu dàng hỏi. “Hần không nói với ngươi sao ?”

Tinh Tinh mãnh liệt lắc đầu.

“Đương nhiên không có.”

“Vậy hần đã nói với người những gì ?”

Àm !

Mặt của cô nóng lên.

Muội rất yêu Hoa Sen.

Tiếng nói nam tính một mối ở bên tai cô, quanh quẩn trong lòng cô.

Phải chờ tới lúc nào muội mới có thể yêu thương ta ?

Dường như trên mặt tuần mỹ kia lại lộ ra nụ cười xấu xa không đáng hoàng, nụ cười nhìn cô có chút đăm chiêu, con người đảo qua toàn thân của cô giống như đã sớm quen thuộc mỗi một tác động cô che giấu dưới xiêm y.....

Tưởng tượng quá mức chân thật, những câu chữ lười biếng lại quanh quẩn trong đầu cô không ngừng.

Hóa ra muội là muốn đến trong lòng ta ?

Giọng nói của hần bao hàm ý cười.

Nhìn muội kia, lại bị dọa đến như vậy.

Độ ấm trên đầu ngón tay của hần.

Tĩnh nhi ?

Những lời hần nói cô từ từ nhớ lại, cho dù là nhớ đến bất cứ cái gì cũng sẽ khiến cô không được tự nhiên mà kêu to.

Phải chờ tới lúc nào muội mới có thể yêu thương ta ?

Nụ cười kia của hần đầy chua xót.

Ô oa, cô, cô cô cô cô ..... Cô rốt cuộc suy nghĩ cái gì a !

Tĩnh Tĩnh thất kinh, cả người từ trên ghế nhảy xuống, hai tay trong không trung quơ loạn xạ, cố gắng muốn xóa đi nụ cười xấu xa của hần, thanh âm của hần, vẻ mặt của hần.

“Dù thế nào ta cũng ghét hần nhất.” Cô không dám nghĩ nữa, vội vàng hạ kết luận, thầm nghĩ cô luôn để ý Liên Hoa như thế khẳng định tất cả đều là vì chán ghét.

Bỗng dưng, một tiếng thở dài vang lên.

Tĩnh Tĩnh cả người cứng đờ.

Cô không lâu trước kia mới nghe qua tiếng thở dài kia..... Hơn nữa là nghe từ miệng Liên Hoa !

Vội vàng cô âm âm âm vọt tới bên cạnh cửa sổ, mãnh liệt vung tay mà đẩy cửa song sổ tinh xảo ra. Song cửa sổ mỏng manh sao có thể chịu sự đối xử thô lỗ như thế, chỉ phát ra hai tiếng âm âm thê thảm, đã bị đẩy khỏi khung cửa sổ, rơi khỏi bức tường.

Cánh cửa sổ vô tội bị phá hủy, Tĩnh Tĩnh thân là người phá hư lại không thèm nhìn cửa sổ liếc mắt một cái, mà đầu nhỏ còn thò ra, híp mắt tìm căn thán ở trong sân, sau vài lần xác nhận mới đem đầu nhỏ rút trở vào.

Không ngờ được, cô vốn cho là Liên Hoa nghe lén ở bên ngoài chứ !

Nhưng Liên Hoa không ở bên ngoài thì tiếng thở dài kia từ đâu ra ?

Hay lại là ảo giác của cô ?

Tiểu mỹ nhân ngồi ở chỗ cũ, nhìn thấy cô đa nghi, đề phòng Liên Hoa, rất giống đề phòng Diêm vương từ địa phủ lên bắt cô đi theo vậy, cho dù xác nhận ngoài phòng không có người nhưng vẫn bất an mãnh liệt nhìn ngoài cửa sổ.

Tiểu mỹ nhân lại lần nữa thở dài, nhưng lần này chỉ giấu ở trong lòng, không có lộ ra tiếng, chỉ sợ lại cả kinh Tĩnh Tĩnh nhảy dựng lên, cũng đem nóc nhà ném đi.

Ai, lại tiếp tục như thế, còn phải kéo dài bao nhiêu năm mới có thể được toại nguyện ?

Chuyện này cũng không thể tiếp tục kéo dài !

Tiểu mỹ nhân môi đỏ mọng khê mở, cũng không phải thốt ra lời nào mà là không ngừng ho nhẹ, ho không thể ngừng lại được, làm cho người ta thấy trong lòng cũng đau đến rí máu.

Lực chú ý của Tinh Tinh lập tức bị dời qua, ngay cả thân mình cũng chạy trở về, lo lắng lấy tay vỗ lưng tiểu mỹ nhân, không dám vỗ mạnh, chỉ sợ làm bị thương người bạn yếu đuối.

Qua một lúc lâu tiếng ho mới dừng lại, chỉ thấy một đôi mắt đẹp thâm ho đến đỏ cả lên.

“Đến, mau uống chút trà nóng.” Tinh Tinh sốt ruột chăm sóc cho bạn, vội vàng rót một ly trà, lạnh tay lẹ chân đưa tới, còn ân cần đút.

Mới uống hai ngụm trà nóng, tay được che giấu bên dưới lớp lụa liền đem cái chén nhẹ nhàng đẩy ra.

“Cám ơn, như vậy là đủ rồi.” Tiểu mỹ nhân lúc này cười, cho dù là người nào cũng có thể nhìn ra là cố gắng đẩy ra. “Ta đã tốt hơn nhiều rồi.”

Tinh Tinh làm sao yên tâm được, vội vàng truy hỏi.

“Sao lại vậy ? Ngươi nhiều năm qua cũng không có ho như thế.” Cô có thể nhớ rõ ràng. “Bệnh của ngươi lại tái phát sao ?” Cô vĩnh viễn cũng không quên được chuyện bạn tốt thuở nhỏ thân mình ốm yếu.

“Không có, ngươi đừng lo lắng.” Nụ cười kia càng miễn cưỡng.

Tinh Tinh nhào người về phía trước, khuôn mặt chứa đầy vẻ quan tâm không nói thành lời. Nhìn bạn tốt ho đến khó chịu, cô vừa vội lại hoảng, hận không thể thay bạn tốt chịu khổ.

“Không được giấu dếm ta nha, có chỗ nào không thoải mái cũng phải nói với ta.” Cô cẩn thận dặn dò.

Nhìn đôi mắt to sáng kia tràn ngập quan tâm cùng lo lắng, trong lòng đang tính kế bỗng dưng đau xót, giờ này khắc này, nơi không thoải mái nhất chính là trái tim, đôi mắt mở sáng mở to kia làm gọi lên cảm giác tội lỗi hiếm có.

Nhưng việc này không nên chậm trễ, tiểu mỹ nhân chỉ có thể kiên quyết quyết tâm.

“Thật sự ta có chút không thoải mái, mẫu thân vừa mới nói ngày kia muốn về quê thăm người thân, nghe nói chỗ đó có vị danh y chuyên trị loại bệnh cũ của ta, cho nên mẫu thân khuyên ta cũng nên về quê.” Trong giọng nói dịu dàng chứa đầy sự không nỡ.

Ngoài phòng, khi song cửa sổ bị phá hỏng thì Tần Thanh lập tức ôm lấy thê tử, xoay người tránh trên nóc nhà, khó hiểu nhìn về phía thê tử, dùng khẩu hình miệng hỏi: “Nàng muốn về quê thăm người thân ?”

Phu nhân rất tập trung nghe lén lác đầu, cũng dùng khẩu hình miệng đáp lại.

“Không có a.”

Tần Thanh càng không giải thích được.

“Vậy sao đứa nhỏ kia lại nói nàng muốn về quê ?”

Phu nhân phát phát tay. “Ai nha, không sao, đứa nhỏ nói sao thì liền làm vậy đây.”

Tần Thanh có chút không đồng ý, nhất thời từ im lặng mà nói thành tiếng.

“Đứa nhỏ chính là bị nàng làm hư.”

“Chàng trách thiếp ?” Phu nhân giận, lập tức lên tiếng phản kháng. “Rõ ràng cung đứa nhỏ chàng cũng có phần !”

Thanh lượng tuy rằng cực thấp nhưng có một tiếng ho nhẹ có ý từ trong phòng truyền ra.

Hai vợ chồng đột nhiên sực nhớ, cả hai thập phần ăn ý, dường như là cùng lúc đưa tay bịt chặt miệng đối phương lại, không dám lại có động tĩnh.

Chỉ nghe thấy trong phòng Tinh Tinh tận lực che giấu thất vọng, lại còn ra vẻ kiên cường nói : “Không sao, chữa bệnh quan trọng hơn, đừng lo cho ta, ta sẽ không giống trước đây mà oa oa khóc lớn như vậy.” Cô gắng sức nhấn mạnh. “Ta đã trưởng thành rồi.”

Trước kia khi Hoa Sen muội muội về quê dưỡng bệnh, cô còn có thể ở phía sau kiệu, vừa khóc vừa chạy đuổi theo !

Tiểu mỹ nhân nhìn cô, ánh nhìn càng sâu.

“Nhưng ta không nỡ xa ngươi.” Một câu này thật ra là thật lòng.

Tinh Tinh đôi mắt đỏ lên, rót cục nhện không được, ôm chặt lấy bạn tốt. Cô vẫn rất luyến tiếc, bên bạn tốt thì ít mà xa cách thì nhiều, nhưng cô không thể ích kỷ vì muốn ở một chỗ với Hoa Sen muối muối mà chậm trễ cơ hội chữa bệnh như thế.

Tiểu mỹ nhân không tiếng động thờ dài, lấy tay vuốt nhẹ đầu nhỏ tựa trên vai. Mà Tinh Tinh như con hổ nhỏ đã thuần hóa, ở trước mặt bạn tốt liền biến thành con mèo nhỏ, ngoan ngoãn được vuốt, được yêu thương.

“Tinh Tinh.” Tiểu mỹ nhân vừa chậm rãi nói vừa cẩn thận cân nhắc từng câu. “Có một việc, ta vẫn luôn canh cánh trong lòng, những ngày qua đều không yên lòng.”

Đầu nhỏ nâng lên, quan tâm hỏi: “Chuyện gì?”

“Chuyện liên quan đến Liên Hoa.” Thực rõ ràng, thân hình nhỏ nhắn mềm mại trong lòng trở nên cứng ngắt. Nhưng tiểu mỹ nhân vẫn tiếp tục nói, vẻ mặt càng lo lắng. “Ca ca tuy rằng không nói, nhưng trong lòng ta biết, lần này hấn xử lý vụ án này đặc biệt nguy hiểm.”

Đầu nhỏ lại dựa vào chỗ cũ, truyền ra tiếng nói rầu rĩ.

“Yên tâm, trong bụng hấn đầy chủ ý xấu xa, tình huống gì cũng có thể ứng phó.”

“Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất.”

“Hấn nếu gặp vạn nhất ta đây liền mua pháo, bắn liên tục ba ngày ba đêm!” Cô liên tục hừ lạnh.

Phút chốc tiểu mỹ nhân khóc ra tiếng, đẩy Tinh Tinh ra liền hướng vào phòng ngủ, bỏ nhào lên trên giường, hai vai run run không ngừng, khóc đến thật đau lòng thật đau lòng. [Vũ: đóng thật đật thật đật mà]

Tinh Tinh đầu tiên là sững sốt, thể này mới phát hiện họa là từ miệng mà ra, vội vàng chạy qua, vụng về dùng hai tay nhẹ vỗ về lưng bạn tốt, miệng luôn trách thật có lỗi.

“Rất xin lỗi, rất xin lỗi! Ta nói lời lờ!” Cô lòng nóng như lửa đốt, quả thực muốn xé miệng mình mà.

Cho dù cô chán ghét Liên Hoa thì hấn dù sao cũng là người thân của Hoa Sen muối muối. Cho dù là ai cũng không muốn thấy người thân của mình gặp nguy hiểm, càng miễn bàn là nghe thấy người thân tự dưng bị rủa.

Một tiếng lại một tiếng khóc nức nở, giống như là lưỡi dao sắc bén một nhát lại một nhát đâm vào tim cô, cũng làm cho cô muốn khóc theo. Cô Lo lắng không thôi, lúc này căn bản không rảnh nghĩ nhiều, chỉ cần có thể làm cho bạn tốt đừng khóc lại, muốn cô móc mắt ra cũng được.

“Ngươi, ngươi đừng khóc.” Tinh Tinh làm dịu, không chút nghĩ ngợi mà nói lớn lên. “Chỉ cần ngươi không khóc, ta cái gì cũng đáp ứng ngươi.”

Thương tâm khóc nức nở kéo dài trong chốc lát, chậm rãi mới ngừng lại được, chỉ là thỉnh thoảng còn nghe thấy tiếng thút thít tan nát cõi lòng.

Gương mặt chôn ở trong chăn ngược lên, trên má nước mắt chưa khô, hai mắt đỏ bừng nhìn Tinh Tinh, vẻ mặt có chán chờ vô hạn, sau một lúc lâu mới thốt ra giọng nói yếu ớt.

“Nhưng muốn ngươi bảo vệ ca ca, ta lại sợ ngươi bị ủy khuất.” Tiểu mỹ nhân sợ hãi chớp mắt, một giọt nước mắt lại lăn xuống gò má bạn. “Ngươi không thích hấn như thế.”

Bảo, bảo vệ — muốn cô bảo vệ Liên Hoa ?!

Tinh Tinh thờ hốc vì kinh ngạc, thật sự nhìn không ra là bảo vệ Liên Hoa có vẻ còn khó hơn so với chuyện tại đây kéo miệng mình ra, cắt lưỡi mình đi.

Nhưng lời nói đều đã nói ra khỏi miệng, cô từ trước tới nay chưa từng thất hứa.

Tệ hơn là Hoa Sen muối muối hai mắt rung rung, bộ dáng thương tâm khóc nức nở.

Tiến không được mà lùi cũng không xong, trong cuộc đời Tinh Tinh lần quyết định này là đau khổ nhất.

Cô không nghĩ nữa !

“Yên tâm, ta nói được làm được.” Trên khuôn mặt nhỏ nhắn là vẻ mặt bi tráng, có thể sánh bằng việc tráng sĩ bị đứt tay. Cô hít sâu một hơi, nhìn xuống xúc động rất muốn khóc, nói ra hứa hẹn cô năm mơ cũng không dám mơ.

“Ta nhất định sẽ bảo vệ Liên Hoa !”

*****

Sau khi tạm biệt với Hoa Sen muối muối, Tinh Tinh ủ rũ mà đi ra phủ hình bộ thượng thư.

Cô giống như du hồn mà đi trên đường lớn Huyền Vũ, đi thẳng đến một cửa hiệu có cánh cổng rộng lớn. Trên cổng lớn của cửa hiệu ấy có treo tấm biển

lớn, chữ vàng, viết ba chữ “Đại Phong Đường”, trước cửa liên tục náo nhiệt, ủy thác tiêu, đưa tiêu người nói liên không dứt.

Bên trong cửa hiệu phần đông tiêu sư thấy cô đều cất giọng kêu to, cô lại mắt đốic tai ngơ, kéo theo cước bộ thật nặng tiếp tục đi về phía trước.

Mãi đến khi qua mười hai ngõ của đường lớn Huyền Vũ, cô mới đi vào một căn nhà được xây bằng gỗ lim vàng, khắp cả phủ đều được lát gạch tinh tế tỉ mỉ, cổng đình rộng lớn, dinh thự canh phòng nghiêm ngặt.

Nơi này là dinh thự của La gia, ngoại trừ đường chủ Đại Phong Đường, cùng con gái rượu La Mộng, tổng quản Thẩm Phi Ứng cùng vài vị đại tiêu đầu cũng được đãi ngộ ở chỗ này. Cô tuy rằng còn chưa phải đại tiêu sư nhưng ca ca Từ Hậu từ nhỏ đã ở nơi này, mọi chuyện chiếu cố tổng quản nên cũng để cho cô tiến vào.

Cô vốn muốn trở về phòng nhưng mới đi đến đại sảnh liền cảm thấy khí lực như là bị rút hết, chỉ có thể ngồi ở trên ghế đại sảnh, khuôn mặt nhỏ nhắn dần xuống bần, hai mắt vô thần nhìn đăm đăm.

Không biết qua bao lâu, thanh âm quen thuộc vang lên kèm theo một chút sức nặng dừng ở trên lưng cô.

“Muội chạy đi đâu ?” Từ Hậu lớn tiếng hỏi.

“Cần..... người..... quản.....”

Tĩnh Tĩnh ngay cả hứng thú đứng lên phản kích cũng không có, vẫn là bảo trì tư thế đã có, giống như đã chết gục ở trên bàn.

“Nói bậy bạ cái gì, ta chính là ca của muội nha !” Từ Hậu vô cùng bất mãn.

Thượng Quan Thanh Vân một thân y phục xanh biếc, bộ dáng tuấn lãng, vén chiếc áo dài bước vào đại sảnh, cười nói: “Tĩnh Tĩnh khẳng định là đi quý phủ hình bộ thượng thư.” Bộ dáng tuy rằng hiếm thấy nhưng cũng không phải chưa gặp qua bao giờ, mỗi lần nữ nhi thượng thư đại nhân rời kinh thì Tĩnh Tĩnh luôn uể oải như thế.

Từ Hậu cao lớn khỏe mạnh nhú mày, trừng mắt nhìn thẳng muội muội.

“Lại đi đến đó ?” Hắn thật sự phản đối, dùng đầu ngón tay thô ráp chỉ chỉ vào đầu của cô. “Muội phải làm cho rõ, nơi này mới là nhà của muội a !”

Một thanh âm mềm mại lại mang theo ý cười khê vang lên.

“Có sao đâu, Tĩnh Tĩnh cho dù muốn ở lại đó ta cũng không phản đối.” Cùng với tiếng nói mềm mại mà vào là một nữ tử xinh đẹp thiên tiên, đúng là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân La Mộng.

Tóc cô như suối chảy, làm tôn lên một thân y phục tơ tằm thoải mái, giản đơn hào phóng, trông càng xuất trần thoát tục, phiêu dật nhã nhặn. Bộ xiêm y kia khi vừa nhìn vào thì là màu trắng, nhưng khi nhìn kỹ mới thấy tao nhã hoa lệ phi phàm, có thêu mẫu đơn trắng nở rộ, khuy áo là cánh bướm vàng nạm bạc xung quanh, tinh xảo khéo léo.

Mà tổng quản Thẩm Phi Ứng đứng ở phía sau cô, bước tiếp theo sau, hết lòng mà bảo vệ cô.

Nhìn thấy La Mộng xuất hiện, ngay cả Tĩnh Tĩnh cũng thu hồi dáng vẻ mệt mỏi, vội vàng đứng dậy, không dám thất lễ.

Thân thể đẹp đẽ quý giá đi vào trong đại sảnh, ngồi vào chiếc ghế bành được làm từ vật liệu thượng thừa, cực kỳ sang quý tinh xảo, được bọc bằng da cáo trắng dày, bên dưới đệm lót bằng tơ lụa mềm mại đẹp đẽ.

“Tĩnh Tĩnh, giữa trưa khi dùng bữa không nhìn thấy cô. Cô đã ăn chưa ?” Cô tha thiết hỏi, cho tới bây giờ cũng xem Tĩnh Tĩnh như muội muội nghịch ngợm, luôn đặc biệt để ý.

Biết đại tiểu thư quan tâm bản mình, Tĩnh Tĩnh há miệng muốn trả lời nhưng tinh thần không vực dậy nổi, chỉ miễn cưỡng lên tiếng.

“Àn.”

La Mộng lại hỏi: “Lại ăn gà nấu rượu ?”

“Àn.”

Từ Hậu hừ một tiếng.

“Gà nấu rượu ở đâu cũng có bán, muội tại sao cứ muốn đến nhà người khác ăn ?”

Nhìn Tĩnh Tĩnh lười trả lời, La Mộng ngược lại giải thích giúp.

“Gà nấu rượu ở Tàn gia thật ra khác biệt rất lớn, dùng là rượu Hoa Điều trân phẩm hai mươi năm, ngoài ra còn cho thêm dược thiện, dùng nguyên liệu tốt nhất, tỉ lệ chuẩn nhất, hiếm có trên đời.” Cô dịu dàng cười, con người cũng mang theo ý cười. “Liền ngay cả Tể tướng phu nhân Long Vô Song với Tàn gia vừa đám vừa xoa, cũng đã ăn qua một lần rồi.”

Nói đến Long Vô Song chính là không ai không biết, không ai không rõ đó là người tham ăn, vì thường thức món ngon mà không từ thủ đoạn. Sau khi gả cho Tề tướng Công Tôn Minh Đức, hành vi mới trở nên bớt phóng túng một chút.

Tinh Tinh đương nhiên nghe qua đại danh Long Vô Song.

Chính là nếu La Mộng không giải thích, cô thật đúng là không biết bản thân ăn món gà ngâm rượu lại quý giá hiếm có như vậy.

“Xứ nha đầu, được ăn ngon như thế !” Từ Hậu lại càng không thích, nắm tay vừa muốn gõ xuống đầu muội muội. Ai ngờ quyền đầu còn chưa gõ đã bị phách chường đỡ lại. “Muội dám đánh trả. ....” Hấn rống giận.

“Đương nhiên dám !” Tinh Tinh hừ một tiếng, cũng không muốn lại tự dưng bị đánh.

La Mộng bung hương trà vừa mới được đưa lên ở trên bàn lên, ngón tay ngọc thon dài kẹp chặt nắp ly trà, nhẹ nhàng phất đi cánh hoa nhài trong ly trà.

“Này cũng khó trách, dù sao các người từ nhỏ đã quan hệ thân thiết, đúng là một đôi thanh mai trúc mã.”

Thanh mai trúc mã ?

Tinh Tinh nghiêng đầu, suy nghĩ trong chốc lát, không xác định hỏi: “Nhưng đại tiểu thư, thanh mai trúc mã không phải chỉ một nam một nữ sao ?”

La Mộng nâng mắt, khẽ nhấp một ngụm trà, lại cười mà không đáp.

Không tìm được đáp án, Tinh Tinh cũng không tiếp tục truy hỏi, dù sao đại tiểu thư đọc sách khẳng định so với cô nhiều hơn, nếu đại tiểu thư nói như thế, vậy thanh mai trúc mã khẳng định cũng có thể áp dụng ở trên người cô cùng Hoa Sen muội muội rồi !

Cô nghĩ đến rung đùi đắc ý, một bên Từ Hậu ngược lại mở miệng nói ra chính sự.

“Đúng rồi, có một chuyến tiêu chi tên muốn muội, ngày mai sẽ khởi hành.” Hấn tìm muội muội nửa ngày cũng vì chuyện này. Thân là tiêu sư, việc áp tiêu tuyệt đối không thể chậm trễ.

“Phải bao nhiêu ngày ?” Tinh Tinh hỏi.

“Khoảng ba ngày.”

“Vậy là được rồi, ta có thể nhận.” Cô đáp.

“Xảy ra chuyện gì ? Áp tiêu đường dài muội không nhận ?”

“Tạm thời không nhận.”

“Vì sao ?”

Tinh Tinh mặt lại sụp xuống, sau một hồi đấu tranh kéo dài mới tâm không cam, tình không muốn mà nói ra nguyên nhân.

“Ta đáp ứng Hoa Sen muội muội, phải bảo vệ ca muội ấy.”

Từ Hậu đầu tiên là ngẩn ngơ, sau đó đột nhiên lao ra cửa, ngẩng đầu nhìn lên cao, một đôi mắt to như chuông đồng nhìn chăm chăm về phía chân trời.

“Ca đang làm cái gì ?” Cô nhin không được hỏi.

Từ Hậu nghiêm túc trả lời.

“Ta đang nhìn trời có phải đã sụp hay không.”

Đáng giận !

Tinh Tinh vừa tức vừa giận, bị giễu cợt như thế đương nhiên sẽ không ngoan ngoãn chịu đựng, tức khắc liền phi thân lên hướng ca ca đang đứng chống eo một cước đá tới.

Từ Hậu hú lên quái dị, thoát khỏi công kích, nhảy xuống bậc thang đại sảnh.

“Đừng ồn, ta còn muốn nhìn xem có phải ông trời sắp mưa đỏ hay không.” Hấn lại cố ý giễu cợt. “Muội muốn đi bảo vệ Tàn Liên Hoa ? Ha ha ha ha ha, Tàn Liên Hoa nha ! Muội thế nhưng muốn đi bảo hộ hấn !”

“Câm miệng !” Tinh Tinh đuổi theo, liên tục công kích.

“Này sao có thể câm miệng ?” Từ Hậu có thể né rất nhanh, cước bộ nhanh hơn. “Ta muốn mau chóng đi ra cửa hiệu nói cho các huynh đệ biết chuyện

cười này a.”

Huynh muội cãi nhau ầm ĩ, một đường mà đi ra cửa lớn, Thượng Quan Thanh Vân không thể nhịn cười cũng đi theo sau huynh muội mà rời đi.

Mặt khác trong cả sảnh phòng to như vậy, chỉ còn La Mộng cùng Thẩm Phi Ứng.

Mãi đến khi uống cạn ly hương trà, La Mộng mới chậm rãi nói: “Nhiều năm qua như thế Tàn Liên Hoa cuối cùng cũng có động tĩnh.” Nàng quay đầu đi, nhìn nam nhân phía sau, nhỏ giọng. “Ta thật hâm mộ Tinh Tinh.”

Thẩm Phi Ứng thân mặc bộ trang phục màu trắng, vẫn lặng yên mà chống đỡ, ngay cả tầm mắt cũng không nhìn lại cô.

Thời gian chậm rãi trôi qua, cuối cùng, cô chậm rãi đứng dậy, đi hướng ra phía sân của sảnh đường.

Mùa xuân hoa đào nhảy múa khắp nơi, cánh hoa rơi bay đầy trời. Cô bước ra một bước, hần liền bước theo một bước.

Cô bước ra chỗ có đầy cánh hoa trên mặt đất, đưa lưng về phía hần.

“Đại tiểu thư, có gió lên.”

“Ta nghĩ muốn hoa đào.”

Hần không nói gì, lặng im đứng bên cạnh.

Hoa đào vẫn đang rơi.

“Thẩm tổng quản.”

“Vâng.”

“Ngươi suy nghĩ cái gì?”

“Cái gì cũng không nghĩ.”

“Phải không?” Giọng nói của cô có chút phiền muộn. “Ta đang nghĩ về một người. Người đó cách ta rất xa rất xa.”

Hần đứng cách ở phía sau cô nửa thước, đứng ở nơi cách cô rất gần, không nói gì.

“Thẩm tổng quản, ngươi có biết người đó là ai không?”

“Thuộc hạ không biết.”

“Đúng rồi,” Thanh âm của cô càng phiền muộn. “Cho nên ngươi cái gì cũng không nghĩ.”

Bạn đang đọc truyện *Hoa Sen Muội Muội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Lần áp tiêu này tuy rằng thời gian rất ngắn lại thiếu chút nữa khiến Tinh Tinh bị nguy hại đến tánh mạng.

Ủy thác tiêu là một thương nhân, món hàng là một rương gỗ nhỏ được điêu khắc tinh xảo khéo léo, khảm đầy đá quý. Người nọ chỉ đích danh Tinh Tinh áp tiêu, muốn cô mang rương gỗ đưa đến chùa Hồng Anh Tự ở phía ngoài kinh thành, giao cho tăng nhân Thích Minh Hải, sau đó lấy được hoá đơn thì nhiệm vụ coi như hoàn thành.

Có người đặc biệt chỉ tên ủy thác tiêu, vốn là tiêu sư kiều ngạo, hơn nữa ngoại trừ phí áp tiêu như đã định từ trước, thương nhân cần phải rộng rãi mà chi thêm một ít kinh phí, để Tinh Tinh trong chuyến đi đi về về này được đảm bảo có thể ăn được ngủ ngon.

Vì thế, Tinh Tinh khi trời vừa sáng liền mang theo rương gỗ xuất phát.

Vì dễ dàng hoạt động, cô ăn mặc đơn giản như một nam trang, mái tóc dài dùng dây đỏ tết tóc lại, kết quả ngược lại càng thêm nổi bật, khiến cho tư thế của cô oai hùng càng tăng thêm vẻ xinh đẹp của thiếu nữ.

Rời đi kinh thành không bao lâu, từng cơn gió nhẹ của ngày xuân kéo tới.

Tĩnh Tĩnh nằm ở trên lưng ngựa, hai tay gối ở sau gáy, miệng cắn cọng lúc mạch tiện tay nhỏ được, gác chân nhìn bầu trời, bởi vì trong lòng có chuyện nên không có tâm tình thưởng thức cảnh xuân rực rỡ.

Tần Liên Hoa.

Gương mặt tuấn mỹ kia bên môi luôn nở nụ cười xấu xa nhìn cô, cứ quanh quẩn trong lòng không chịu đi.

Cô phải bảo vệ Tần Liên Hoa.

Hướng về trời xanh, Tĩnh Tĩnh thở dài một hơi.

Đó là chuyện cười vào ban ngày của mọi người nhưng cô thân là đương sự, căn bản cười không nổi, chỉ cảm thấy ngày xuân như trở nên lạnh đi, nếu không thì sao lòng của cô lại nổi lên từng cơn gió lạnh lẽo thế này ?

Ngày hôm qua, miệng to Từ Hậu vừa mới bước vào cửa hiệu Đại Phong Đường liền lớn tiếng phao tin, đem chuyện này cho mọi người đều biết, nhóm tiêu sư đều xông xáo, tất cả chạy lại nghe, chỉ sợ nghe lọt mất một câu kia.

Sau khi nghe xong chân tướng, nhóm tiêu sư phản ứng không giống nhau.

Có người kinh ngạc.

Có người mỉm cười.

Có người một bộ dáng chờ xem kịch vui.

Còn có người cư nhiên mãnh liệt ngoáy lỗ tai, hoài nghi là nghe lầm.

Càng quá đáng là sau lời kêu gọi của Từ Hậu, đám đáng giận kia thế nhưng còn mở cá cược, không phải cược Tĩnh Tĩnh có thể bảo vệ Liên Hoa bao lâu mà là cược Tĩnh Tĩnh sẽ trong mấy ngày mà động thủ giết chết Liên Hoa. Bàn cược hoàn toàn nghiêng về một bên, lệch về về sau.

Cũng may có La Mộng ủng hộ cô, đặt cược một số kim mới khiến cho cô cảm thấy dễ chịu một chút.

Hừ hừ, vì không phụ lòng kỳ vọng của đại tiểu thư, cô tuyệt đối phải cho lũ bình thường xưng huynh gọi đệ, vừa có cơ hội lại lấy cô ra làm trò cười này, toàn bộ đều thua đến tuột quần !

Hừ một tiếng, cô phun cọng lúa mạch ra.

Nói lại, trong đầu bọn họ đều là bã đậu sao ? Tuy nói cô rất ghét Liên Hoa, có thể nói là mọi người đều biết, nhưng ngại Hoa Sen muối muối, cô sao có thể giết Liên Hoa được !

Tĩnh Tĩnh dọc theo đường đi cứ bĩu môi than thở, mãi đến khi sắc trời dần dần tối cô mới bắt đầu tìm chỗ nghỉ ngơi.

Tuy nói, người ủy thác tiêu cho ngân lượng nhiều lắm nhưng cô tiết kiệm quen rồi, dù ăn cơm khô ngủ ngoài trời cũng không làm khó được cô. So với tiêu xài phung phí, cô vẫn thà rằng tiết kiệm.

Trước khi sắc trời hoàn toàn tối đen, Tĩnh Tĩnh tìm được một chỗ gần dòng suối, thích hợp để nghỉ ngơi. Cô trước cho con ngựa ăn cỏ uống nước, lại giống như mọi khi thu thập củi khô, chuẩn bị đốt lửa.

Thoạt nhìn cô thần sắc tự nhiên, không có khác lạ gì. Nhưng trên thực tế, cô cơ bắp toàn thân đều đang căng chặt, luôn trong tình trạng cảnh giác cao độ, thừa dịp hành động nhìn như bình thường, cô đã đem mấy viên ngọc lưu ly mà nắm trong tay.

Ban ngày thì lòng của cô luôn quay quanh Tần Liên Hoa.

Nhưng một khi vào đêm, bản năng cảnh giác được rèn luyện khi bị tiếp cận, lập tức phát hiện ra điều khác thường.

Có người đang theo dõi cô.

Tiếng bước chân kia cực nhẹ, cô phải vánh tai mới có thể nghe thấy, hơn nữa số người theo dõi cô không ít — chín, mười người. .... Không, mười hai người !

Khách có ý xấu không mời mà đến, dùng chiến thuật hình tròn vây lấy, xong dần dần thu hẹp phạm vi lại, người người đi lại từ từ, hô hấp dài mà dày, tất cả đều là cao thủ.

Cô hít sâu một hơi rồi đột nhiên xoay người sang chỗ khác, quả nhiên nhìn thấy bóng đen lay động trong đêm.

Tiếng đao kiếm rút ra khỏi vỏ chậm rãi vang lên, so với tiếng gậy đàn càng nhanh hơn, càng nhanh thì càng chói tai, còn có người âm trầm cười, bầu không khí được đẩy lên đỉnh điểm làm cho người ta sợ hãi.

“Lão đại, chính là cô ta.” Thanh âm nam nhân vang lên.

“Lão Bát, xác định chưa ?”

Một thanh âm khác truyền đến.

“Đại Phong Đường tiêu sư Từ Tinh Tinh.”

“Vậy đúng rồi.”

“Cô ta mang theo rương gỗ nhỏ kia.”

Một bóng đen khác giờ thanh kiếm lóe ra tia lạnh lẽo trên lưỡi kiếm.

“Các ca ca, ta cũng không khách khí.” Giọng nói quyến rũ có thể chảy ra nước truyền đến.

“Thập nhị, không nên tranh công !”

“Lão Tứ, ngăn muội ấy lại !”

Thanh âm mọi người bất đồng cả nam lẫn nữ pha lẫn vào nhau, nhưng khi đồng thời tranh luận sát khí vẫn không giảm bớt tí nào.

Chỉ thấy ánh đao chột lóe, mũi đao sắc bén dứt khoát áp đến trước mắt, Tinh Tinh vội vàng lui về phía sau, mũi chân một chút nhưng đã lui về xa đến ba dặm, mặc dù không có đâm thủng đầu của cô nhưng cũng đã phớt qua trán của cô.

“Nha, khinh công cũng không tệ.” Tiếng cười quyến rũ lại vang lên.

Mũi đao tiếp tục đưa tới, một thanh lợi kiếm lại từ trên không xông tới.

Keng !

Đao và kiếm đồng thời đánh văng ra, mất đi cơ hội tốt làm cho đầu Tinh Tinh nở hoa.

“Lão Cửu !” Nữ nhân buồn bực thét chói tai.

Một giọng nữ bình tĩnh khác đáp lại.

“Chúng ta cùng nhau hành động, tiền thưởng chia đều.”

“Mơ tưởng !”

“Ta đồng ý thập nhị.” Trong đó một người nam nhân nói.

“Lão Lục !”

Quát ngăn cản không có hiệu quả, thân ảnh thon gầy khi đã đến gần, vội vàng giờ đại đao lên muốn lấy máu.

Lúc này, Tinh Tinh tránh cũng không tránh, thân mình nửa ngồi đột nhiên nhảy lên, một chân đá văng đại đao, lực đạo mạnh khiến người nọ không thể không buông tay, trơ mắt nhìn vũ khí bay ra đi.

“Mẹ nó !”

“Cẩn thận.”

“Võ công của cô ta không tệ.”

“Võ công cho dù tốt cũng chỉ có đường chết.”

Một người khác lại nhào tới, Tinh Tinh trước lui về sau, ôm chặt rương nhỏ trong lòng, tay kia mạnh mẽ bắn ngọc lưu ly ra ở giữa lông mày của người nọ, sâu vào tận xương, người nọ ngay cả hừ cũng chưa hừ một tiếng, không tiếng động ngã xuống đất.

Từ lúc áp tiêu tới nay, cô cũng không ít lần gặp nguy hiểm, nhưng chưa từng có lúc nào giống lúc này, làm cho cô thật sự sợ hãi cảm giác được sinh tử trong chớp mắt, chỉ cần hơi không đề ý, khẳng định đầu sẽ chuyển nhà.

Nhận thấy cô cũng không phải là người bình thường, nhóm sát thủ toàn bộ đứng yên lặng, nhanh chóng đưa ra phán đoán.

“Cùng tiến lên !”

Đáng chết, cô biết mà !

Tinh Tinh cúi người xoay lại, tư thái giống như đang múa, trong nháy mắt, ngọc lưu ly được bắn khắp bốn phía, trong bóng đêm phảng phất như sao băng.

Nhưng sau khi có một người ngã xuống rồi, nhóm sát thủ đã có phòng bị, cho dù cô dùng tới chiêu này cũng chỉ có thể hạ ngã hai người, số ngọc lưu ly còn lại không phải bị lệch mà là bị đao kiếm đỡ được nên văng ra rất xa.

Khi đồng thời công kích, có người đứng ngoài tìm khe hở mà vùng đao hướng cổ cô đâm tới.

Đao như bàn hỏa thiêu thẳng tắp xẹt qua bên cổ, may mắn đúng lúc cô nhảy ra, nếu không đao nhọn sâu thêm nửa tấc thì cho dù cô không chết vì bị đứt cổ cũng sẽ mất máu mà chết.

“Chắc !”

Người nọ không phải muốn hành hạ cô mà là thể hiện rõ muốn lấy tánh mạng của cô.

Tinh Tinh mồ hôi lạnh chảy ròng, không dám có chút lơ lửng, chỉ sợ lại để cho đối phương thừa cơ có cơ hội. Nếu tiếp tục một lần nữa, cô không biết có nắm chắc có thể lại né tránh hay không.

“Đại ca, cứu cứu ta.....” Nam nhân suy yếu thở hổn hển.

“Lão Bát ?”

“Lão đại, kia không phải lão Bát, lão Bát đã chết rồi!”

“Ta sẽ không nhận sai thanh âm của lão Bát!”

Trong bóng tối, giọng nam giọng nữ hòa lẫn nhau nên khó phân biệt, thanh âm giọng nói cứ giống nhau như thế khiến nhóm sát thủ rối loạn toàn trận, bị lẫn lộn nên chỉ câu tự bảo vệ mình, khó có thể lại tiếp tục công kích.

“Lão đại !” Một giọng nữ khác bỗng kêu to.

“Ta ở chỗ này !”

Tiếng cười vang lên, đó là tiếng cười hoàn toàn xa lạ với nhóm sát thủ, lạnh lẽo như hàn băng.

“Ách !”

Tiếng thở dốc khó chịu vang lên, sát thủ vừa mới lên tiếng đã bị Liên Hoa một tay bóp cổ giờ lên cao, truyền đến tiếng thở dốc suy yếu một tiếng lại một tiếng, mà nam nhân gầy gò, đầu lĩnh của sát thủ bị giờ lên cao toàn thân còn tàn ra sát khí đáng sợ, quả thực so với ác quỷ tu la càng làm cho người ta sợ hãi hơn.

Sát thủ đầu lĩnh gãy dựa lên tiếng, mệnh lệnh khàn khàn từ cổ họng gấp gấp phun ra.

“Giết !”

Tinh Tinh đột nhiên cả kinh, không chút nghĩ ngợi liền xông lên phía trước, thay Liên Hoa cản trở công kích sắp đến gần. Cô không kịp suy nghĩ nhưng lo lắng bảo vệ cho hắn cũng quan trọng giống như phải bảo vệ sinh mệnh vậy.

Nhưng cô mới bước hai bước, Liên Hoa đã vươn một tay ra, kiên quyết đẩy cô về phía sau, ngược lại dùng thân hình đầu lĩnh sát thủ để ngăn cản, toàn bộ đao kiếm đều rơi trên người đầu lĩnh sát thủ, đao đao trí mạng.

“Nói ra người sai khiến thì các người sẽ bảo toàn được tánh mạng” Liên Hoa ném cái xác trong tay bỏ qua một bên, chậm rãi tuyên bố.

Bốn sát thủ còn sót lại không hề liên tiếng, lựa chọn tấn công lại lần nữa.

Đao kiếm vùng lên vốn không cần được động tác Liên Hoa, cho nên mỗi khi thất bại sẽ phát ra thanh âm chói tai của đao kiếm chém giết lẫn nhau, còn bắn ra những ánh lửa nhỏ.

Đột nhiên, một ánh lửa nhỏ sáng lên, Tinh Tinh ngăn ngừa trong nháy mắt thấy Liên Hoa bước ra ngoài vài bước, hướng tới cô ngoắc ngoắc ngón tay.

Không biết vì sao, cô lập tức hiểu được ý của hắn.

Dựa vào sự ăn ý không hiểu đó, cô đem ngọc lưu ly còn sót lại toàn bộ bắn về hướng của Liên Hoa. Ngọc lưu ly được bắn đi, va chạm mạnh mẽ với lực

ở ngón tay trở thành những mảnh nhỏ vô cùng sắc bén, tinh chuẩn bay về phía mục tiêu, nhóm sát thủ đồng thanh kêu la thảm thiết.

Mặt trăng đến lúc này mới xuất hiện, chiếu sáng cả cánh đồng hoang.

Chỉ thấy nhóm sát thủ toàn bộ che kín hai mắt, trên mặt vết máu loang lổ. Từng mảnh nhỏ sắc bén này đều đâm vào mắt, khiến bọn họ bị mù đi, cuối cùng cũng rút cuộc không thể tấn công.

Ánh trăng cũng dừng ở trên người Liên Hoa, quần áo hần không bị lộn xộn, thậm chí không có dính một giọt máu.

Dưới cái nhìn chăm chú của Tinh Tinh, hần đi nhanh lên, giẫm thật mạnh lên phần gáy của một sát thủ, về mặt dữ tợn giống như là vật báu so với tánh mạng quan trọng hơn, đã bị tổn thương làm cho người ta sợ hãi.

“Là ai phái các người đến ?” Hần lạnh giọng chất vấn.

Sát thủ giấy dựa, không chịu mở miệng.

Liên Hoa giẫm càng mạnh.

“Nói !”

Đột nhiên lúc đó, bốn sát thủ trong khoảng thời gian cực ngắn cũng không còn vì đau nhức mà giấy dựa nữa.

Tất cả bọn họ đều tự sát.

*****

Rời đi chỗ có đầy thi thể, Liên Hoa dẫn theo cô tìm một chỗ dừng chân khác.

Hần đốt lửa lên, chuẩn bị chỗ để nghỉ ngơi rồi mới ngồi xuống ở bên cạnh cô.

“Bọn họ là ai ?” Cô bắt đầu liên hỏi, cố gắng không để thanh âm run run. “Vì sao muốn cướp chuyển tiêu lần này của ta ?” Cô còn đem rượu gỗ nhỏ ôm vào thật chặt.

Liên Hoa hướng tới đồng lửa, ném vào một khúc gỗ to.

“Mục đích của bọn họ căn bản không phải tiêu vật.” Hần thần nhiên nói, về mặt tàn khốc lúc này giống như là chưa bao giờ xuất hiện, trên gương mặt tuần mỹ kia lại là đáng vẻ thoải mái mà cô quen.

“Đó là cái gì ?”

“Muội.”

“Ta ?” Cô nhú mày, rất cẩn thận mà suy nghĩ trong chốc lát. “Ta đắc tội qua không ít người, nhưng nghĩ tới nghĩ lui, người có khả năng phái người tới giết ta nhất chỉ có một người.”

“Ai ?”

Tinh Tinh không nói gì vờn ngón trỏ.

“Ta ?” Liên Hoa bật cười. “Ta đây vì sao còn phải tới cứu người ?”

Cô chợt dạ nhìn về phía bên cạnh, nhưng vẫn nhìn không được lòng dạ hẹp hòi lắm bả: “Ân..... Vậy lửa gạt tín nhiệm của ta kia.....”

Liên Hoa nhú mày, nhìn cô một chữ một chữ nói: “Trên đời này, người muội nên tín nhiệm nhất chính là ta.”

Cô bỗng nhiên dời tầm mắt về, trừng mắt hần, không chút nghĩ ngợi phản bác.

“Mới không phải.”

“Nha ?”

“Ta luôn cảm thấy người đang gạt ta.” Cô cố ý dịch sang bên cạnh.

Hần lại chẳng hề để ý cũng dịch theo qua, đứng là rất muốn ngồi gần cô.

“Muội có chứng cứ gì sao ?”

“Không có, chính là trực giác.” Cô trả lời.

A, trực giác của tiểu nữ nhân này thật đúng là không thể bỏ qua mà !

Liên Hoa âm thầm nghĩ. Như vậy, hành động của hắn càng phải cẩn thận mới được.

“Đem rương gỗ cho ta.” Hắn nói, hai tròng mắt bởi vì ánh lửa chiếu rọi cũng phát sáng như hai ngọn lửa.

Tĩnh Tĩnh lo lắng trong chốc lát, mới buông hai tay ra, lấy rương gỗ nhỏ ra. Tiếp theo, lúc cô không kịp ngăn cản chỉ trong nháy mắt, Liên Hoa đem giấy niêm phong trên rương gỗ hủy đi.

“A, người, người người người người !” Cô nóng nảy đứng lên, lấy tay nắm chặt vạt áo ân nhân cứu mạng, liên tục dùng sức lay động. “Người đem giấy niêm phong hủy đi, bảo ta làm sao báo cáo kết quả nhiệm vụ a !” Giấy niêm phong bị hủy đi, thân là tiêu sư chữ tín coi như bị phá hủy.

“Bình tĩnh một chút.” Liên Hoa cười.

“Ta rất bình tĩnh a !” Cô rống to lên, tóc cũng dựng thẳng lên.

“Muội thế này gọi là bình tĩnh sao ?” Tiểu nữ nhân này rõ ràng đã bị chọc tức.

Cô phát ra tiếng gầm gừ của thú dữ khi tức giận.

“Lúc ta bình tĩnh chính là như vậy a !”

Liên Hoa lại cười, đem rương gỗ tới trước khuôn mặt nhỏ nhắn vì tức giận mà đen đi của cô. “Muội tự mình nhìn một cái đi.”

Giờ này khắc này, cô muốn nhìn thấy nhất chính là con rùa con này chết đi cho rồi ! Cô tức giận đến phát run, thật vất vả mà di chuyển tầm mắt hướng đến rương gỗ mà liếc mắt một cái, vốn sẽ quay đầu mở miệng mắng lần nữa nhưng toàn thân đột nhiên cứng đờ, nhanh chóng quay đầu tập trung nhìn vào.

Trống không.

Rương gỗ bên trong thế nhưng lại không có vật gì.

Tĩnh Tĩnh kinh ngạc buông tay, cầm lấy rương gỗ mà cố gắng lắc lắc, sau một lúc lâu sau mới xác định cô liệu chết bảo vệ rương gỗ trống không.

“Sao lại như vậy ?” Cô đại ra thì thảo tự nói. Vì bảo vệ rương gỗ này mà cô suýt chút nữa mất mạng nha !

“Chuyện muội tự ý xông vào đại lao hình bộ đã bị truyền ra ngoài.” Liên Hoa nói, tuy rằng ngữ khí vẫn bình thản nhưng vẻ mặt càng nghiêm túc.

“Người lại nói cho ai ?”

“Không có.”

“Chỉ có Hoa Sen muội muội biết.”

Con người thâm thúy ánh lên ánh lửa, phức tạp nhìn cô một cái.

“Ngoại trừ muội ấy còn có người khác biết, cho nên mới lấy lý do áp tiêu dụ muội rời khỏi kinh thành, lại phái sát thủ phục kích, muốn giết muội diệt khẩu.”

“Vì sao ?” Cô không rõ.

“Bởi vì muội tiếp xúc qua với Trần Hãn, có vài người nghĩ đến muội có thể biết được chuyện không nên biết.” Nghĩ chu đáo cũng có lúc sơ suất, hắn đã vô cùng cẩn thận, cẩn thận khắp nơi nhưng vẫn đem chuyện này liên lụy đến trên người cô.

Tĩnh Tĩnh cúi đầu, suy nghĩ một lúc lâu. Tự ý xông vào đại lao hình bộ là chủ ý của cô, nghĩ muốn cướp ngục cứu Trần Hãn cũng là quyết định của cô, bây giờ sau khi suy nghĩ trước sau cô mới phát hiện Liên Hoa ngay lúc đó ngăn cản chính là muốn cho cô tránh đi phiền phức nguy hiểm này.

Không chỉ như thế, anh còn từ trong tay nhóm sát thủ mà cứu cô ra.

“Người..... võ công của người không tệ.....” Cô không được tự nhiên mở miệng, biết rõ nên nói cái gì lại không thể nói ra khỏi miệng, chỉ có thể nói chuyện không đầu vào đầu.

“Cũng được.”

Nhìn ra cô không được tự nhiên, khóe miệng hắn nhếch lên, cười như không cười nhìn cô.

“Người vì sao có thể bắt chước thanh âm của những người đó ?” Lại một vấn đề râu ria.

“Ta luyện qua cửu âm công.”

“Cửu âm công ? Kìa không phải rất khó luyện thành sao ?”

“Ta có nguyên nhân nên không thể không luyện thành.”

“Nha.” Cô lấy tay vẽ vòng vòng trên mặt đất, lại một lát sau mới trong từ miệng đề ra hai chữ, thanh âm so với tiếng muỗi kêu còn nhỏ hơn. “Cám ơn.”

Liên Hoa đề tay ở sau tai, bộ dáng làm như không có nghe thấy.

“Cái gì ?”

“..... Cám.....”

“Àn ?”

Cô bị chọc giận, hét vào lỗ tai của hắn với âm lượng lớn nhất.

“Cám ơn !” Đáng giận, như vậy cũng được rồi chứ !

Liên Hoa lắc đầu, chắc chắc vài tiếng. “Ta là đặc biệt chạy tới cứu ngươi một mạng, lại chỉ nhận được hai tiếng cám ơn, thật sự quá lỗ vốn.”

Tĩnh Tĩnh cắn môi, mắt trừng thẳng hắn.

“Ta không nợ ân huệ.” Cô trịnh trọng tuyên bố. “Nhất là không nợ ngươi.”

“Vậy, muội hiện tại thiếu nợ nên làm sao đây ?” Hắn mỉm cười hỏi.

“Tùy ngươi muốn thế nào cũng được.” Cô cam chịu la hét.

Chuyện cho tới bây giờ, cho dù hắn muốn cô mở tiệc nói lời cám ơn, để cho mọi người trong kinh thành đều biết. Hoặc muốn cô che giấu lương tâm, ở cửa thành hô to : Tần Liên Hoa là người tốt. Hay là muốn cô trong mười năm này trở thành người hầu của hắn, thay hắn bưng nước châm trà, cô đều chấp nhận !

Hai mắt ánh lên ánh lửa càng sáng hơn.

“Không hỏi hận ?” Hắn chậm rãi lên tiếng xác nhận.

“Hỏi hận là heo con !”

“Được rồi, lời này là muội nói.”

Cô hít sâu một hơi, nhắm hai mắt lại chờ hắn tuyên bố, giá phải trả cho ân cứu mạng là cái gì, lại cảm giác được bàn tay to của hắn, trượt đến bím tóc buông thả của cô, đẩy cô hướng tới hắn.....

Sau đó, hô hấp ấm nóng tới gần, đôi môi nam tính hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của cô.

Xúc cảm kia làm cho cô không khỏi sợ hãi, phút chốc mờ to mắt, không thể tin được thấy gương mặt anh tuấn kia thật sự gần ngay trước mắt, miệng còn dán lên miệng của cô.....

Tần Liên Hoa hôn cô.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Sen Muội Muội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

Cô ngay cả làm heo con cũng không bằng !

Tĩnh Tĩnh vô số lần hỏi hận trong lòng, nhưng rõ ràng lại tặng cho Liên Hoa cơ hội càng tiến thêm một bước mà trêu đùa cô, thừa dịp cô không chú ý mà

đoạt đi nụ hôn trên đôi môi mềm mại đỏ mọng.

Ô a a a.....

Hắn làm sao có thể tà ác như vậy ? Cô tuy rằng đã quen thô lỗ nhưng môi này vẫn chưa bị ai hôn qua, môi hắn kiên định mà nóng bỏng, dường như trên môi cô mà in dấu vào tim cô, làm cho cô muốn quên cũng không thể quên được.

Khi hắn hôn cô cô rất kinh ngạc, toàn thân từ trên xuống, ngay cả đầu cũng cứng đờ.

Mãi đến Liên Hoa mang theo cô sau đó trở lại kinh thành, vốn cho là sẽ không nhớ rõ đến từng chi tiết, nhưng khi cô chỉ có một mình lại hiện lên trong óc, còn đặc biệt rõ ràng.

Cảm giác kì lạ khi cánh môi của hắn và môi của cô mà sát lẫn nhau, mềm mại giống như cánh bướm nhẹ phẩy, xa lạ run run chạy toán loạn toàn thân. Mùi của hắn, môi cùng lưỡi của hắn, khi thì dịu dàng, khi thì bá đạo, triệt để nếm cô. Cô chưa bao giờ biết bản thân mỗi khi bị chạm đến toàn thân liền mềm đi, còn không kim lòng nổi mà dựa vào anh, say sưa muốn càng nhiều, càng nhiều.....

Đến bây giờ còn nhớ rõ, cánh tay bao quanh của hắn gầy gò nhưng rắn chắc mà ôm chặt lấy cô, giống như cả đời cũng không muốn cho cô rời khỏi.

Cô nằm mơ cũng chưa từng nghĩ tới Liên Hoa sẽ hôn cô.

Nhưng sau khi “thảm kịch” xảy ra, cô ngoại trừ kinh ngạc, sâu trong nội tâm lại có một loại cảm giác đương nhiên thoải mái. Kia giống như là sự thấp thòm chờ mong đã lâu, cuối cùng cũng có kết quả.

Ngô, chẳng lẽ cô đã sớm chờ mong, Liên Hoa sẽ hôn cô ?

Nghi hoặc này vừa mới xuất hiện Tinh Tinh sắc mặt liền trắng bệch, dùng hết sức lực mà lắc đầu, cố gắng đem ý nghĩ hoang đường này mà hoàn toàn ném ra khỏi đầu, tốt nhất ném đến chân trời góc biển đi, không bao giờ xuất hiện lần nữa.

Không !

Tuyệt đối không có khả năng !

Cô rõ ràng biết hắn có bao nhiêu nguy hiểm.

Nhiều năm qua cô phòng bị hắn khắp nơi như vậy, mỗi khi hắn tới gần, cô sẽ cố gắng tránh xa.

Xem, ngay cả hiện tại khi hai người không thể không ở cùng một phòng, cô cũng ngồi trong phòng nơi cách Liên Hoa xa nhất, hai mắt còn cảnh giác theo dõi hắn.

Nói thật, sau khi nụ hôn đầu tiên bị cướp đi, cô căn bản không muốn gặp lại hắn.

Nhưng lời hứa chính là lời hứa, cho dù trong lòng run sợ, cô vẫn kiên trì, vì thực hiện lời hứa mà đến đến Tần gia, cùng hắn nán lại trong thư phòng, nhìn hắn thâm duyệt cả một chồng hồ sơ cao như ngọn núi nhỏ.

Đêm dần khuya, cô ngồi tay chân cũng run lên, cũng đã đổi qua nhiều tư thế.

Giọng nói nam tính bình tĩnh vang lên, làm cô kinh động trong lòng run lên.

“Đi đến giường mà ngủ đi !” Hắn hào phóng đề nghị, nâng tay chỉ về hướng cửa sổ, nơi nghỉ ngơi duy nhất trong thư phòng để cho cô ngủ.

Tinh Tinh không chút nghĩ ngợi cự tuyệt.

“Không cần.”

“Nha ?” Vốn hắn đang cúi đầu xem kĩ hồ sơ vụ án, lúc này mới ngẩng đầu lên, khoe miệng nở một nụ cười nhạt, tò mò hỏi: “Vì sao ?”

“Ta, ta không mệt !”

“Vậy ánh mắt của muội sao lại hồng giống con thỏ vậy ?” Hắn cười khê.

Cô vội vàng lấy tay xoa xoa mắt, cố ý dời đi tầm mắt. Được rồi, cô rất mệt nhưng không nghĩ tới thị lực của hắn tốt như thế, còn cách thư phòng to như vậy cũng có thể thấy hai mắt của cô đã nổi cả tơ máu.

Ngồi hơn nửa đêm, tầm mắt của cô không có rời khỏi hắn, lại không biết hắn vào lúc nào đem những thay đổi rất nhỏ trên người cô lại xem vào trong mắt như vậy.

Gioại trừ nhìn hồ sơ ra, đôi mắt thâm thúy kia đã từng chú ý cô sao ?

Cô nhìn không được quay đầu lại, trộm dò xét Liên Hoa liếc mắt một cái, tầm mắt dừng trên khuôn mặt tuấn tú của hắn, không tự chủ được đi xuống dừng trên môi của hắn, toàn thân không biết từ đâu lại nóng lên, cô hoảng sợ không dám nhìn nữa, đem lực chú ý quay về đoạn đối thoại.

“Được rồi, ta rất mệt nhưng ta không thể ngủ.” Cô kiên định nói, tư thế ngồi càng thẳng, dùng tư thế để tăng thêm thái độ của cô.

“Bởi vì ta còn chưa ngủ ?” Liên Hoa hỏi đúng ngay mấu chốt.

“Đúng vậy.”

“Ta rất có thể đến hừng đông cũng chưa được ngủ.” Hồ sơ đầy bàn hắn cũng không chịu để sót, quyết tìm ra manh mối trong những ghi chép lộn xộn.

“Ta đây cũng không ngủ.”

Hắn lộ ra vẻ mặt vô cùng cảm động, còn dùng một tay vuốt ngực. “Muội muốn thức đêm cùng với ta sao ?”

Tĩnh Tĩnh thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

“Ta là phải bảo vệ ngươi !” Cô cất giọng nhấn mạnh, gương mặt nhanh chóng đỏ lên.

“Chính là bảo hộ ta sao ?” Liên Hoa khoe miệng hơi nhếch, lại lộ ra nụ cười xấu xa, đôi mắt nhìn cô một cái chớp mắt cũng không, dùng thanh âm thông thả nhất, mê hoặc lòng người nhất, chậm rãi nói: “Muội còn muốn đề phòng sợ ta lại hôn muội, đúng không ?”

Lần này, Tĩnh Tĩnh mặt đỏ tai hồng thật sự nhảy dựng lên, nỗi trăn lối dính chỉ vào hắn, đầu ngón tay còn run rẩy không ngừng.

“Ngươi còn dám nói đến chuyện đó !” Người này đúng là rất vô si a ?

“Chẳng lẽ, không thể nói sao ?” Hắn ra vẻ kinh ngạc. “Là ta nhớ lầm sao ? Rõ ràng là chính miệng muội nói tùy ta muốn thế nào cũng được.”

“Kia, Kia kia.....” Cô tức đến lắp bắp, cả nửa ngày cũng không thể nói ra câu sau.

Liên Hoa rất có kiên nhẫn mà chờ.

“Sao vậy ?”

Buồn bực đến đỉnh điểm, cô trung khí mửi phần rống lên, thanh âm cực lớn cơ hồ muốn ném nóc nhà đi. “Vậy ngươi cũng không thể hôn ta a ! Ta còn chưa xuất giá nha, chuyện này nếu truyền ra bên ngoài ai dám đến cưới ta ?”

Hắn nghiêng tai lắng nghe, dư âm hét to trong ban đêm rõ ràng lan rộng ra ngoài.

“Tĩnh Tĩnh.” Hắn buồn cười thở dài một hơi.

Cô ác thanh ác khí đáp một câu.

“Làm sao ?”

“Chuyện này hắn là chỉ có muội biết ta biết.” Hắn kiên nhẫn nói.

“Đương nhiên a !” Cô bỗng dung đề cao cảnh giác. “Chẳng lẽ ngươi muốn nói ra ngoài ?” Trong nháy mắt, cô còn thật sự rất lo lắng có thể giết hắn diệt khẩu hay không.

“Không phải.” Hắn vẻ mặt mỉm cười, yêu sự đơn thuần của cô vô cùng. “Ta chỉ là muốn nói cho muội biết vừa rồi muội hét quá lớn, lúc này đêm dài yên tĩnh, thanh âm có thể truyền đi rất xa, hiện giờ ngay cả chuyện này phu canh cũng biết rồi.”

Nha, trời ạ !

Tĩnh Tĩnh thân mình mềm nhũn, hai tay ôm lấy đầu, rên rỉ ân hận lúc đầu đã làm sai.

Cô không còn mặt mũi gặp người khác !

Liên Hoa thân là đầu sỏ gây nên tội, trên mặt không thấy một chút áy náy, chỉ là nghe tiếng cô gần như nức nở, sau đó lại cho một đòn trầm trọng.

“Muội không thích nụ hôn kia sao ?”

Cô bỗng nhiên ngẩng đầu, hung ác trừng mắt hắn, tuy rằng tức giận muốn hét lên nhưng vì để tránh giẫm lên vết xe đổ, cô chỉ có thể nghiêng răng nghiêng lợi, dùng thanh âm trầm thấp, hung ác trả lời.

“Đương nhiên không thích.”

Hắn mỉm cười, ngoảnh mặt làm ngo, lại hỏi : “Muội có nhớ lại hay không ?”

“Không có !”

“Nhưng ta nhớ lại rất rõ ràng, rất rõ ràng.” Ý cười của hắn càng sâu, thanh âm gian xảo mềm mại như tơ, từng câu chữ đều như đang nhẹ vỗ về thân thể của cô. “Môi của muội, lưỡi của muội, tư vị của muội, khi muội say sưa đáng yêu mà than nhẹ, hai tay muội ôm ta kéo vào càng gần, còn có muội không thành thạo mà đáp lại—”

“Câm mồm câm mồm câm mồm câm mồm !” Tinh Tinh phát ra tiếng hét chói tai bị kiềm chế, bịt chặt lỗ tai không nghe, lại càng không nhìn về mặt của hắn, nhưng vẫn không ngăn được mà như thủy triều ủa tới ký ức nghẹn ngào.

Nhìn cô bộ dáng vừa tức vừa thẹn, hắn sùng nịch cười, nhìn ra cô vốn chưa từng quên về chi tiết của nộ hôn kia.

“Nhóc lừa đảo.” Hắn nói nhỏ : Tầng đá lớn bị treo trong lòng đã lâu, rốt cục có thể hạ xuống rồi.

Sự thật chứng minh, tiểu nữ nhân thật sự rất để ý tới hắn !

Mãi sau khi hết chói tai qua đi, Tinh Tinh rốt cục mệt mỏi, nản lòng mà dựa vào tường, hai mắt oán hận trừng mắt hắn, bỏ qua phản kháng vô dụng, chờ xem hắn còn có thể nói ra cái gì.

“Muội không biết nộ hôn kia ta đã mong nhiều năm rồi.” Hắn nhẹ giọng nói.

“Bớt nói bậy đi.”

“Nhưng ta càng muốn, lại cầu cũng không được.”

“Ngươi muốn nhất là cái gì ?” Câu hỏi vừa mới thốt ra, cô liền hỏi hận muốn cắn lưỡi mình.

Ánh mắt thâm thúy phát sáng đến chói mắt, cơ hồ làm cho người ta không thể đối diện.

“Muội thật sự muốn biết ?” Hắn hỏi.

Bản năng phụ nữ làm cho cô lùi bước theo trực giác, không dám chạm đến bí mật của hắn. “Không, vẫn là quên đi.” Cô đáp ứng lẩm bẩm.

“Thực đáng tiếc.” Hắn tỏ vẻ đáng tiếc, đôi mắt sâu không thấy đáy, cất giấu cảm xúc so với ngọn lửa càng nóng rực. “Bởi vì, ta muốn từ từ, cẩn thận mà nói cho muội biết.”

Mỗi một chữ, mỗi một câu, sau khi truyền vào trong tai cô liền giống như câu thần chú xưa cũng không đi. Cô run rẩy rất mạnh, trực giác biết rõ lúc này hắn đang làm chuyện gì, so với nộ hôn kia càng có thể làm cô lung lay hơn. Cô hai tay níu chặt xiêm y, hoảng loạn như loài vật nhỏ bị rơi vào bẫy, hoàn toàn không biết làm sao.

Nhìn thấy cô kinh hoàng, khóe miệng Liên Hoa hiện lên nét cười khổ nhàn nhạt, rốt cục bây giờ thu bình, không hề bức bách cô nữa. Người ngoài nói hắn thiết diện vô tư, lãnh huyết vô tình, hắn có thể nghiêm khắc với phạm nhân đến cực điểm lại không nhẫn tâm nhìn cô bộ dáng bất an như vậy.

“Quên đi, muội vẫn là mau mau đi ngủ đi !” Hắn phát phát tay.

Lần này Tinh Tinh cũng không phản kháng, cố đi nhanh đến bên giường, trượt thật sâu vào trong chăn rồi mới thả lỏng thở ra một hơi. Bất luận như thế nào, loại đối thoại vừa nãy dứt khoát chấm dứt sớm là tốt nhất.

Nhưng nằm xuống không bao lâu, cô lại ngồi dậy. “Uy, lúc ta ngủ ngươi tuyệt đối không được tới gần nha !” Cô cảnh cáo.

“Được, ta cam đoan.” Hắn không có một chút do dự.

“Cam đoan của ngươi có thể tin sao ?” [Vũ: k thể tin a]

“Tốt xấu ta cũng là quan, muội ngay cả việc nhỏ ấy cũng không thể tin ta sao ?”

Câu trả lời này cô tuy rằng không hài lòng nhưng vẫn có thể chấp nhận, thân hình nhỏ xinh lại trượt vào trong chăn, cọ cọ trong chăn mềm rồi trở mình, tìm vị trí thoải mái nhất mới đánh cái ngáp thật to.

Phía sau lại truyền đến dạn dò.

“Đắp kín chăn đó, đừng để bị cảm lạnh.”

“Ta mới không có ốm yếu như vậy.”

“Nhưng ta sẽ đau lòng.”

Cô không hề nói tiếp, làm như không có nghe thấy, trong lòng lại vô cùng nghi ngờ, vì sao hắn có thể đem lời chọc ghẹo người khác nói được tự nhiên lưu loát như thế, nói cứ như là thật lòng ý? [Vũ: sự thật nó thế mà tỹ]

Không biết suy nghĩ bao lâu, Tinh Tinh không địch lại sự mệt mỏi, cuối cùng cũng bị đội quân sâu ngủ bao phủ, tiến vào giấc mộng ngọt ngào. Khi cô rơi vào trạng thái không còn ý thức, một khi đã ngủ thì ngủ rất sâu, cho dù thiên lôi có đánh xuống cũng không làm cô hoảng sợ mà tỉnh dậy.

Trong màn đêm yên tĩnh, vón Liên Hoa đang ngồi ở phía sau bàn liền đơn giản mà vi phạm cam đoan lúc đầu. Không chút tiếng động đi đến bên giường, lẳng lặng mà ngắm vẻ mặt ngây thơ khi ngủ của cô.

Cô là tiểu lừa đảo và hắn chính là đại lừa đảo.

Hắn ở bên giường ngồi xuống, lấy tay chạm nhẹ vào má của cô, vô cùng thương yêu. Trong lòng không tiếng động thờ dài, hắn yêu tiểu Tinh Tinh a ! Tuy là gần ngay trước mắt, kì thực lại xa cuối chân trời.

Cúi đầu, hắn hôn lên gò má mềm mại kia. Cô đang ngủ mê nên không kháng cự, khóe miệng thậm chí hơi nhếch lên, trưng ra nụ cười nhạt như đang trong một giấc mộng rất ngọt ngào.

Liên Hoa tự trách, mình thông minh cả đời nhưng lại hồ đồ nhất thời.

Nhiều năm qua hắn quá quyến luyến cô như thế, không chịu buông nhau ra, chỉ có thể tổn công tổn sức đâm lao phải theo lao, tiếp tục diễn xiếc mới tạo thành cục diện bế tắc như hôm nay, tình cảm dành cho cô càng sâu thì càng tự mua dây trói mình.

Đã bao nhiêu đêm cô không muốn xa mà ngủ say bên hắn, lần nữa thử thách giới hạn tự chủ của hắn. Mỗi khi ngủ cùng cô, hắn luôn kiên cường chống đỡ không dám ngủ, sợ đang ngủ sẽ kim lòng không nổi.

Có bao nhiêu lần cô không chút nào phòng bị, ở trước mắt hắn thoát y tắm rửa. Kia lại vô cùng gầy vò, hắn phải giả bộ bình tĩnh mà giúp cô mặc quần áo, cố chịu đựng không cho hai tay run run.

Hắn chính mắt nhìn thấy cô lớn lên qua từng năm, như nụ hoa nở rộ, lột xác từ đứa bé thành một cô gái, đáng người xinh đẹp tiến gần đến mộng đẹp nhưng cũng là ác mộng. Đến mùa xuân này hắn cũng không muốn nhẫn nại nữa, quyết tâm ra tay hành động, thực hiện lời thề lấy cô làm vợ.

Nhưng con đường này thật sự nhấp nhô, hắn càng tiến công, cô càng lùi bước.

Liên Hoa nhìn gương mặt đang ngủ quen thuộc kia, nhẹ nhàng vén sợi tóc trên mặt cô, lại đem mái tóc dài của cô cầm đến bên môi, ấn xuống nụ hôn thâm tình.

Tiểu Tinh Tinh a, phải tới lúc nào muội mới có thể hiểu được tình cảm của ta đây?

Đi theo Liên Hoa ra ra vào vào mới vài ngày, Tinh Tinh phát hiện mình sai rồi.

Cô vốn nghĩ hắn là con nhà quan, dựa vào phụ thân Tàn Thanh là hình bộ thượng thư nên có bóng che, mới có thể tuổi còn trẻ đã được đề bạt làm chủ sự hình bộ.

Nhưng ngăn ngừa trong mấy ngày nay, cô tận mắt thấy hắn thâm văn nghi phạm, lật tẩy những lời nói dối cùng quý kẻ, đưa ra phán quyết thỏa đáng nhất. Trừ lần đó ra, hắn như cũ tìm đọc hồ sơ, số lượng nhiều đến kinh người, chăm chỉ vì công việc tới nỗi mất ăn mất ngủ.

Hóa ra trong kinh thành tung tin vịt là thật.

Hắn bình tĩnh hết lòng vì trách nhiệm như thế, hơn nữa liên tiếp phá được kỳ án, cũng khó trách Tể tướng Công Tôn Minh Đức lại nhìn hắn với con mắt khác.

Chỉ có điều người là sắt, com là dao, không ăn không ngủ mà nói thân thể hắn sớm hay muộn cũng sẽ mệt mà suy sụp. Tinh Tinh ở bên cạnh hắn vài ngày cuối cùng cũng không nhịn được.

Cô vào buổi sáng trước khi ra cửa, hướng nhờ Thảm tổng quản thay cô đến khách điểm Long Môn đặt rượu và đồ ăn thật ngon. Quả nhiên, Thảm tổng quản chính là Thảm tổng quản, có yêu cầu nhất định sẽ được chấp thuận. Khi đêm đến, khách điểm Long Môn liền phái người đưa tới một hộp đựng thức ăn tinh xảo cùng một bình rượu ngon tốt nhất.

Hộp thức ăn ước chừng có tám tầng, mỗi tầng đều có hương thơm của những món ngon xộc vào mũi, cô chỉ thoáng kiểm tra qua liền cảm thấy nước miếng cũng muốn chảy ra ngoài.

Sau khi xác định món ngon cùng rượu ngon đều chuẩn bị đầy đủ, cô tùy tiện bung lên hộp thức ăn cỡ hai đại nam nhân mới nâng được, một tay kia mang theo bầu rượu, trực tiếp hướng vào chỗ sâu trong hình bộ, đi đến một gian phòng yên tĩnh.

Liên Hoa lúc này đang xử lý công việc, trong phòng chỉ có một bàn một ghế, cùng với đồng hồ sơ vào ngày đông giá rét, nếu không có củi lửa cũng đủ đốt tới mùa xuân cũng còn dư.

Khi cô đi đến ngoài phòng thì gương mặt anh tuấn của hắn dưới đèn đã đập vào trong mắt, cho dù hai mắt sáng ngời có thần nhưng vẻ mặt vẫn khó nén

mặt mũi, ngay cả ánh mắt của hắn cũng hiện lên bóng đen.

Tinh Tinh quyết định sau khi dùng cơm xong, nhất định phải ép hắn ngủ một giấc, nếu không nhìn bộ dáng hắn thế này cô thật sự không thoải mái, thậm chí còn cảm thấy có chút đau lòng. ....

Chờ một chút !

Cô đột nhiên cứng đờ.

Đau lòng ?!

Cô lại vì Liên Hoa mà đau lòng ?

Mới đầu cô còn muốn phủ định những lời vừa thoáng qua trong lòng, nhưng hộp thức ăn trong tay cùng rượu ngon cũng là “bằng chứng” rõ ràng, cô không thể nhìn hắn đói, không thể nhìn hắn mệt, thậm chí đã quên ở bên người hắn chỉ vì thực hiện lời hứa, nhưng mặc dù phải bảo vệ hắn cũng không cần lo hắn ăn no ngủ ngon a !

Tinh Tinh khiếp sợ không thôi, ngồi xổm xuống tại chỗ, ngay ngoài phòng mở thực hộp ra, dùng tốc độ nhanh nhất mà nuốt ngấu nghiến, chỉ cầu mau chóng tiêu diệt “chứng cứ”, chứng thật mình mới mặc kệ hắn có đói bụng hay không, có mệt hay không.

Thức ăn ngon dường như bị cô “trâu gặm mẩu đơn”, tất cả đều đổ vào trong miệng, ngay cả mùi vị chưa nếm được đã nuốt vào, uống rượu cũng là đồ vào, còn hộp đựng thức ăn bị vứt xung quanh. Dưới sự “cố gắng” của cô, khay thức ăn cuối cùng cũng thấy đáy, bầu rượu cũng trở nên nhẹ đi.

Bỗng dưng, thanh âm nam nhân ở phía sau cô vang lên.

“Muốn mang đồ ăn tới nữa không ?” Giọng nói trong tao nhã xa lạ kia có khí phách uy nghiêm khó nói, làm người ta cảm thấy kính nể.

Tinh Tinh vội vàng lắc đầu, vội vã đứng lên, một bên dùng tay áo lau mạnh khóe miệng.

“Không không không, ta no rồi.” Kỳ thật, cô gần chống đỡ hết nổi rồi!

Người tới gật gù đầu, không cần phải nhiều lời nữa, chậm rãi đi tới căn phòng, chỉ mới cùng cô đối diện cũng đã làm cho cô trong lòng kinh hãi.

Người nọ vạt trước áo bào màu đen, y phục không có văn thêu, thắt lưng có một miếng bài màu đồng. Hắn đi từ trong tối ra, phong thái lạnh như núi băng, lạnh như biển sâu — người nọ chính là Tể tướng đương triều Công Tôn Minh Đức a !

Công Tôn Minh Đức cùng Thẩm tổng quản quen biết nhiều năm, bất luận là cửa hiệu Đại Phong Đường hay là chỗ ở của La gia, Công Tôn Minh Đức đều đã đến mấy lần, Tinh Tinh đương nhiên nhận ra bộ dáng của hắn nhưng đây là lần đầu tiên tới gần hắn như thế.

Ngay lúc cô hồi hận vô cùng, bộ dáng chật vật nhất lại bị Tể tướng đương triều bắt gặp. Lúc này Công Tôn Minh Đức đã đi ra khỏi phòng, Liên Hoa cũng đi theo ở phía sau.

“Tên Trần Hân đâu ?” Công Tôn Minh Đức hỏi.

“Còn đang trong phòng giam kia.” Liên Hoa trả lời, thái độ không kiêu ngạo không siểm nịnh, đi theo sau lưng Tể tướng.

“Mấy ngày nay có động tĩnh gì không ?”

“Năm lần ám sát, bốn lần độc sát. Người ám sát tất cả đều bị bắt, người hạ độc theo hướng điều tra cũng đều bị diệt khẩu, không ai sống sót.”

Tinh Tinh ở phía sau lắng tai nghe, âm thầm sợ hãi.

Hóa ra có nhiều người muốn lấy mạng Trần Hân như thế, khó trách cô ngay cả cướp ngục không thành cũng bị đối phương tổn công tổn sức phái mười hai cao thủ đuổi giết, hại cô suýt nữa mạng nhỏ ngừng thở rồi.

“Người ám sát đâu ?” Công Tôn lại hỏi.

“Tất cả đều nuốt thuốc tự sát.”

“Thà chết cũng không chịu bị hỏi cung sao ?” Công Tôn như suy nghĩ cái gì, giọng nói vẫn lạnh lùng như cũ. “Xem ra, tất cả bọn họ đều rất sợ kẻ chủ mưu ở phía sau màn.”

“Này cũng chứng minh kẻ chủ mưu ở phía sau màn có quyền thế kinh người.”

Hai nam nhân một bên nói chuyện, cước bộ cũng không ngừng, nhắm thẳng đi đến chỗ sâu trong đại lao hình bộ. Đến ngoài phòng giam giam giữ Trần Hân thì dừng lại, chỉ thấy Trần Hân đang nhắm chán mà hát khe một điệu hát dân gian, như cũ đưa lưng về phía cửa lao.

Vì cứu lại hình tượng Đại Phong Đường, Tinh Tinh vội xuất ra đạn châu lưu ly, hướng bắn tới gáy của Trần Hân.

“Tình nhi ?” Trần Hân hưng phấn nhảy dựng lên, nhào về phía cửa lao. “Muội lại tới cứu ta.....” Còn chưa nói xong hắn liền ngừng cước bộ, hai mắt trừng thẳng hai nam nhân ngoài lao.

“Mới tới hãy xưng tên ra.” Hắn khó chịu ra lệnh, khoe mắt nhìn thấy Tình Tình đứng ở phía sau, trên gương mặt to lộ ra vẻ mặt khó hiểu. “Tình nhi, muội còn tiếp tục vậy tay nữa sẽ bị gãy đó.”

Ám chỉ không được, cô chỉ có thể dừng động tác lại, không nói gì tầm mắt liếc sang một bên, chia buồn với Trần Hân trong lúc vô ý đắc tội Tề tướng, không biết sẽ bị thêm bao nhiêu tội danh.

Công Tôn Minh Đức một chút cũng không giận, ngôn ngữ bình tĩnh như thường.

“Ta cũng như chủ sự hình bộ, đều là muốn bảo vệ ngươi.” Hắn nói.

“Bảo vệ ta ?” Trần Hân kêu to. “Đem ta ra giam lại, này tính bảo vệ thế nào ?”

“Nếu không phải đem ngươi nhốt ở đây, không biết ngươi đã chết bao nhiêu lần rồi.” Liên Hoa nói nhẹ nhàng băng quơ, lược qua số lần thường xuyên ám sát cùng độc sát, tất cả cũng không có nói đến.

“Tình nhi, đây là thật sao ?” Trần Hân đề cao giọng, hướng tới phía sau đặt câu hỏi.

“Ách, hình như là sự thật.” Cô suy đoán như thế. Dù sao đường đường Tề tướng của một nước, không cần phải cùng Liên Hoa hợp mưu diễn trò lừa gạt cô.

Trần Hân nhú mày, sắc mặt thoáng tỉnh lại.

“Ta sao phải bị các quan ngươi bảo vệ ?” Hắn hỏi thẳng.

“Chúng ta hoài nghi ngươi là người sống sót trong vụ huyết án diệt môn hơn mười năm trước.” Liên Hoa ứng đối trôi chảy, thông dong trả lời. “Vụ huyết án đó những người có liên quan đều đã bị giết hết, nhưng kẻ chủ mưu đến nay thân phận không rõ.”

“Ngươi là thấy ta nhầm chán, đặc biệt mà tới nói kinh thư cho ta nghe sao ?” Trần Hân căn bản sẽ không tin, trên mặt chỉ viết hai chữ “châm chọc”.

Công Tôn Minh Đức sau một lúc trầm ngâm, mới lại mở miệng.

“Mạo muội xin hỏi.” Ngay cả đối xử với người trong lục lâm, hắn như cũ không quên cấp bậc lễ nghĩa. “Ngươi lúc mười tuổi còn nhớ gì không ?”

Này vừa hỏi lại có thể khiến Trần Hân thôi cười.

“Vì sao hỏi như thế ?”

“Bởi vì lấy tuổi của ngươi suy tính, huyết án xảy ra năm đó ngươi chỉ có mười tuổi.”

Trần Hân nhào lên, nắm chặt song lao, sắc mặt trở nên tái nhợt như tuyết. “Như vậy thì vì sao ta tất cả đều không nhớ rõ ?” Phản ứng của hắn, chất vấn của hắn đã chứng minh hai người suy đoán chính xác.

“Con người khi bị đá kích lớn, mất trí nhớ cũng là chuyện thường.”

Tình Tình đứng ở chỗ cũ, sau đầu đột nhiên tê rần, cô không tự chủ được nâng tay lên, không chút để ý xoa gáy, như theo bản năng mà xoa, vết thương cũ hơn một năm trước.

Đá kích lớn ?

Mất trí nhớ ?

Không biết vì sao ba từ này sau khi nghe vào tai, liền xông vào trong đầu cô, lần nữa lại lần nữa vọng lại.

Mất trí nhớ ?

Gáy càng lúc càng đau, đau giống như là đụng phải bậc cửa.

Cô nghiêng đầu, nhú mi cong cong, nghi ngờ suy nghĩ bản thân vì sao liên tưởng đến lại là bậc cửa, mà không phải tảng đá, mái nhà hoặc là những vật khác như thế.

Bậc cửa.

Cô cố gắng suy nghĩ.

Còn không phải bậc cửa bình thường, mà là bậc cửa giữa phòng ngủ và phòng khách, cô té ngã, còn bị đụng phải khiến đầu đau thật là đau, mà trước khi té ngã cô nhìn đến.....

“A.....” Tinh Tinh đột nhiên hét chói tai, bắt chập các nam nhân nói chuyện, xoay người liền xông ra bên ngoài. “Tinh Tinh !”

Phía sau truyền đến tiếng kêu lo lắng cô lại càng chạy càng nhanh, cho đến khi tới chỗ giao nhau cuối cùng, sau khi bỏ nhào vào tường đá cô vẫn không chịu bỏ qua, trực tiếp dùng đầu đụng vào tường đá, còn vang lên tiếng thùng thùng khi bị đụng phải.

Gần như trong nháy mắt, Liên Hoa đến bên cạnh cô, hai tay vòng ôm lấy thắt lưng của cô, ngăn cản cô tiếp tục làm mình bị thương, hấn xưa nay bình tĩnh vào lúc này cũng hoảng sợ.

“Dừng lại.” Hấn lo lắng hỏi, thấy cái trán cô đụng cũng đã bị thương.

“Ô a !” Tinh Tinh không chịu dừng lại, bỏ qua lời nói mà bỏ nhào tới, muốn rời xa cái ôm của hấn.

“Muội rốt cuộc xảy ra chuyện gì ?”

“Buông !”

“Không, ta không buông !” Hấn ôm càng chặt.

Tinh Tinh mặt xám như tro tàn, hai chân đột nhiên mềm nhũn, cả người xụi lơ ở trong lòng hấn, nếu không có hấn ôm khẳng định đã sớm ngã xuống đất.

Cô không có sức ruột truy hỏi hấn, quay đầu không dám nhìn hấn, trong đầu loạn thành một đoàn.

Khó trách, Hoa Sen muội muội không coi áo ở trước mặt cô.

Khó trách, chỉ cần Hoa Sen xuất hiện, Liên Hoa sẽ không thấy bóng dáng.

Khó trách, hấn muốn khổ luyện cửu âm công.

Trần Hấn còn chưa có khôi phục trí nhớ, nhưng thật ra cô đã nhớ ra tất cả !

Nhớ tới những năm gần đây cô lại oa oa kêu to, cố gắng muốn phóng đi quá nhiều nhục nhã. Nếu có thể, cô thật sự muốn đào một cái lỗ, cả người đều vui lấp lại, không bao giờ muốn đi ra gặp người nữa — nhất là gặp Trần Liên Hoa !

Thẹn đến không có lối thoát dần dần chuyển sang phẫn nộ.

Đáng giận, này, này này này này..... này tất cả đều là do tên tì bi vô sỉ này làm hại !

Tinh Tinh buồn bực không thôi, nắm chặt quyền, dùng hết khí lực toàn thân, hướng tới gương mặt tuấn mỹ của Liên Hoa cùng Hoa Sen muội muội mà cô thích giống y như đúc kia mà đánh một quyền thật mạnh. [Vũ : OMG >”

“Ngươi là một tên khốn kiếp !” Cô lớn tiếng mắng, còn dùng lực đá hấn một cước.

Sau đó cô xoay người sang chỗ khác, giống như là phía sau có quỷ đang đuổi theo, cũng không quay đầu mà chạy như bay ra khỏi hình bộ, rốt cuộc không nhìn thấy bóng dáng.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Sen Muội Muội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Bầu trời quang đăng, xanh lam không mây.

La gia to như vậy, khi sắc trời còn chưa sáng đã bắt đầu có người đi lại, vội vàng làm các việc trong nhà, mỗi ngày người dậy sớm nhất luôn là tổng quản Thẩm Phi Ứng.

Mà các đại tiêu sư ở trong viện cũng đã sớm có động tĩnh, đa số các tiêu sư cần áp tiêu sau khi ăn xong bữa sáng liền đi ra cửa, số ít tiêu sư hiếm khi nhàn rỗi cũng đã thức dậy luyện công vào sáng tinh mơ, không dám một chút lười biếng.

Nhưng hôm nay lại có chút bất đồng, Tinh Tinh ở lại trong viện mãi đến khi mặt trời lên cao cũng không có một chút động tĩnh, chỉ ngẫu nhiên truyền ra vài tiếng mắng chửi tức giận, còn có tiếng thét chói tai xấu hổ không thôi.

Từ Hậu thời gian ăn sáng không nhìn thấy bóng dáng muội muội, tuy rằng trong lòng khó hiểu nhưng vẫn là sau khi ăn sạch đồ ăn để dành cho muội muội mới vuốt cái bụng đã ăn no, đi đến viện của muội muội.

Chân to mang đôi giày dày ngang ngược đá văng cửa phòng, đi thẳng hướng đến phòng ngủ, đi thẳng đến bên giường cô gái đang dùng chân bông quấn mình lại như kén tằm.

Từ Hậu không chút lưu tình, một đôi tay to nắm hai góc chăn, dùng hết lực toàn thân bất thành linh kéo chăn bông ra. Cô gái trên giường hai mắt không kịp thích ứng ánh sáng chói mắt, lập tức lấy tay che kín.

“Đem chăn trả lại cho muội !” Cô giận kêu lên, theo tiếng bước chân thì biết người đến là Từ Hậu.

“Còn dám đòi chăn ? Mau rời giường cho ta, mặt trời cũng đã đến đỉnh đầu rồi.” Hắn nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, lại nhìn muội muội trên giường, rất cẩn thận cảnh cáo. “Cẩn thận ta ngay cả cơm trưa của muội cũng chiếm luôn.”

“Ca muốn ăn cứ đi ăn, đừng tới phiền ta.” Cô dùng thanh âm hơi khàn khàn nói, hai tay đột nhiên đưa tới, muốn đoạt lại cái chăn bị cướp.

Àm !

Từ Hậu vội vàng lui về phía sau, suýt nữa đã bị cô giật được.

“Có khí lực đoạt chăn còn không bằng đi làm chính sự.” Hắn ngữ khí mang theo chỉ trích, không rõ muội muội đem công việc, ăn cơm, nói chuyện góp vui là chuyện quan trọng nhất sao tinh thần lại trở nên sa sút như thế. “Sao vậy, lại đang nhớ tới Hoa Sen muội muội của muội à ?”

Phanh !

Một cái gối ném lại đây, ở ngay giữa mặt to của Từ Hậu.

“Không cho phép nói đến cô ta !” Thanh âm cô kích động cũng khàn khàn.

“Được được được,” Hắn luôn miệng nói, tranh thủ lui về phía sau, khi đứng ngoài phạm vi nguy hiểm mới lại mở miệng : “Cho dù các muội cãi nhau muội cũng đừng quên phải đi bảo vệ Tần Liên Hoa.”

Lại một cái gối ném tới.

Hồ, nguy hiểm thật nguy hiểm thật, hắn thật khá thông minh, đứng ở xa mới không có gặp công kích nữa !

“Ta không đi.” Cô hét càng lớn, bất luận là nghe đến Hoa Sen hay là Liên Hoa, liền tức giận đến toàn thân phát run, tức giận đến thật muốn cắn người cho hả giận. .... Hừ, cô muốn cắn nhất chính là Tần Liên Hoa, tốt nhất là có thể cắn trên vai hắn sút vài miếng thịt ! [Vũ : chỉ có lúc ... mới cắn ngay vai thôi tỷ ạ]

Từ Hậu không biết nguyên nhân hậu quả, lần này nhủ mày.

“Uy, chớ quên, họ Từ chúng ta không làm trái lời đã hứa.” Hắn sắc mặt ngưng trọng, lại đi trở về bên giường, vô cùng nghiêm túc nói: “Người đáp ứng phải bảo vệ hắn rồi, phải bảo vệ tới cùng.”

Tinh Tinh cắn môi dưới, ủy khuất lại thất bại, đưa tay nắm lấy chăn muốn che hết người, lại cật lực sao cũng không thắng được ca ca.

“Ca không hiểu !” Cô gào kêu, liều mình dùng sức.

Từ Hậu đương nhiên không chịu nhượng bộ.

“Muội không nói rõ ràng ta làm sao biết ?”

Hai huynh muội kéo chăn qua lại, ai cũng không nhường ai, cái chăn liền như thế bị kéo qua đây, kéo qua kia, cuối cùng không địch lại lực kéo mạnh của hai người. ....

Xệt !

Cái chăn vô tội hy sinh anh dũng, một lớp bông tung ra, nơi nơi đều trắng xóa, trong phòng giống như có thật nhiều tuyết đang rơi.

Từ Hậu mở miệng rộng ra cũng không phải là muốn mắng người, chỉ là nghĩ tiếp tục truy hỏi. Nhưng khi tầm mắt dừng trên mặt Tinh Tinh thì nhìn thấy đôi mắt kia sưng như quả hạch đào, vẻ mặt đột nhiên thay đổi, một nửa là khó có thể tin, một nửa là lửa giận lên cao.

“Muội đã khóc ?”

Cô bướng bỉnh không chịu thừa nhận, vội vàng xoay đầu đi.

“Mới không có.”

“Rõ ràng có.” Từ Hậu vươn tay, đem cửa nàng tiểu đầu ban lại đây, trừng mắt chất vấn cô : “Đã xảy ra chuyện gì ?”

Tĩnh Tĩnh ngậm chặt miệng, không hé răng.

Chuyện vừa rồi beng lại vừa phức tạp, cô không biết nên nói từ chỗ nào, hơn nữa nếu nói đến nữa chỉ sợ ngay cả khi mặt trời xuống núi cũng nói chưa xong.

Quan trọng hơn là cô không muốn cho người khác — bất luận kẻ nào biết chuyện này !

Thấy cô buồn không hé răng, Từ Hậu càng cảm thấy tình hình nghiêm trọng. Từ trước đến nay chịu chút xúu thiệt thòi cô cũng sẽ quang quác mà oán giận cả buổi, nhưng giờ ngay cả nói cũng nói không nên lời, rốt cuộc là uất ức đến trình độ nào?

“Có người bắt nạt muội ?” Hần ép hỏi, mười khớp xương ngón tay bị vặn đến kêu răng rắc. “Nói cho ca biết cái tên không muốn sống đó là ai, ca bây giờ sẽ đi chém hắn thành tám mảnh.” Hần không thể không thay muội muội mà trút giận được !

Tĩnh Tĩnh vẫn không nói lời nào, hai tay ở trên xiêm y xoay a xoay, đem xiêm y xoay đến muốn rách cả ra dù nó rất chắc.

“Liên Hoa !”

Có thanh âm hô lớn.

Nghe thấy đáp án trong lòng bị người lớn giọng gọi ra, cô kinh ngạc ngẩng đầu lên đã thấy Thượng Quan Thanh Vân một thân y phục xanh biếc vội vàng chạy tới, từ trước đến nay bộ dáng khí định thần nhàn, lúc này lại hoàn toàn không thấy đâu, ngay cả ngữ khí cũng đầy sự lo lắng.

“Tể tướng phái người báo lại, Tàn Liên Hoa bị thương !”

Bên trong hình bộ vết máu loang lổ.

Nghe nói Liên Hoa bị thương Tĩnh Tĩnh trong đầu trống rỗng, tất cả mọi chuyện đều ném qua sau đầu, thân mình xinh xắn so với ai khác cũng nhanh hơn mà chạy vội đi, ngay cả Thượng Quan Thanh Vân khinh công tuyệt vời cũng nhất thời không đuổi kịp cô.

Mới bước vào hình bộ, chỉ thấy Công Tôn Minh Đức hai tay đang chấp sau lưng như bức tượng mà đứng đó, cho đến khi nghe thấy tiếng thờ đóc vội vàng cùng tiếng bước chân hỗn loạn của cô, mới ngẩng đầu lên.

“Từ cô nương.” Hần vuốt cằm đại lễ.

Cô một lòng lo lắng cho Liên Hoa, làm sao còn chú ý đến cấp bậc lễ nghĩa, vội vàng trực tiếp hỏi: “Người kia ở nơi nào ?” Cô chỉ thấy vết máu, lại không nhìn thấy hần.

Lo âu hóa thành sợ hãi đang một ngum một ngum xâu xé lòng của cô, mỗi một miếng vết thương vừa sâu lại vừa đau, lần lượt cắn mất cảm xúc tức giận của cô, để lộ ý muốn che giấu sự quan tâm cùng đề ý của cô, ngay cả chính cô cũng không muốn thừa nhận tình cảm này.

“Hần hiện đang ở bên trong, bởi vì bị thương quá nặng cho nên không thể đi lại, đại phu đang bận chữa trị.” Công Tôn Minh Đức nói xong liền bước hướng vào trong, trên áo bào tro cũng bị bắn không ít máu.

Hình bộ cũng không phải là chỗ lý tưởng để chữa trị vết thương khi gặp tai nạn nhưng đại phu lại quyết định phải chữa trị cho Liên Hoa ngay tại chỗ, có thể thấy được hần bị thương nặng vượt xa khả năng cô có thể tưởng tượng.

Cô hai tay nắm chặt, cho đến khi đầu ngón tay đều đâm sâu vào bàn tay lưu lại vết máu, mới có cách mở miệng.

“Hần bị thương nghiêm trọng như thế nào ?”

Đây là thanh âm của cô sao ? Vì sao thanh âm lại run rẩy như sắp khóc ?

Công Tôn Minh Đức cho đáp án làm toàn thân cô rét run, giống như bị ngã vào hồ băng ngàn năm, lạnh đến ngay cả trái tim cũng đau thật đau.

“Nguy hiểm đến tánh mạng.”

“Không có khả năng, võ công của hần cao như vậy sao lại bị thương nghiêm trọng như vậy ?” Cô cố gắng vỗ ngực, ép xuống cảm giác sợ hãi, liều mình lắc đầu, không muốn tin theo những lời Công Tôn Minh Đức nói.

“Tôi hôm qua sau khi cô rời khỏi, hần vì trách nhiệm nên phải ở lại không có đuổi theo. Khi sắc trời chuyển tối thích khách lại tới lần nữa, hần bảo vệ Trần Hần và còn bắt sống được một người.” Một trận chiến ác liệt được hần kể qua một cách sơ sài.

“Ông cũng trong cuộc chiến đó ?” Cô cảm giận chất vấn.

“Đúng vậy, cho nên ta biết hẳn nếu không phải trong lòng không chuyên tâm sẽ không bị thương.” Công Tôn Minh Đức khí ngừ khí bình thản, lẳng lẳng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Tinh Tinh tái nhợt. “Bởi thế ta mới phái người đi tìm người. Như thế nếu hẳn hi sinh vì nhiệm vụ, tối thiểu chết cũng nhắm mắt.”

Cho dù đối mặt với vị Tể tướng dưới một người, trên vạn người, Công Tôn Minh Đức lại là phò mã, Tinh Tinh cũng không thể nghe trong miệng của hắn phun ra những suy luận không may gì. Cô tức giận hân lạnh nhạt vô tình lại càng sợ những lời hắn nói sẽ trở thành sự thật.

“Ông nói vậy, hẳn sẽ không chết !” Cô tức giận phủ nhận, dùng sức đẩy Công Tôn Minh Đức ra mà chạy vào bên trong thư phòng của Liên Hoa.

Tình hình trước mắt làm cho cô cảm thấy, ngực như bị một đao đâm vào thật mạnh.

Chỉ thấy cả người Liên Hoa đang nằm tạm thời trên bàn đều là máu, trên mặt tuần mỷ cũng có nhiều vết máu, mà vết máu đen sẫm ở miệng vết thương trên vai hắn không ngừng không ngừng chảy ra, dọc theo cạnh bàn nhỏ xuống mặt đất đọng thành một vũng máu.

Vết thương trên vai hắn vừa sâu lại vừa dài, hơn nữa lại ở chỗ hiểm, nếu hẳn nội công không thâm hậu thì khó mà kiên cường chống đỡ đến bây giờ, đối lại là người khác khẳng định đã sớm tắt thở rồi.

Hơi nước hiện lên trước mắt, tầm mắt của cô mơ hồ, cô phải cắn chặt môi, dùng đau đón để gạt đi sự chấn động mới có thể nhìn xuống không nức nở ra tiếng, hay vì đau lòng mà ngất đi.

Khác với Tinh Tinh đang đứng cứng ngắc, Công Tôn Minh Đức vén bảo đi vào bên trong, vẫy tay miễn cho đại phu khỏi hành lễ, trực tiếp hỏi: “Tinh trạng như thế nào ?”

“Hồi bẩm Tể tướng, Tàn chủ quán thương thế quá nặng, lại mất máu quá nhiều, thuộc hạ đã đem hết toàn lực nhưng vẫn khó có thể ngừng xuất huyết.” Đại phu trên tay, trên người cũng dính đầy máu.

Này, tất cả đều là máu của Liên Hoa.

Công Tôn Minh Đức đi lên trước, căn bản không để ý máu dính bẩn lên hài của hắn. Hắn nghiêng người xem kỹ miệng vết thương sâu kia rồi sau đó tầm mắt dò đi, nhìn sắc mặt Liên Hoa như tro tàn.

“Từ cô nương, cô không tới đây sao ?” Hắn nhẹ giọng hỏi, cũng không quay đầu, tầm mắt vẫn giữ ở chỗ cũ.

Tinh Tinh cho đến lúc này mới từ trong khiếp sợ mà tỉnh lại, kéo hai chân như trút đầy chì, nặng nề bước đi đến bên cạnh bàn. Từ cửa đến bên cạnh bàn bất quá khoảng cách chỉ vài bước chân, nhưng cô cảm giác giống như là cách xa trăm núi ngàn sông, thật vất vả mới có thể đi đến bên cạnh hắn.

Liên Hoa vốn hai mắt đang nhắm chặt, sau khi nghe câu hỏi đó của Công Tôn Minh Đức, lông mi dài hơi phát run, gần như dùng hết sức lực còn sót lại mới mở được hai mắt.

Nhìn thấy Tinh Tinh đứng ở bên cạnh bàn, nước mắt lưng tròng, hắn trên mặt trắng bệch lại hiện lên ý cười, dường như thấy cô là nguyện vọng lớn nhất trong cuộc đời này của hắn.

“Tinh Tinh,” Hắn gọi nhỏ, thanh âm rất yếu. “Ta còn nghĩ, muội sẽ không đến đây.”

Cô nói không ra lời, từng giọt lại từng giọt nước mắt chảy xuống khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại. Lúc cô nhìn thấy Liên Hoa cố gắng nâng tay lên thì cô vội vàng vươn tay, nắm chặt bàn tay không có lực của hắn, vì cô biết động tác đơn giản này nhất định tác động đến miệng vết thương, làm cho hắn càng đau, càng đau.

Nhưng cô không có đoán được hắn vì sao muốn nâng tay lên. .... Cho đến khi đầu ngón tay không hề ấm nóng mà lạnh như băng dừng trên trán của cô.

Hắn nhẹ vuốt lên vết đỏ ở trên trán cô vì hôm qua quá kích động mà đụng khiến bản thân bị thương.

“Đau không ?”

Cô trong họng như vướng cái gì, nước mắt lại càng rơi nhiều, không thể tin được vào lúc này hắn còn nhớ vết đỏ trên trán cô, ngay cả miệng vết thương cũng không lo.

“Đưa ngốc, người bị thương nặng đến sắp chết rồi, tại sao còn lo ta đau hay không chứ ?” Đôi môi cô phát run, cảm giác được nhiệt độ cơ thể của hắn theo máu, từng giọt từng giọt mất đi.

Hắn giật giật khóe miệng.

“Ta không muốn muội bị đau.”

Nước mắt rơi ướt cả khuôn mặt nhỏ nhắn, cô nắm chặt lấy tay hắn, không dám buông, chỉ sợ vừa buông ra sẽ không thể nắm được nữa. Cô chính là

ngốc như thế, ngốc như thế, khi sắp mất đi thì mới hiểu được có bao nhiêu không nỡ. [Vũ *chấm chấm nước mắt*]

Tất cả buồn bức, tức giận đều bị lo lắng bao phủ, cô lúc này chỉ biết là mình không thể mất đi Liên Hoa.

Bỗng dung bên ngoài truyền đến tiếng huyên náo, một giọng nói trong vắt mềm mại của nữ tử, từ lúc bắt đầu bước vào hình bộ liên hô to gọi nhỏ, cũng ko bận tâm hình bộ là nơi quan trọng của đất nước, tùy ý đá cửa lật bàn lung tung, âm ỉ không để yên.

“Người đâu ?”

Tiếng gọi mềm mại vang lên.

“Công Tôn Minh Đức, chàng ở nơi nào ?”

Chỉ một lát sau, người lớn mật tùy tiện xông loạn đã đi tới trước cửa phòng, xiêm y lớp trong là gấm hoa có màu đỏ tươi như máu, lớp ngoài là lớp vải mỏng có màu trắng như khói, nổi bật lên làn da trắng như ngọc, mắt như sao sớm. Nữ tử xinh đẹp có một không hai này thấy cả phòng toàn là vết máu, nháy mắt có chút ngây ngẩn cả người.

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì ?” Long Vô Song tầm mắt dừng trên người trượng phu, vẻ mặt khó nén quan tâm. “Chàng bị thương sao ?”

“Không có.” Công Tôn Minh Đức nói, quay đầu nhìn phía thê tử. “Thuốc đâu ?”

“Ở trong này.” Cô vung tay, ném bình sứ từ trong tay lên.

Công Tôn Minh Đức đưa tay tiếp được, giữa hai vợ chồng ảm ý mùi phẫn. Hắn đem bình sứ đưa cho đại phu đang hết cách chờ ở một bên, cẩn thận dọn dõ.

“Thuốc này có công dụng có thể cầm máu chữa thương, cần phải giữ được tánh mạng của Tàn chủ quản.”

Đại phu liên tục gạt đầu, vội vàng mở bình sứ ra, thật cẩn thận lấy thuốc mỡ từ trong bình sứ, tô đều lên miệng vết thương máu đang chảy không ngừng. Đúng như Công Tôn Minh Đức lời, thuốc này quả thật có hiệu quả, bôi lên chỗ ra máu tự nhiên liền dừng lại, vấn đề khó giải quyết nhất đã dễ dàng được giải quyết.

Tĩnh Tĩnh thấy tất cả những chuyện này, trong lòng càng chấn động.

Khi đại phu mở bình sứ ra, từ màu của thuốc mỡ cùng thuộc tính của nó, còn có mùi thuốc quen thuộc kia cô liền nhận ra bình sứ đó, chính là thuốc mỡ từ trước đến nay Liên Hoa dùng trên người cô.

Thuốc mỡ này là do Hộ Quốc công chúa tự mình đưa tới, hiển nhiên là trân quý vô cùng, mà Liên Hoa trong nhà lại có thuốc mỡ quý giá này, ngay khi cô bị thương tí xiu sẽ tự mình bôi lên thay cô.

Hắn đối với cô yêu thương, đối với cô cưng chiều, vì sao cố tình che giấu sâu như vậy thâm, lâu như vậy ? Hại cô căn bản không biết, còn tưởng rằng đó là đương nhiên.

Nhìn thấy cô gái bên cạnh bàn khóc nước mắt rơi như mưa, mà nam nhân bị thương nặng trên bàn rõ ràng đã khí nhược thể hư nhưng còn miễn cưỡng chống đỡ, khẽ vuốt cô gái kiểm nhị, Long Vô Song tò mò thật sự.

* Khí nhược thể hư : hơi thở và cơ thể đều mệt mỏi, không có lực

Nhưng cô mới chuẩn bị mở miệng, Công Tôn Minh Đức liền điểm ở môi cô, đối cô không tiếng động lắc đầu.

Biết lúc này không nên đặt câu hỏi, Long Vô Song quyết định giữ im lặng, tùy ý trượng phu nắm đi, một đường đi ra hình bộ. Lần này trở về vì biết hắn một cọng tóc cũng không bị thương nên lo lắng mất đi không tung tích, khiến cho cô cước bộ nhẹ nhàng, không hề lơ đãng như lúc nãy nữa.

Tĩnh Tĩnh tựa vào bàn bên cạnh, căn bản không có phát hiện hai người rời đi, lòng của cô đều đang vương bận trên người Liên Hoa. Cho dù cầm máu nhưng hắn bị thương quá nặng, trước mắt chỉ có thể tính như một bước đã ra quỷ môn quan, một chân còn tại vẫn còn ở quỷ môn quan.

“Ta cảnh cáo ngươi, tuyệt đối không cho phép chết !” Cô uy hiếp, giọng nói lại vỡ vụn thừa thốt, chẳng những không có sự hung dữ uy hiếp, ngược lại gần như cầu xin.

“Đừng lo, vừa thấy muội tới, ta liền không sao.” Hắn thấp giọng an ủi.

Cô chán nản mà dậm chân. “Đang vào lúc nào ngươi còn nói vậy !”

“Không phải nói vậy.”

Một giọt nước mắt ẩm rơi xuống vũng máu đã lạnh dần.

“Ngươi thích đùa giỡn ta như thế sao ?” Cô rung rung chỉ trích.

“Ta không kiềm chế được.”

“Vì sao ?”

“Bởi vì, ta thích muội.” Vuốt ve của hắn càng dịu dàng, càng dịu dàng, nhưng cũng càng lúc càng vô lực.

Không thể nhìn hắn càng thờ dốc suy yếu, càng không thể nghe những lời hắn nói như đang vò nát lòng mình, cô nước mắt lưng tròng khóc mệnh lệnh.

“Câm miệng, không cần nói nữa !”

Khóe miệng hắn nở nụ cười như không. “Được, đều nghe lời muội.”

Sau đó, Liên Hoa thật sự câm miệng.

Hắn ngất đi.

Bất luận là người từng đọc sách hay chưa đọc sách cũng từng xem qua, hoặc được nghe nói về chuyện xưa trong Tam Quốc Diễn Nghĩa, Hoa Đà thay Quan Công cạo xương chữa thương.

Tĩnh Tĩnh chờ ở bên cạnh bàn chỉ cảm thấy chuyện đã xảy ra trước mắt, hay cùng chuyện người ta kể không khác nhau lắm, thậm chí càng đáng sợ hơn vô số lần.

Nhưng Liên Hoa không có như Quan Công dùng mảnh phi thương, hắn đã đau đớn đến cực điểm rồi ngất đi, không giống Quan Công còn có thể chơi cờ nói chuyện phiếm. Khi đại phu dùng kim nóng đã nấu qua trong nước sôi, đưa tới miệng vết thương của hắn từ trong tới ngoài, một lớp lại một lớp khâu ngay ngắn chặt chẽ, kịch liệt đau đớn làm cho hắn cho dù đang trong hôn mê cũng đau đến giãy dụa, như con thú gầm rú khi bị thương.

Nhìn hắn đau đớn như thế Tĩnh Tĩnh lại bất lực, chỉ có thể mỗi khi hắn giãy dụa đưa tay nắm chặt lấy tay hắn.

Làm cho đại phu kinh ngạc khó hiểu là chỉ cần Tĩnh Tĩnh làm như thế, Liên Hoa sẽ không tiếp tục giãy dụa, dần dần lấy lại sự im lặng, để cho cuộc trị liệu có thể thuận lợi tiến hành.

Lòng của cô cũng hiểu được mặc dù đã hôn mê, hắn cũng biết người cầm tay của hắn, là cô.

Nắm tay thật chặt, phảng phất như sức mạnh để hắn sinh tồn, điều hắn không muốn xa rời nhất. Hắn dựa vào cảm giác sự tồn tại của cô, độ ấm của cô mới có thể chống đỡ đau đớn kéo dài này.

Cho đến khi trị liệu xong, lúc đại phu thu tay lại, Tĩnh Tĩnh mới phát hiện ngực của mình rất khó chịu. Hóa ra trong toàn bộ quá trình, mỗi khi hắn cắn răng nín thở, cô cũng không tự chủ được mà nín thở.

Dưới dự an bài của Công Tôn Minh Đức, Liên Hoa lập tức được bí mật đưa về Tần gia.

Vợ chồng Tần gia khiếp sợ lại khản trương, ngoài mặt duy trì bình tĩnh, làm bộ như chuyện gì cũng không có xảy ra, chỉ có thể nhìn con liên tục hôn mê, mấy lần hộc mắt đều đỏ.

Ngoại trừ Liên Hoa, Tĩnh Tĩnh cái gì cũng không bận tâm. Cho dù hắn ở nơi nào cô cũng làm bạn với hắn, thậm chí hoàn toàn mất ăn mất ngủ, toàn tâm toàn ý chỉ chờ hắn tỉnh lại.

Bởi vì bị thương quá nặng dẫn tới sốt cao không giảm, cô tuy rằng ghét nhưng cực kì có kiên nhẫn, lần lượt thay hắn đổi miếng vải bông đắp trên trán bị nhiệt độ cơ thể làm nóng, đổi một miếng khác lạnh hơn để giúp hắn bớt sốt.

Giống như hắn từng chăm sóc cô, cô dựa vào trí nhớ học theo sự cẩn thận chăm sóc của hắn, thay hắn bôi xiêm y đã nhuộm máu, thay hắn lau toàn thân trên dưới sạch sẽ, sau đó cũng không thay hắn mặc quần áo mà là cách mỗi hai canh giờ liền dùng vải bông thấm lạnh mát xa cho hắn.

Nam nữ thụ thụ bất thân, hành vi như vậy đương nhiên không hợp lễ giáo.

Nhưng hắn đã sớm đối với cô mà làm như vậy.

Liên Hoa kỳ thật chính là Hoa Sen, người bên ngoài biết rõ huynh muội Tần gia, kỳ thật đều là một người Liên Hoa, hắn nam phần nữ trang, từ đầu tới cuối không có lộ ra sơ hở, làm cho cô sơ hở phòng bị, mặc cho hắn sớm đã nhìn cô, sờ cô hết lần này tới lần khác.

Nững kí ức từng quên mất, tất cả đều đã trở lại.

Hắt bắn tung tóe nước trà.

Bạc cửa giữa phòng khách cùng phòng ngủ.

Hoa Sen bị bắn tung tóe ẩm ướt.

Y phục mỏng manh ẩm ướt ngưng đọng.

Nắm tay nhỏ tròn tròn của cô thô bạo mà xé xiêm y.

Hoa Sen trần trụi, còn có kia chỉ thuộc về nam nhân.....

Năm đó cô bị dọa sợ, gầy lại bị đụng phải, không biết nguyên nhân do người nào làm cho cô thấy “này nọ” quên không còn một mảnh, mãi đến nhiều năm sau mới lần nữa nhớ lại.

Cho dù là mất trí nhớ nhưng hoảng sợ vẫn còn sót lại. Cho nên cô mới có thể trốn Liên Hoa khắp nơi, thậm chí chán ghét e ngại hẳn bộ dáng với Hoa Sen giống nhau như đúc, kèm theo kháng cự sự tiếp cận của hắn, nhất cử nhất động của hắn, tất cả điều này là vì cô không muốn đối mặt chân tướng.

Không đếm được lần thứ mấy vì hắn sau khi lau xong thân mình, cô lấy tay chống khuôn mặt nhỏ nhắn, nhìn khuôn mặt hắn hai mắt nhắm nghiền, nhớ tới nhóm người ở kinh thành vì kinh ngạc mà thay huynh muội Tần gia lấy được danh hiệu.

Minh Liên Minh Liên, lấy được thật đúng là chuẩn xác, cho dù là trong kính hay ngoài kính cũng là một đóa sen xinh đẹp.

Nhìn trên mặt hắn còn lưu lại vết bầm đen do cô bị khiếp sợ không thôi mà dùng hết sức đánh, lại nghĩ những hành động mấy năm gần đây của hắn cô thật sâu cảm thấy mình kỳ thật còn có quyền lợi đánh hắn mấy quyền nhiều nữa, tốt nhất đánh đến hắn hoàn toàn thay đổi.

Nghĩ nghĩ, Tinh Tinh chậm chậm giơ tay lên.

Nhưng quan trọng hơn là nắm tay lại hóa thành nhẹ nhàng va chạm, tí mĩm trơn đường nét của hắn, cảm giác da thịt gần gũi giữa hai người, cảm nhận nhiệt độ cơ thể của hắn.

Kỳ thật không chỉ có hắn rất đáng giận, cô cũng rất bồn mới có thể Liên Hoa Hoa Sen ngây ngốc không phân rõ.

Khi cô khôi phục trí nhớ rất tức giận, nhưng sau khi Liên Hoa bị thương cô ngược lại có thời gian tỉnh táo lại.

Như thế nhiều năm qua, hắn đối cô giấu diếm lại giấu giếm, kẻ lừa đảo lại lừa đảo, phải lo lắng mà tiếp tục nữ trang, còn luyện thành cửu âm công, hao tổn thời gian ở trên người cô, chỉ sợ không thể ít hơn so với thời gian khi xử lý vụ án.

Nếu chỉ muốn đùa giỡn cô, cần bản không cần tốn công tốn sức đi ?

Nói như thế thì những lời từ miệng nói Liên Hoa ra, cô vốn nghĩ là những lời chọc ghẹo, nói thích cô, nói yêu thương cô, nói luyến tiếc cô, nói chuyện muốn hôn cô là ước mơ của hắn, chẳng lẽ đều là thật sự ?

Nếu là thật, vì sao hắn không chịu nói sớm chân tướng cho cô biết ?

Đoán lại đoán, suy nghĩ lại nghĩ, Tinh Tinh lòng tràn đầy hoang mang như cũ, bắt đầu dĩ thử dài một hơi, cảm một miếng vải bông sạch sẽ ẩm ướt khác mà lau đôi môi khô của hắn.

Sự va chạm đó làm cho Liên Hoa rên rỉ, gọi tên của cô.

“Tinh Tinh.....”

“Ta ở đây.” Cô nhỏ giọng đáp lại, hiểu được những lời hắn nói trong lúc hôn mê, lúc này theo như cũng là lời vô nghĩa thôi. Tình hình này đã lặp lại nhiều lần.

“Đừng đi.” Hắn thì thào van xin.

Cô vươn tay sờ sờ trán của hắn, dùng cách trực tiếp nhất cho hắn biết cô sẽ không rời đi.

Liên Hoa trong hôn mê hơi hơi ngẩng đầu lên, vô cùng không muốn xa rời lòng bàn tay gần kề của cô, mơ mơ hồ hồ ở trong tay cô nói ra hai chữ.

“Xin lỗi.....”

Tinh Tinh hít sâu một hơi, càng thêm xác định hắn không biết chính mình đang nói cái gì. Hắn gian xảo như thế, đề tiện như thế, là người có mưu kế tính toán, so với người khác càng kiêu ngạo tự tôn, không có khả năng đối bất luận kẻ nào mà nói xin lỗi.

Giống như đối với cô, hắn sớm có thể vạch trần chân tướng, hướng cô nói tiếng xin lỗi, nhưng cứ muốn dùng mưu kế để bảo vệ danh tiếng mà giữ cô ở bên cạnh. Mà cô mới rời đi không bao lâu hắn liền khiến cho bản thân bị trọng thương, tánh mạng bị đe dọa, hại cô chủ động lại trở về bên cạnh hắn.

“Người thật sự rất đáng giận.” Cô đối với hắn nói.

Đúng vậy, cô rất chán ghét hắn.

Nhưng không thể phủ nhận, cô cũng thích hắn.

Nhìn Liên Hoa hôn mê bất tỉnh, Tinh Tinh bỏ vài bông ướt xuống, cầm lấy chén trà một bên, sau đó cúi người xuống, cái miệng nhỏ nhắn chủ động dán lên môi của hắn, đem nước mớm vào miệng của hắn.

Cô vụng trộm, trộm hắn một cái hôn.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Sen Muội Muội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

May nhờ Liên Hoa thân thể cường tráng, hơn nữa có kì được cầm máu, đại phu trị liệu thoả đáng cùng với Tinh Tinh cực nhọc cả ngày đêm chăm sóc, ba ngày ba đêm sau sốt cao cuối cùng cũng hạ, hắn hôn mê rất lâu lúc này mới hồi tỉnh.

Một khi tỉnh lại, hắn liền khôi phục rất nhanh.

Lúc đầu hắn còn có vẻ hơi suy yếu nhưng mấy ngày qua rảnh rỗi, hắn ngoại trừ vết thương trên vai, hành động có chút khó khăn ra, xem như đã có sức sống trở lại.

Hắn luôn nửa nằm trên giường, sau lưng lót thêm miếng đệm dày, đôi con ngươi thâm thúy luôn xoay quanh Tinh Tinh, còn lạm dụng bị thương mà đặc quyền, thỉnh thoảng đưa ra yêu cầu.

“Ta khát.” Hắn nói với cô.

Cô thậm chí không có ngần đầu.

“Sau đó thì sao ?”

“Muội chẳng lẽ không thay ta đem nước lại đây sao ?”

“Không muốn.”

“Ta bị thương.” Hắn nhắc nhở.

Nhắc nhở của cô càng trực tiếp.

“Vết thương của ngươi là ở bả vai, cũng không phải bị chém đứt tay.”

Ngược lại khi hắn hôn mê cô dốc lòng chăm sóc thì sau khi hắn tỉnh lại, cô liền xây một bức tường dày thật cao, đem tình cảm đều niêm phong chặt chẽ, không dám tiết lộ một chút ít, cố ý bày ra thái độ lúc trước, cho dù trong lòng ngẫu nhiên lên nhói đau nhưng vẫn đành phải bỏ qua bộ dáng hắn dùng vết thương để bức ép kia.

Tinh Tinh nghĩ đến cách như vậy rất có thể không bị nhìn ra sơ hở, lại không biết nói về trình độ mặt này căn bản không thể gạt được người thận trọng như Liên Hoa.

Cũng bởi vì cô biểu hiện rất bình thường, thế này mới càng có vẻ không bình thường.

“Ài, nhớ lại lúc ta bị thương nặng, muội còn nước mắt lưng tròng nắm tay của ta, ngoan thuận đáng thương lo lắng cho ta như vậy, ta nhìn ra muội đau lòng còn hơn ta đau vì vết thương.”

Cô đưa lưng về phía Liên Hoa, không tự chủ được thân mình cứng đờ, trong đầu bất ổn, lo sợ bất an mà đoán hắn rốt cuộc nhớ rõ bao nhiêu.

Chẳng lẽ chuyện trộm đi nụ hôn của hắn bị phát hiện ?

Cô thoáng quay đầu nhìn về hướng giường, dùng khóe mắt quét qua thấy khóe miệng hắn đang nhếch lên, cười như không cười mà cô rất quen thuộc, bất quá lại khiến tim nhỏ càng thăng thần đập loạn.

“Nhớ rõ không ? Ngươi còn khóc nói, ta không được chết đấy !” Hắn nhíu mày hỏi, không bỏ qua.

Cô nghe thấy những lời này đột nhiên thả lỏng hai vai. Tinh Tinh không biết đang bị “theo dõi”, đưa tay vỗ nhẹ ngực tự an ủi mình, không tiếng động mà nói chớ sợ chớ sợ, nguy hiểm thật nguy hiểm thật.

Xem ra cô đoán đúng, Liên Hoa cũng không biết được chuyện gì đã xảy ra khi hôn mê. Hẳn thật sự không biết những lời nói trong lúc mê, không biết cô khóc trong lúc ngủ rồi lại khóc lúc tỉnh, càng không biết cô “giấu đồ bím leo”, trộm được một cái hôn của hắn.

Tĩnh Tĩnh hít sâu một hơi, trước điều chỉnh tốt biểu tình trên mặt, làm bộ như thờ phỉ phỉ, hai tay chống vào thắt lưng xoay người lại, trừng đôi mắt to không còn đỏ, hướng tới hắn nói.

“Đó là bởi vì ta lo lắng nếu người chết như thế, ta không có cách nào ăn nói với Hoa Sen muội muội.”

“Phải không ?”

“Phải, đương nhiên a !” Cô phải rất cố gắng mới có thể giữ nguyên vẻ mặt không thay đổi.

Nghe cô chủ động đề cập Hoa Sen, mi của hắn nhướng lên rất cao.

Hắn tuy rằng gần chết nhưng có cái đầu thông minh hơn người, chưa bao giờ quên bất cứ chuyện gì, càng không quên trước đêm bị thương đó, khi hắn cùng Công Tôn Minh Đức hỏi Trần Hãn, cô đột nhiên kinh hoàng đột nhiên tức giận.

Từ lúc đó, phán đoán theo lời nói và hành động của cô rõ ràng cũng đã khôi phục trí nhớ, đoán ra hắn với Hoa Sen là cùng một người, nhưng cô lại giả bộ không biết, không có trở mặt mà tính sổ với hắn, thậm chí có ý đề cập Hoa Sen.

Liên Hoa hít một hơi, nhìn cô bộ dáng chột dạ.

Hắn nhìn kỹ tiểu nữ nhân trên bảo kiêu, tuy là tiêu sư xuất sắc nhưng hành động thật sự quá kém, cho dù nói dối cũng sẽ bị nhìn thấu, huống chi là một chuyện lớn như thế vậy mà cũng nghĩ lừa gạt hắn.

Ngôn hành cử chỉ, thậm chí ngay cả cách hít thở của cô, đều là sơ hở không cách nào giấu được.

Chẳng lẽ cô nhấn mạnh sự tồn tại của Hoa Sen là muốn hắn tin, cô đầu bị đụng phải quá mạnh nên sau khi trở về “bệnh cũ tái phát”, lại quên đi chuyện quan trọng nhất ?

Tuy rằng không biết được trong đầu nhỏ của cô đang có chủ ý gì nhưng hắn cũng vui vẻ không phá hỏng, yêu thương nhìn cô một cái, vì che giấu sự thật không biết sẽ làm ra chuyện gì.

“Tĩnh Tĩnh,” Hắn mở miệng lên tiếng gọi cô, thấy cô cảnh giác đến mức thiếu chút nữa nhảy dựng lên. “Đến, lại đây với ta.” Hắn vỗ vỗ vị trí bên cạnh.

“Ta vì sao phải đi qua ?” Cô cứng ngắc bất động.

“Sao vậy, muội sợ sao ?” Hắn cười khẽ ra tiếng, mỗi một tiếng cười đều rõ ràng vô cùng. “Đường đường tiêu sư Đại Phong Đường lại sợ ta một người bị thương tay trái gà không chặt ?”

Cho dù trong lòng có chút kiêng dè nhưng cô vẫn không chịu nổi chiêu khích tướng này, cơ thể ngược lại có động tác nhanh hơn suy nghĩ, trong chớp mắt liền rút lại khoảng cách giữa hai người, vững vàng ngồi bên cạnh Liên Hoa.

“Ai nói ta sợ ?!” Cô trừng mắt hắn.

“Tốt nhất không sợ.”

Cô hừ một tiếng, vừa mới muốn đứng dậy phần eo liền đột nhiên bị ôm chặt, còn không kịp phát ra kinh hô, thân mình đã bị hắn một tay vòng ôm, dễ dàng kéo vào trong lòng.

“Ta hôn mê mấy ngày qua đều là muội lau mình thay ta ?” Hắn ghé vào bên tai cô, chậm thanh chậm ngữ, hơi thở nóng như lửa như muốn làm bỏng người. “Muội có vui khi nhìn thấy không ?” Từng câu chữ vô cùng thân thiết làm cho người ta mặt đỏ tim đập.

Kẻ lừa đảo !

Cái gì tay trái gà không chặt, tay hắn thật sự rõ ràng có lực !

Tĩnh Tĩnh trong lòng thầm mắng, vừa lên cao hứng hắn khôi phục thần tốc như thế lại vừa không chịu ngoan ngoãn chịu thua, dễ dàng đã bị hắn hỏi khiến gương mặt đỏ hồng, chỉ có thể làm bộ như một chút cũng không thêm đề ý, còn thêm một tiếng khẽ gắt.

“Đại Phong Đường còn nhiều nam nhân vừa cường tráng lại đẹp mắt, ta cũng nhìn qua không biết bao nhiêu lần, chỉ bằng người, ta còn không để vào mắt.” Cô liếc hắn một cái.

Liên Hoa không buồn bực ngược lại còn cười, hít một hơi thật sâu mùi hương nhàn nhạt con gái trên người cô. “Xem ra, chờ sau khi ta thương thể lành hẳn phải siêng năng luyện tập nhiều hơn, nói không chừng thế nào cũng có ngày luyện tập được làm cho muội si mê không thôi, chủ động nói yêu ta.”

Trời ạ, không nên tới gần như vậy !

Cô cắn chặt răng mới có thể duy trì tôn nghiêm, không có chạy trốn như bay. Cái ôm của hắn, hơi thở của hắn đều là sự ràng buộc quá mức mê người, một khi cô bị trôi buộc lâu có thể ngay cả khi hắn buông tay, cô cũng còn quyến luyến không nỡ rời đi hay không ?

Thân mình kè sát trong ngực hắn, trở nên thật nóng, nhạy cảm được ngay cả hơi thở của hắn cũng cảm nhận được, càng đừng nói là hắn khí lực cường tráng.

Miệng nói là không để vào mắt nhưng sau khi biết tánh mạng hắn không đáng ngại, mỗi lần cô thay hắn xoa bóp đều kinh ngạc vì sự cường tráng của hắn, rõ ràng là quan văn lại rèn luyện so với tiêu sư càng rắn chắc hơn, toàn thân trên dưới giống như được bao lớp nhưng tơ băng sắt.

Cẩn thận nhớ lại cô mới phát hiện ở chung với Hoa Sen muối muối nhiều năm, cho tới bây giờ cũng chưa sờ lên cơ thể dưới lớp trang phục nữ thanh lịch kia một lần, mỗi lần đều bị hắn khéo léo tránh đi.

Cô hạ mắt đảo qua vòm ngực của hắn, cho đến khi chạy lên trên vai hắn thì liền thấy vết thương mới thật dài chói mắt kia cùng đường khâu cẩn thận tỉ mỉ của đại phu.

“Ngươi sao lại ngốc mà bị chém đến như vậy ?” Cô buột miệng nói ra, buồn bực hắn lại không cẩn thận như thế.

Liên Hoa than nhẹ một tiếng.

“Bởi vì ta suy nghĩ tới muối mới có thể nhất thời phân tâm.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại lại đỏ một lần nữa, tay nhỏ bé dán trong ngực của hắn, kiềm chế muốn đẩy hắn ra nhưng lại sợ lực đẩy mạnh sẽ làm đau hắn. Không muốn cùng xấu hổ làm cho cô tiến thoái lưỡng nan.

“Ta, ta không muốn lại nghe ngươi nói hươu nói vượn !” Cô kháng cự, hai gò má càng nóng.

“Tĩnh Tĩnh,” Thanh âm hắn chuyển sang mềm mại, dường như hôn lên tai cô, từng chữ đều trượt vào trong tai cô. “Muội rõ ràng biết đây là những lời thật lòng của ta, không dối nửa lời.”

Không công bằng ! Không công bằng ! Điểm này cũng không công bằng !

Cô hò hét trong lòng.

Đáng giận, hắn tại sao có thể thỉnh thoảng dùng dịu dàng để công kích cô, còn kéo dài lời tỏ tình vây quanh cô, cô lại chỉ có thể đưa tay chịu trời, không biết nên như thế nào cho phải.

“Ngươi mau câm miệng !” Cô chậm chạp nói, chính là biết lời nói của hắn không giả mới càng khó ngăn cản.

“Lần này muốn ta câm miệng cũng được, nhưng có điều kiện.” Liên Hoa thương thế dần hồi phục, cũng không dễ đuổi như thế.

Cô không có mở miệng hỏi hắn điều kiện là gì, vì trong lòng đã sớm đoán được điều kiện hắn muốn, tuyệt đối cô không thể gánh được.

Quả nhiên, hắn chủ động nói điều kiện tuy rằng đơn giản, gần như chỉ có hai chữ nhưng uy lực so với đạn pháo oanh tạc quan thuyền càng bùng nổ hơn khiến cô hoảng sợ nhảy dựng lên tại chỗ.

“Hôn ta.”

Ba !

Tay nhỏ bé của cô vỗ vào trong ngực của hắn, mượn lực để né ra, trong chớp mắt đã chạy trốn tới cạnh cửa, lập tức sẽ tông cửa xông ra.

“Tĩnh Tĩnh, chờ một chút.” Liên Hoa đúng lúc gọi cô, cước bộ lao đảo mới miễn cưỡng dừng lại, nếu không sẽ tiếp tục chạy ra ngoài.

“Còn có chuyện gì ?” Cô không dám quay đầu, ngay cả thanh âm cũng gấp gấp, trước mặt đón gió lạnh mới khiến cho cô cảm giác được rõ ràng hơn, trên mặt nóng rực đỏ bừng.

“Đừng quên, ta còn cần sự bảo vệ của muội, xin muội đừng rời ta đi nữa.” Yêu cầu thành tâm thành ý như dây thừng vô hình, một vòng lại một vòng quấn quanh cô, cho dù cô tạm thời chạy ra khỏi phòng, không lâu sau cũng sẽ ngoan ngoãn trở về.

“Ta biết !” Vừa thẹn vừa giận dậm chân một cái, cô nói xong vội vàng chạy ra bên ngoài, đầu cũng không quay lại.

Tần phu nhân tự mình bùng canh gà đến muộn tới thăm con thì đúng lúc bước vào sân gặp cô gái chạy như bay lướt qua người. Cô chạy trốn thật sự quá nhanh, Tần phu nhân mới mở miệng, chưa kịp nói được nửa chữ bóng dáng nhỏ xinh kia đã biến mất không thấy đâu.

Tần phu nhân mang theo sự hoang mang đi vào trong phòng, nhìn con khó hiểu hỏi: “Tĩnh Tĩnh xảy ra chuyện gì ?”

Liên Hoa nhếch môi cười. “Không có việc gì, cô ấy chỉ là xấu hổ thôi.”

Biết con từ nhỏ đến lớn, bà là mẹ nên biết rõ tính cách của con. Nên hỏi cũng không dám hỏi con đến tột cùng là nói cái gì, làm cái gì khiến cho Tinh Tinh đã quen thói cũng sẽ xấu hổ mà chạy trốn chết.

Canh gà đã ngủ, Tần phu nhân ngồi ở bên giường, quan tâm hỏi. “Con cảm thấy thân mình như thế nào rồi ? Có cần bảo đại phu đến một chuyến không ?”

“Không cần, con đã tốt hơn nhiều rồi.”

“Tinh Tinh mấy ngày nay đều không có trở về, Từ Hậu đã tới đây vài lần.” Tần phu nhân nói xong trong lòng có nhiều khó hiểu, chần chờ trong chốc lát mới nói: “Hắn quan tâm muội muội, nhưng giống như càng quan tâm con, liên tục hỏi dưới sự chăm sóc của Tinh Tinh vết thương của con có phải càng nghiêm trọng hay không.” Khi bà cho đáp án phủ định, Từ Hậu còn lộ ra vẻ thất vọng.

“Hắn đang lo lắng đánh cược vàng của hắn.” Đại Phong Đường mở chuyện đặt cược cũng không thể gạt được Liên Hoa. Hắn chỉ kiên trì có một việc. “Tóm lại, Tinh Tinh không thể đi. Vụ án còn chưa có xong thì cô ấy vẫn còn nguy hiểm.”

“Nhưng Đại Phong Đường nhân tài rất đông, Tinh Tinh cho dù trở về hắn là cũng sẽ không có nguy hiểm mới phải.” Tần phu nhân nêu ra vấn đề, suy cho cùng nếu lưu lại người bà phải mau chuẩn bị sinh lễ một chút.

Mãi đến lúc này Liên Hoa mới thu liễm, cười nhạt như đã thú bùng tình báo vệ địa bàn, trong con người thâm thúy toát ra quyết tâm duy nhất và không chút nào che giấu ý muốn bảo vệ mãnh liệt.

“Không đem cô ấy giữ ở bên cạnh, tận mắt nhìn thấy, tự mình canh chừng con không thể an tâm.” Hắn nhìn ngoài cửa sổ đóa hoa đã rơi, mầm cây đào đã trở ra màu xanh nhạt, không tự giác nắm chặt hai nắm.

Cô là người bạn đồng hành trong cuộc đời này của hắn, là vật báu quan trọng nhất.

Hắn tuyệt đối sẽ bảo vệ cô !

Vào lúc nửa đêm, Tinh Tinh đột nhiên mở to mắt.

Thanh âm kia rất nhẹ, như ngân châm rơi xuống đất nhưng vẫn đánh thức sự đề phòng trong lòng cô.

Có người lạ đến đây, hơn nữa tới rất nhanh, chân trái rơi so với chân phải nặng hơn một chút, trọng lượng chênh lệch vừa vặn là một thanh kiếm, là người dùng kiếm tay trái.

Cô không tiếng động đứng dậy nhưng lại nấp vào một chỗ tối, không có dựa vào cửa sổ để xem vì biết ánh trăng sẽ làm lộ động tĩnh cùng thân ảnh của bản thân.

Một mình chắc chắn xông vào đây tuyệt đối là cao thủ.

Nhưng Tinh Tinh hiểu tin tức đối phương khẳng định không rõ ràng, bằng không chính là chó bị mù mắt.

Thích khách áo đen lặng lẽ hạ xuống mái hiên, ngay cả mũi chân còn chưa có rơi chạm đất thì hai viên đạn châu ngọc lưu ly đã xuyên cửa bay ra, xuyên thủng hai mắt cá chân của hắn. Hắn ngay cả thời gian thở dốc cũng không có, một thân ảnh nhỏ nhắn liền âm thầm phá cửa, như mảnh hổ xồng chồ, đánh hắn ngã nhào.

“Tự tìm cái chết !”

Dưới ánh trăng, cô gái biểu tình hung ác ánh vào trong mắt thích khách.

Không có khả năng ! Trên giang hồ hắn rất có danh tiếng nhưng lại thua trong tay của một cô gái.....

Trong đầu thích khách ngay cả cảm xúc khó có thể tin còn chưa kịp trôi đi, chợt nghe được tiếng kêu từ phía cửa truyền đến, là nam nhân mục tiêu tối nay của hắn, đang đứng ở đây.

“Tinh Tinh !” Liên Hoa cất giọng, ném đến một khối vải bông. “Nhét vào trong miệng hắn.”

Kỳ thật, hắn cùng cô đồng thời tỉnh lại, cô lại chợt ra tay, đao nấp liền đem thích khách quật ngã.

Cô một tay tiếp được vải bông, một tay kia động tác không ngừng, âm âm một tiếng, liền nâng cằm của thích khách lên cạy ra rồi đem vải bông nhét vào bên trong, toàn bộ động tác lưu loát không có nửa điểm tạm dừng.

“Người mượn gan của Diêm Vương sao ? Có ta Đại Phong Đường Từ Tinh Tinh ở đây còn dám tới ám sát Liên Hoa ?” Cô đứng dậy, một cái lại một cái đá mạnh tên thích khách, đá thích khách đến hai mắt trắng dã.

Thanh âm mang theo ý cười, lười biếng lại từ cạnh cửa truyền đến.

“Đừng đá nữa, còn tiếp tục đá hắn sẽ mất mạng đấy.” Liên Hoa nhìn cô ra sức như thế, các chiêu xuống tay với thích khách đều tinh chuẩn, chỉ có thể

nhắc nhở lần nữa. “Ta muốn người sống.”

“Này vẫn là sống a,” Cô chuẩn bị thêm một cước, cước lơ lửng trên không, không có đá mạnh nữa. “Ách, hẳn là sống !”

“Đa tạ ân cứu mạng của muội.”

Liên Hoa giọng nói mang ý cười làm tiêu đi sát khí hung dữ của cô, lại làm cho cô bỗng nhiên ngẩn đầu, cảnh giác nhìn hấn ở cạnh cửa, còn lập tức mặc kệ bỏ lại thích khách, mũi chân hoảng hốt một chút nhanh đi tới trước mặt của hấn.

“Người không sao chứ ? Có sao không ? Có bị thương ở chỗ nào không ?” Cô vội vã hỏi, bất chấp mình đang ở nơi nào, đôi tay nhỏ bé đã bất chấp tất cả, khẩn trương dán lên thân thể của hấn, sờ soạng lung tung khắp nơi, thật lâu không chịu bỏ qua.

Tuy rằng thích khách tới lần này kịp thời cản lại nhưng lần trước hình ảnh hấn bị thương suýt chết quá mức khắc sâu, cô ngoại trừ dùng ánh mắt xác định ở ngoài, còn phải dùng hai tay xác nhận, hấn thật là bình yên vô sự. Tên thích khách ngã xuống đất kia thật sự chỉ biết sử dụng kiếm, hay còn có thể dùng phương thức cổ quái gì, ví như ám tiêu có độc hoặc dùng loại ánh mắt có thể đã thương người gì đó.

Hấn không nhúc nhích, hưởng thụ đôi tay nhỏ bé kia vụng về sờ sờ khắp nơi.

Một phen náo loạn này sớm đã kinh động nhóm người trong Tần phủ, Công Tôn Minh Đức sớm mai phục mấy đại nội cao thủ phát hiện trước tiên nhưng chỉ có thể trông mắt nhìn Tinh Tinh cướp đi đầu công.

Ngay sau đó gia đình, nô bộc, cũng mang theo đèn lồng vội vàng đi tới, cuối cùng xuất hiện vợ chồng Tần gia trái với xiêm y thường ngày, chỉ khoác áo choàng vội vã đi tới.

Mãn viện đèn đuốc sáng trưng, Tinh Tinh lại hồn nhiên không bắt bẻ.

“Ta không sao.” Hấn nhẹ giọng cam đoan.

Cô vẫn là không thể an tâm. “Thật không ?”

“Thật.”

Không được, cho dù chỉ cách lớp y phục mỏng manh, không có tận mắt kiểm tra cẩn thận cô vẫn không chịu dừng tay, càng tiến thêm một bước cời nút thắt trên xiêm y của hấn, mãi đến khi cời ra một nửa, nhìn thấy lồng ngực rắn chắc kia bị đèn đuốc chiếu sáng lên, cô mới bỗng dưng cứng đờ.

Ngô, bốn phía..... Bốn phía..... Vì sao sáng như thế ?

Cô cứng ngắc quay đầu, rõ ràng nhìn thấy, mãn viện không chỉ có sáng như ban ngày, còn chật ních gia đình, nô bộc vây xem, ngay cả trên nóc nhà cũng có người đứng xem, đem cử chỉ “cợt nhả” của cô tất cả đều để trong mắt.

Thu hồi tầm mắt kinh hoàng quay lại trên mặt Liên Hoa, thế này mới phát hiện hấn chưa từng ngăn cản cô, chính là cúi đầu mỉm cười, một bộ dáng mặc cho người ta định đoạt.

Cô bỗng nhiên cứng đờ, nháy mắt hóa đá, sau đó mới đột nhiên phục hồi tinh thần lại.

Trời ạ, cô đang làm cái gì ? Cô thế nhưng ở trước mắt bao người, lột y phục của hấn.....

Người trong mãn viện toàn bộ nhìn chăm chăm cô, lại im lặng không tiếng động, người người cứng họng, một bộ dáng trông mắt cũng muốn rút ra ngoài.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bỗng dưng trương hồng, không khỏi mở miệng giải thích với mọi người.

“Ta, ta không phải đang phi lễ hấn ! Ta chỉ là, chính là lo lắng hấn có trúng ám tiêu hay không ! Không phải, ta không phải đang lo lắng cho hấn ! Ta là sợ..... Không phải ! Ta là nói.....”

Cô vừa thẹn vừa vội, nghĩ không ra giải thích hợp lý, kết quả là thẹn quá thành giận dậm chân, sửa miệng quát đối với những người đang xem kịch vui : “Các người xem cái gì mà xem ? Còn không mau đem tên thích khách kia bắt đi giam lại !”

Bởi vì ở trước mặt mọi người để lộ quan tâm với hấn, cô lúng túng không dám ở lại đó, bỏ lại câu chỉ thị rồi cúi đầu khom người liền lui vào trong phòng.

Chợt nghe thấy Liên Hoa bảo mọi người giải tán, mà nhóm đại nội cao thủ còn rất có trách nhiệm, dùng tốc độ nhanh nhất lạng lẹ đem cửa bị cô đập ngã đem lấp lại.

Mãi đến khi mọi người rời đi, Liên Hoa cũng quay trở về phòng ngủ, tim của cô vẫn đập rất nhanh, mong muốn nhanh chóng tìm gì đó để áp chế cơn sợ.

Mất thấy các rượu thuốc đặt bên giường, cô quơ lấy cả hũ rượu, ngửa đầu liền đổ vào miệng, đem rượu thuốc trân quý từng ngụm từng ngụm nuốt vào bụng.

“Uống rượu như vậy rất dễ say.” Liên Hoa ngồi trở lại trên giường, nhìn thấy cô khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, đoán rằng ánh màu đỏ bừng kia là vì mùi

rượu dâng lên, hoặc vẫn chưa hết xấu hổ.

Tĩnh Tĩnh uống xong một hũ đã có sáu phần say, khi cùng hấn bốn mắt giao nhau lại cảm thấy tim đập càng nhanh hơn, cũng không biết là lo lắng hấn sẽ gặp nguy hiểm nên ở trước mặt mọi người để lộ hành vi sờ lung tung, điều này càng làm cho cô kinh hãi.

“Say có vẻ tốt hơn.” Cô lẩm bẩm, lại đi lấy một hũ rượu khác.

Áp chế sợ hãi, áp chế sợ hãi, cô thật sự cần phải áp chế sự sợ hãi.

Cô ừng ực lại uống thêm một hũ, thật không dễ dàng mới cảm thấy dường như tốt hơn một chút, cảm giác không đáng sợ như vậy.

Hấn nằm nghiêng nửa người, một tay chống bên sườn, thừa lúc cô không có đề ý, tay kia cầm mái tóc của cô, tùy ý chơi đùa.

Tĩnh Tĩnh uống liền mấy ngụm, lúc dừng lại thở trông thấy khuôn mặt tuần tú dưới ánh trăng của hấn.

Nháy mắt, cô dường như giống như bị mê muội, chìm đắm vào đôi mắt sâu của hấn, không tự chủ được buông tay, mặc cho hũ rượu rơi loạn xuống đất, rượu thuốc thấm vào tấm thảm dày, khiến nó ướt đầm.

Liên Hoa cảm thấy kỳ quái đang muốn mở miệng, đã thấy cô vươn tay nhỏ bé, nhẹ nhàng, nhẹ nhàng, sờ lên mặt của hấn, dùng đầu ngón tay ôn lại đường nét của hấn.

Hấn cả người đột nhiên chấn động, nín thở.

Tĩnh Tĩnh nhìn nam nhân trước mắt, si mê không thể tự kiềm chế, rượu thuốc làm loi lỏi lý trí hại cô không thể giấu được lời nói trong lòng, câu chữ bật ra từ môi đỏ mọng, toàn bộ để cho hấn nghe vào trong tai.

“May mắn người không có việc gì.” Cô thấp giọng nỉ non.

Đầu ngón tay mon trón khoe miệng của hấn, bởi vì nhớ lại mùi vị khi hấn hôn cô, còn có nụ hôn cô đã trộm, không tự giác thu tay lại, xoa nhẹ trên cánh môi mềm nộn của mình. [Vũ: chị đang gọi tình à]

Liên Hoa con người nồng đậm, không muốn kiềm chế, nghiêng người muốn hôn cô.

Hơi thở nam tính phả vào mặt khiến cho Tĩnh Tĩnh bừng tỉnh, cô nhất thời tâm hoảng ý loạn, lại nghĩ tới nhiều năm tích hận, không thể ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ, nhưng không cách nào trốn, không thể trốn.

Lời nói nói ra không thể thu hồi, cô phải mau mau tìm cách xoay chuyển, bằng không một khi bị hôn, cô sẽ lại ngây ngất ở trong lòng hấn, không còn cơ hội trả thù hấn.

Cho nên, cô lựa chọn cách trực tiếp nhất, cũng là cách ngu muội nhất mà ngăn cản hấn.

“Liên Hoa.” Cô thấp giọng gọi.

Đáp lại của hấn chính là một luồng hơi thở phả ngay trên môi.

“Ân?”

Cô cố gắng bình tĩnh mở miệng.

“Ta thích người.”

Liên Hoa đột nhiên dừng lại, nhìn đầu nhỏ cúi thấp trong lòng như cô gái thẹn thùng. Trong lòng hấn mừng rỡ như yên hoa nở rộ, hấn ngàn mong vạn trông, mong đến hai mắt muốn bị thùng rớt cục vào lúc này, đã mong được chính miệng cô nói ra, đã động lòng với hấn.

Nhưng câu tiếp theo của cô, nháy mắt đem hấn nhốt vào địa ngục.

“Bởi vì, người cùng Hoa Sen muội muội bộ dáng giống như nhau!”

Liên Hoa lại cứng đờ.

“Con người của người rất chán ghét, miệng lại thối.” Cô mượn rượu giả điên, bỏ nhào vào trong lòng hấn, trên thực tế là không dám để cho hấn nhìn thấy biểu tình của cô lúc này. “Nhưng mà người cùng Hoa Sen muội muội giống như vậy, ta mới có thể thích người.”

Ngô, nói như vậy là thoát chết đi?

Tĩnh Tĩnh không dám ngẩng đầu, lẳng lặng ở trong lòng hấn, suy nghĩ dùng danh nghĩa của Hoa Sen muội muội có thể thốt ra lời nói thật, hoàn toàn xoay chuyển, làm cho hấn hiểu lầm triệt để hoàn toàn.

Một chiều này của cô giống như có hiệu quả.

Liên Hoa không có ý lại hôn nàng, trên thực tế hẳn cả đêm đều đứng yên không nhúc nhích, làm hại cô khản trương qua đi, bởi vì mùi rượu dâng lên nên rúc vào trong lòng hẳn liền ngủ.

Tỉnh Tỉnh ngủ say nên không nhận ra, Liên Hoa cả đêm cũng không ngủ.

Đôi mắt thâm thúy kia, âm tư nhìn chăm chăm trong bóng đêm nồng đậm, mãi đến khi sắc trời dần dần sáng lên.

Một đêm này, Liên Hoa đã có quyết định.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Sen Muội Muội* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Phải giải quyết nhanh chóng.

Đây là quyết định của Liên Hoa.

Mới đầu hẳn còn cảm thấy Tỉnh Tỉnh có ý giả bộ, bộ dáng lại sơ hở đủ chỗ, ngốc nghếch thật đáng yêu, chọc hẳn hưng trí nổi lên cố ý không nói phá quỹ kế nhỏ của cô, theo tâm ý của cô, nhìn cô một cái sẽ biết xảy ra chuyện gì, sẽ nói cái gì.

Nhưng vạn vạn không nghĩ tới, Tần Liên Hoa hẳn nhưng cũng có lúc tính sai.

Khi hẳn bình thân ở trước mặt cô, thật sự chưa bao giờ nói rõ hẳn khó có thể kiềm chế mà muốn hôn lên môi đỏ mọng của cô, ôn lại ngọt ngào với cô, thế nhưng cô lại lấy Hoa Sen ra làm lý do.

Đây là quỹ kế của cô.

Cho nên cô mới làm bộ như trí nhớ chưa khôi phục, đem sự thật không cẩn thận tiết lộ, đều là vì Hoa Sen, mà không phải vì hẳn !

Tối hôm qua, hẳn tức giận đến trong đầu kêu veo veo, dường như đều đem răng cắn gãy.

Nếu tùy ý cô, lại nhiều lần coi đây là lý do, khắp nơi tránh né thân mật cùng hẳn, đừng nói là hẳn khôi phục thể lực, chỉ sợ sẽ dâng máu ngược lên, bật ra khỏi đường may miệng vết thương, đến lúc đó ngay cả tẩu hỏa nhập ma cũng có khả năng !

Cho nên, hôm nay buổi sáng hẳn cố ý sửa sang lại dung nhan, khôi phục lại bộ dáng tuấn mỹ trong kinh thành, nữ tử ái mộ, nam nhân ghen tị, người gặp người mê mới mang theo Tỉnh Tỉnh mờ mịt khó hiểu rời khỏi Tần gia, trực tiếp hướng dinh thự La gia mà đi.

Mất thấy cửa nhà càng lúc càng gần, Tỉnh Tỉnh không hiểu, hoang mang hỏi Liên Hoa.

“Chúng ta vì sao phải tới đây ?”

“Ta có chuyện quan trọng, không thể không làm”

Nhìn hẳn một bộ dáng nghiêm túc, cô thật ra tò mò hơn.

“Chuyện gì ?”

Hẳn cũng không thèm nhìn tới cô, thẳng tắp tiêu sái đi vào La gia, cước bộ vững vàng, không có nửa điểm đình trệ, làm cho người ta nhìn không ra hẳn kỳ thật còn có thương trong người.

Thấy Liên Hoa mím môi, càng đi càng mau, cô chỉ có thể chạy đuổi theo, đến khi đến trước mặt của hẳn mới xoay người chạy lùi lại, không chịu buông tha hỏi lại lần nữa.

“Nói chuyện với người a, rốt cuộc là chuyện quan trọng gì ?”

Con người đen thâm thúy khẽ nâng lên, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô liếc mắt một cái. Khuôn mặt tuấn mỹ kia bỗng dung hiện một nét cười nhạt làm cho lòng to sau gáy của cô cả gốc cũng dựng thẳng lên, còn cười khiến cô lạnh cả toàn thân.

Nét cười kia tuy rằng nhạt nhưng rất xấu, rất xấu.

Quả nhiên, câu trả lời của hắn làm cô sợ tới mức thiếu chút nữa té ngã.

“Cầu hôn.”

Tĩnh Tĩnh cứng đờ tại chỗ, nháy mắt cứng họng, hai mắt tròn vừa tròn vừa lớn, mặc cho Liên Hoa đi qua bên người cô, tiếp tục hướng đại sảnh đi đến thì hai chữ kia mới chậm rãi thấm vào trong đầu cô.

Cái gì ?

Cô nghe lầm đi ! Cô thật sự nghe lầm đi ?

Cầu hôn.....

Tĩnh Tĩnh thờ hốc vì kinh ngạc.

Hắn là nhắc tới, nói nói nói nói nói nói, cầu hôn !

Cô không có chuẩn bị tâm lý, ngốc nghếch nhìn bóng lưng Liên Hoa như cây thụ trước gió, chậm rãi xuyên qua cửa tròn, từng bước một tiến vào dinh thự La gia. Sau khi xuyên qua cửa tròn chính là cảnh trang trí dòng nước chảy qua hòn non bộ, loại hoa cỏ bốn mùa ở đình viện.

Bên cạnh đình viện chính là đại sảnh khí thái rộng lớn của La gia.

Không xong !

Cô không thể dừng ở nơi này, phải nhanh chóng đuổi theo ngăn cản mới được.

Thân ảnh nhỏ nhắn bay đi như sao băng, xuyên qua cửa tròn đã thấy Liên Hoa đi qua đình viện, đang vén bảo đi lên bậc thang đại sảnh.

Trong đại sảnh bày một bộ ghế dựa màu đen bằng đàn hương khảm trai, hai mươi ghế lớn khảm trai có hoa văn không giống nhau, vẻ đẹp thủ công của nó dù có ngàn vàng cũng khó có thể đổi, là nơi mọi người nghị sự, tề hôn là Liên Hoa dường như đã tính toán thời gian chính xác, lúc này ngoại trừ chủ vị ra, những người khác đều đến đông đủ .

Cô chính mắt nhìn thấy, hắn đi đến trước mặt La Mộng, chấp tay làm lễ.

“Tại hạ Tần Liên Hoa.” Giọng nói nam tính quen thuộc theo gió truyền đến. “Hôm nay tiến đến quấy rầy, mong La Mộng cô nương thứ lỗi.” Lúc này cười xấu xa đều bị sự nhả nhận thay thế.

La Mộng cong môi cười nhẹ, còn rực rỡ xinh đẹp hơn các loại hoa.

“Tần công tử đại giá quang lâm là một việc vui, La Mộng không đi chào đón, đã là thất lễ.” Cô nhẹ nhàng đứng dậy, vén áo làm lễ, tư thái tao nhã dịu dàng.

Trong kinh thành hai đại mỹ nhân, một là nữ, một là nam, đứng chung một chỗ lúc này xinh đẹp như một bức họa, chỉ có nhân tài nhìn thấy mới có thể hiểu được, cái gì gọi là cảnh đẹp ý vui, mở rộng tầm mắt.

Nhưng Tĩnh Tĩnh lại không có tâm tư thương thức, cô dùng tốc độ so với loài thú nhỏ, bay lên rồi đáp xuống trước đại sảnh, mũi chân còn chưa có rơi chạm đất miệng nhỏ đã giương giọng kêu to.

“Ngươi cầm mồi !”

Dường như cũng ngay lúc đó, Liên Hoa đã nói ra ý.

“Tại hạ hôm nay tiến đến là hướng Từ cô nương cầu hôn.”

Tuy rằng Tĩnh Tĩnh kêu lớn tiếng nhưng hắn cố ý thanh uẩn nội lực, thanh âm tuy rằng không lớn nhưng thật sự rõ ràng, dễ dàng truyền vào trong đại sảnh, qua lỗ tai của mọi người.

Tất cả mọi người, cho dù vốn là đang uống trà, đang nói chuyện phiếm, hay ngủ gật đang đi vào cõi thần tiên, lúc này tất cả đều hoàn hồn, kinh ngạc ngây dại, còn có người một miệng trà rượu cứ như vậy từ miệng phun ra ngoài.

Ngược lại La Mộng vẫn cười nhẹ như trước, trên mặt không thấy nửa điểm kinh ngạc, yên lặng nghe Liên Hoa nói tiếp.

“Hôm nay tới vội vàng chỉ có thể coi đây là đầu sính.” Hắn từ trong tay áo lấy ra một cây quạt, đưa lên. “Sính lễ khác gia phụ gia mẫu đã nhanh chóng chuẩn bị rồi, về phần hôn lễ nhất định sẽ làm rất náo nhiệt, tuyệt đối sẽ không bôi nhọ Đại Phong Đường, lại càng không ủy khuất Từ cô nương.”

Tay nhỏ bé mềm mại tiếp nhận cây quạt rồi mở ra, trên khuôn mặt tuyệt mỹ ý cười càng sâu.

“Quạt này vốn là tranh do Tiên Sờ vẽ, quạt cao quý được tạo ra này trong thiên hạ chỉ có hai cây, một cây hiện nay ở trong cung, mà một cây khác đem đến chính là ngự tứ trên bảo, Tần công tử coi đây là sinh lễ, chứng minh ý này thật sự là chân tình.”

Nghe hai người đối thoại vẫn như qua lỗ tai trâu, Từ Hạo ngây ra như phỗng mãi đến lúc này mới như tỉnh lại, ôm bụng cười ha hả ra tiếng, còn cười đến dùng không được, chỉ kém không lăn lộn trên mặt đất.

“Ha ha ha ha ha ha ha ha ha.....” Tiếng cười vang dội, vang dội ngay cả nhà đều phải chấn động. Hắn đưa tay chỉ vào Liên Hoa, cười đến ngay cả nói cũng nói không xong. “Ngươi, ngươi..... Ngươi tới hướng Tinh Tinh cầu hôn ? Ha ha.....”

Ai nói dưới mặt trời không có chuyện gì mới ? Loại chuyện cười lớn này lại có người đích thân đưa tới cửa, hắn cười đến cả ruột đều thất lại.

“Ca, ngươi đừng nghe hắn nói bậy !” Tinh Tinh hướng trong đại sảnh, hoảng tới nỗi liên tục dậm chân.

“Ha ha ha ha..... Đúng, đương nhiên là nói bậy, hắn sao có khả năng lại muốn.....” Hắn cười nhìn phía muội muội, đã thấy cô đỏ bừng cả khuôn mặt, xấu hổ như con gái nhà người ta làm tiếng cười to dần dần nhỏ đi.

“Đại ca, ta chính là thành tâm thành ý.” Liên Hoa nói thêm.

Từ Hạo trừng lớn hai mắt.

Cái này tốt lắm, tên xinh đẹp đến vô lý này nhất định ánh mắt mọc ở trên đỉnh đầu, thậm chí ngay cả đại ca cũng gọi ra miệng.

“Tần Liên Hoa, ngươi nghiêm túc sao ?” Hắn hồ nghi hỏi.

“Đúng vậy.”

Từ Hạo bỗng nhiên tỉnh ngộ, trong mắt lộ vẻ đồng tình. “A, ngươi nhất định ngay cả đầu cũng bị thương mới có thể không biết chính mình đang nói cái gì.”

“Đa tạ quan tâm, đầu của ta rất minh mẫn.” Liên Hoa lễ độ cung kính, ngữ khí tuy rằng bình tĩnh nhưng vô cùng kiên định. “Ta thật sự muốn kết hôn với Tinh Tinh.”

Bao gồm cả Từ Hạo, nhóm tiêu sư cầm cũng thiếu chút nữa rơi xuống.

Ngay tại phía sau, thanh âm ảo não vang lên.

“Ta không lấy chồng !”

Tinh Tinh vừa thẹn vừa giận, dường như muốn đem gạch dưới chân dậm nát.

Tên đáng giận này thế nhưng tự chủ trương, thậm chí không hỏi qua cô một tiếng liền như thế mang theo cô trở về, liền cầu hôn tại chỗ, quả thực giống như là đến mua hàng a !

Cự tuyệt của cô khiến cho Liên Hoa rất chậm, rất chậm, rất chậm quay đầu, khép hờ đôi mắt bắn ra lửa giận bốn phía, nhìn chằm chằm cô.

“Muội nói lại lần nữa xem.”

Nghe qua giống như ôn nhu nhưng ngữ khí kì thực nguy hiểm, làm cô hơi sợ lui về phía sau nửa bước. Nhưng nhớ tới chuyện quyền độc đoán của hắn, cô vẫn cố lấy dũng khí, thanh âm nhỏ nhẹ lặp lại.

“Ta, ta không lấy chồng.....”

Con ngươi đen lại híp lại, ánh mắt giống như có thể giết người.

Một bên Từ Hạo vẫn trước lên tiếng.

“Muội không lấy chồng ? Có người chịu cưới muội, muội nên cười trộm, mau thừa dịp hắn đầu óc không rõ ràng đem việc hôn nhân lập thành.” Hắn chuyển hướng Liên Hoa, cẩn thận tuyên bố. “Nói trước, hàng hóa đã xuất sẽ không nhận lại, ta sẽ không nhận hàng trả lại.”

“Đại ca không cần lo.”

Tinh Tinh lắng tai nghe, mồ hôi lạnh từng giọt chảy xuống, vì sao bọn họ càng nói càng giống như thật vậy ? Cô chẳng lẽ sẽ như vậy, ngoan ngoãn gả cho hắn ?

Không cam lòng cô hít sâu một hơi, trước tình táo lại, buộc sự kinh hoàng đang chạy trốn như con ngựa điên lại, sau đó đi đến trước mặt Liên Hoa, ngửa đầu nhìn hắn.

“Ngươi vì sao muốn kết hôn với ta ?” Cô hỏi.

“Bởi vì, ta đối với muội sớm đã chung tình nhiều năm” Hần không chút nào lảng tránh, trả lời rõ ràng như thế làm cho tiếng huyết gió của nhóm tiêu sư nổi lên bốn phía.

Cũng may, cô đã sớm biết, hắn sẽ nói như thế.

Tĩnh Tĩnh nhún vai, giả bộ chẳng hề để ý, còn cố ý phất phất tay. “Nhưng những năm gần đây, ta đều rất chán ghét ngươi a !”

Muốn báo thù, phải thừa dịp này, lúc này thời cơ vừa vặn. Hừ, ai bảo hắn diễn trò với cô nhiều năm như thế !

Cô ra vẻ vô tội, bởi vì khản trương quá hành động ngược lại càng giống, còn có thể giả bộ biểu tình kinh ngạc không thôi, dùng cảm đối với hắn nói –

“Ai a, chẳng lẽ ngươi còn nhớ, chuyện ta nói thích ngươi sao ?”

Khí lạnh ngưng trọng từ khắp người Liên Hoa mà phóng xạ ra, nhóm tiêu sư đều cảm thấy không bình thường, Tĩnh Tĩnh lại còn hồn nhiên chưa phát hiện, càng nói càng trôi chảy.

“Tối hôm qua, ta uống rất say, cũng không nói gì rõ ràng.” Cô cố ý nhắc lại chuyện cũ, muốn dựa vào chiều tối hôm qua để tiếp tục tiêu diệt sự kiêu ngạo của hắn. “Thừa dịp lúc này, mọi người đều ở đây, ta sẽ nói rõ với ngươi một chút.”

Liên Hoa sắc mặt càng lúc càng âm trầm, ánh mắt so với lưỡi dao, so với gió bắc còn lạnh hơn.

Cô lại còn có lá gan nói tiếp.

“Ta nói thích ngươi, là vì Hoa Sen muội muội.”

Ba !

Một âm thanh vang lên, đường may của miệng vết thương bị đứt.

Tiểu nữ nhân này dám trước mặt mọi người lại dám dùng chiêu này !

Hắn trước mặt mọi người chính thức cầu hôn, còn đưa lên chi bảo gia truyền làm sính lễ, lại bị cô hồ ngôn loạn ngữ, cố gắng nói thành một trò khôi hài.

“Ngươi là vì Hoa Sen muội muội sao ?” Cô giả vờ vẫy vẫy tay, tuy rằng cảm thấy lưng phát lạnh, lại quật cường muốn oán hận chất chứa nhiều năm, nhân cơ hội này nói ra hết. “Yên tâm, ta vẫn có thể cùng muội ấy làm hảo tỷ muội.”

Không khí ngưng trọng ép chặt trong ngực mỗi người. Duy chỉ La Mộng vẫn còn thương thức cây quạt, liên tục tán thưởng, dường như tí xúu cảm giác khản trương cũng không có.

Tĩnh Tĩnh cố gắng lộ ra tươi cười nhưng khóe miệng lại run không ngừng, tươi cười trở nên so với khóc còn khó coi hơn.

A, ánh mắt của hắn thật, thật, thật đáng sợ a !

Trong khoảng thời gian ngắn cô có chút kinh sợ, không khỏi muốn bỏ cuộc giữa chừng, nhưng lại cảm thấy không cam lòng, không khỏi đem tâm đặt lên thốt, tiếp tục nói.

“Chờ một chút, vẫn là nói ngươi là muốn tìm yểm trợ sao ? Dựa vào hứa hẹn, ta có thể hy sinh giả thành thân với ngươi.”

Cô cố lấy dũng khí còn sót lại, quyết tâm bất luận còn khó khăn cũng phải đem tuồng này diễn đến hết. “Dù sao, chuyện giả vờ này ngươi rất quen.” Cô cố ý.

Thanh âm rầu rĩ trong đại sảnh lặng yên không tiếng động, trở nên đặc biệt rõ ràng.

Chỉ có Thẩm Phi Ứng thấy trên xiêm y Liên Hoa, trên vai lộ ra vài vết đỏ. Hắn muốn ngăn cản Tĩnh Tĩnh nói thêm nữa nhưng vừa mới há miệng, liền cảm thấy cánh tay bị chạm nhẹ một chút.

Đó là La Mộng dùng quạt không dấu vết huých vào hắn. Thẩm Phi Ứng cảm niệm, nuốt xuống toàn bộ lời nói, cũng không nói ra nửa câu gì.

“Như vậy, chúng ta vào lúc nào thành thân ?” Tĩnh Tĩnh vuốt cằm, nghiêng đầu làm bộ tự hỏi. “Hắn là càng mau càng tốt !”

Phút chốc, lửa giận bùng hực, rốt cục đem bình tĩnh sạch tiêu thành tro bụi, ngay cả tí xúu cũng không còn. Liên Hoa bả vai bị máu nhiễm hồng, nhiều vết máu trát thành một mảnh.

“Không cần !” Hắn bỗng giận lên tiếng, âm thanh làm cho người ta sợ hãi. “Ta Tần Liên Hoa cưới vợ, không cần đối phương tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục mà hy sinh, muội cứ tiếp tục cùng Hoa Sen làm hảo tỷ muội, việc cầu hôn, coi như ta chưa nói qua !”

Thanh âm rít gào kia làm làm Tinh Tinh đang diễn trò sợ tới mức ngây ngẩn cả người. Cô chưa từng thấy qua Liên Hoa tức giận đến như vậy, khuôn mặt tái tái vì trận rống ấy so với Diêm La ác quỷ càng đáng sợ hơn.

Hắn xoay người sang chỗ khác, không hề liếc nhìn cô một cái, bản thân đối La Mộng chấp tay.

“La đại tiểu thư, tại hạ cáo từ.” Nói xong, hắn xoay người bước đi, vẻ mặt lạnh lùng làm cho ba thước xung quanh hắn cũng không có người dám tới gần.

La Mộng lời nói nhỏ nhẹ, chậm nửa nhịp mới vang lên.

“Không tiễn.”

Tuy rằng đứng gần nhưng lời nói của La Mộng Tinh Tinh lại hoàn toàn không nghe thấy. Cô nhìn hắn càng đi càng xa, một lần quay đầu cũng không có, thân ảnh kia xuyên qua đình viện, đi vào cửa trôn, sau đó nhìn không thấy nữa.

Một cảm giác khó chịu nói không nên lời, bám vào lòng của cô làm cô không thể động đậy.

Sau đó, cô hít sâu một hơi, lại một hơi, cả người bị cảm giác mê mông mãnh liệt bao phủ.

“Oa !”

Cô bắt đầu gào khóc lớn.

*****

Mãi cho đến bữa tối, Tinh Tinh vẫn còn khóc thút thít.

Bất luận mọi người hỏi như thế nào cô cũng chỉ khóc, cũng không nói rõ ràng, liệu mình lắc đầu. Mọi người không còn cách nào khác chỉ có thể dùng động tác biểu đạt quan tâm, liệu mình thay cô gấp đồ ăn, trên bát cơm xếp thành một tòa núi nhỏ.

Cô ăn thật sự chậm, ăn một ngụm, khóc một tiếng, trước mặt mọi người đều ăn no, khi bọn người hầu đưa lên món điểm tâm ngọt thì núi nhỏ trong bát cô còn cao hơn nữa, không nhìn thấy mặt của cô.

Trở trêu, đưa món điểm tâm ngọt lên bàn đúng là tô bánh Hoa Sen, mọi người thăm giạt mình, ngồi cùng bàn lại nhanh tay lẹ mắt, vội vàng một người một cái, đem tô bánh Hoa Sen nhét vào trong miệng.

Nhưng cho dù ăn nhanh nữa Tinh Tinh vẫn là nhìn thấy. Cô bị chạm đến chỗ thương tâm, bát cơm cầm trong tay ném đi, lại nằm úp trên bàn lên tiếng khóc lớn.

Thượng Quan Thanh Vân nhanh tay lẹ mắt, y phục xanh phát lên, tiếp được chén cơm kia. Có tiêu sư không tiếng động nhắc tay, tự nguyện ăn luôn đồ ăn, không lãng phí lương thực, Thượng Quan Thanh Vân thuận tay đã đem bát cơm kia đưa ra ngoài.

Từ Hậu có chút bất đắc dĩ, nhìn trên bàn tô bánh Hoa Sen, lại nhìn muội muội khóc thương tâm không thôi. “Là xảy ra chuyện gì ? Muội rất nhớ Hoa Sen muội muội sao ?”

Nghe được hai chữ Hoa Sen, cô ngẩng đầu lên, nước mắt lưng tròng khóc lên.

“Hắn không cưới ta !” Ô ô, cô rất khổ sở.

“Hoa Sen không cưới muội ?” Từ Hậu khó hiểu hỏi.

“Là Liên Hoa !” Cô lau đi nước mắt, lại càng nhiều nước mắt rơi xuống, khóc đến ngay cả xiêm y cũng ẩm ướt.

Từ Hậu lại càng không hiểu được.

“Là muội tự mình từ chối.”

“Ta nói dối thôi !” Cô rung rung gào thét, càng nghĩ càng thương tâm. “Ô ô ô, hắn sao có thể không cưới ta ? Ta cũng đã bị hắn. .... Bị hắn. ....”

Tất cả mọi người vành tai nhưng tiếng khóc của Tinh Tinh lại lần nữa vang lên, quan tâm “tiến độ” mọi người đều đem tâm mắt chuyển hướng Từ Hậu, may mà thân là người nhà hắn không phụ chờ mong, lập tức truy hỏi.

“Người bị hắn làm sao ?” Hắn vội vàng hỏi. “Hay là hắn bị người làm sao ?” Ừ, về sau có khả năng khá lớn.

Tinh Tinh cũng quay đầu đi, kéo khăn trải bàn lên mãnh liệt lau nước mắt, cảm tức rống lên một câu.

“Chuyện không liên quan đến ca !”

“Sao lại không liên quan đến ta? Dù nói thế nào, muội cũng là muội của ta a !” Từ Hậu nhảy dựng lên, bước nhanh đến trước mặt cô ngồi xổm xuống.

“Mau mau mau, phát sinh chuyện gì đều nói nhanh, mặc kệ đến tột cùng là ai đem ai xảy ra chuyện gì, chỉ cần có chỗ yếu gì muội vẫn là phải gả đi !”

Phanh !

Tĩnh Tĩnh buồn bực ra chân, Từ Hậu xui xẻo lập tức ngã xuống đất.

“Dù sao..... Dù sao..... Ô a.....” Thương tâm không chỗ phát tiết, toàn bộ chuyển sang công kích, đối với đại ca chính là một cước đá mãnh liệt.

“Ai a !” Từ Hậu quay lại đây.

Lại một cước.

“Ai a !” Từ Hậu lần lại đây.

Mất thấy công kích không có xu thế dừng lại, hần chỉ có thể dùng hai tay bảo vệ thân dưới, cố ý khoa trương ai ai kêu thảm. “Tĩnh Tĩnh, Tĩnh Tĩnh đừng đập, Từ gia chúng ta nhưng còn phải dựa vào ta nối dõi tông đường, muội lại đá xuống, Từ gia sẽ tuyệt hậu !”

Nhìn thấy đại ca bộ dáng thê thảm, cô không tự giác cũng chuyển sang khóc khóc thút thít. Trong lòng cô cũng hiểu được, đại ca bình thường rất ngược ngạo, lúc này lại đưa lên, tự nhiên bị cô đá trúng nhiều lần như thế, nhện đau, chịu đau, cũng là vì muốn dỗ cô.

Hơi đau lòng, cô ngồi xuống, tuy rằng trong mắt vẫn còn lệ nhưng cũng thoáng nín khóc mà mỉm cười.

Từ Hậu lúc này mới ngồi xuống, cười thờ dãi, cũng may hần da thô thịt cứng, bằng không bị đá nhiều lần như thế nói không chừng đã sớm học máu. Thấy Tĩnh Tĩnh dừng khóc, tảng đá lớn trong lòng hần mới có thể bỏ xuống, vươn tay tới cô.

“Tốt lắm tốt lắm,” Hần dỗ, bàn tay to hạ xuống, tay to sờ sờ đầu nhỏ.

Ai biết, hành động này lại làm cho cô khóc lớn ra tiếng.

“Oa a.....”

Từ Hậu không còn cách nào khác, giơ cao hai tay lên. “Lại xảy ra chuyện gì ?”

“Hần, hần, hần cũng sờ qua đầu ta..... Oa.....” Liên Hoa khi rời đi, bộ dáng lạnh lùng tuyệt tình kia còn khắc ở trong lòng. Từ nay về sau, đừng nói là tìm ra manh mối, hần có thể vĩnh viễn cũng không muốn thấy cô.

Khi các nam nhân bó tay hết cách thì La Mộng nhẹ nhàng đứng dậy, rồi đi ghé tròn tinh xảo, từng bước một đến nơi phát ra tiếng khóc. Sau đó cô còn kéo vấy lụa thêu hoa, ngồi xổm xuống cùng Tĩnh Tĩnh.

“Ngoan, đừng khóc, cẩn thận cổ họng sẽ bị đau vì khóc.” Thanh âm mềm mại, từng câu chữ khuyên nhủ so với ba tháng mưa xuân còn muốn say lòng người hơn.

Khuôn mặt nhỏ nhắn khóc đến xấu xí, đáng thương hô một tiếng.

“Đại tiểu thư !”

La Mộng lấy khăn tay ra, nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt đang rơi, lau đến cả khăn tay cũng có thể vắt ra cả nước.

“Khi dễ người, không phải hần là rất vui sao ?” Tĩnh Tĩnh khóc thút thít hỏi, hai tay vuốt ngực, nghĩ thế nào cũng không hiểu được. “Vì sao ta cảm thấy, một chút cũng không vui ? Ngược lại rất khổ sở ?”

“Cô khi dễ ai ?” La Mộng thân nhiên hỏi.

“Liên Hoa.” Cô ngoan ngoãn trả lời, nước mắt lại lăn xuống. “Vì sao hần khi dễ ta lâu như thế, ta khi dễ hần một chút cũng không được ?”

Hai mắt xinh đẹp khẽ nháy nháy, một lát sau mới nói. “Có lẽ là vì hần quá mức để ý cô, cô có thể không để ý những lời hần nói nhưng hần đem những lời cô nói đều để ở trong lòng.”

“Kia, kia..... Kia hần bây giờ nhất định rất tức giận.....” Thanh âm của cô nhỏ nhỏ, cả người giống như cũng thu nhỏ lại, uể oải ngay cả khí lực đứng dậy cũng không có.

“Tức giận thì tức giận nhưng hần vẫn muốn lấy cô làm vợ.” La Mộng cười cười, cũng không dùng khăn tay, trực tiếp đem ống tay áo nắm trong lòng bàn tay, cẩn thận lau nước mắt.

Hai mắt rung rung, sợ hãi ngược lên, muốn tin nhưng lại cảm thấy sợ.

“Thật vậy sao ?” Cô hỏi.

La Mộng gật đầu, lấy trăn bảo từ trong tay áo ra. “Xem, cây quạt vẫn còn ở chỗ này mà !”

“Hắn có thể đã quên lấy hay không ?”

“Tần Liên Hoa là người thông minh như thế nào, làm sao quên lấy truyền gia chi bảo ?” Lời nói nhỏ nhẹ mang theo ý cười, lời nói nói ra đặc biệt có sức thuyết phục. “Huống hồ, cô nếu có thể làm hắn tức giận đến ngay cả truyền gia chi bảo cũng đã quên, không phải càng có vẻ hắn để ý cô sao ?”

Là như thế này sao ?

Vô tình nước mắt ngừng rơi, cô suy nghĩ về những lời đại tiểu thư nói, bất luận nghĩ như thế nào cũng giống như đều có vài phần đạo lý. Liên Hoa cười, luôn vì cô, mà hắn hiếm khi tức giận, cũng là vì cô.

Tâm tư rối loạn sau khi trải qua nhắc nhở, cuối cùng cảm thấy rõ một chút.

“Bây giờ, cô còn muốn ở đây khóc sao ?” La Mộng đứng dậy, lại lần nữa nhắc nhở.

Khuôn mặt nhỏ nhắn ngược lên trên, nhìn đến đại tiểu thư vô cùng tôn kính. Một lát sau, cô đưa tay ra lau sạch những giọt nước mắt còn sót, vội vàng bật nhảy người lên.

“Ta không khóc !” Cô lớn tiếng tuyên bố. “Ta phải đi tìm Liên Hoa !” Cô sẽ nói cho hắn những lời này không phải là thật, nếu hắn vẫn còn tức giận, cô sẽ cố lấy dũng khí như khi hắn hôn mê vậy, hôn lên đôi môi xinh đẹp của hắn.

Như vậy, hắn hẳn sẽ không tức giận chứ ?

Khuôn mặt nhỏ nhắn lại lần nữa đỏ lên, bởi vì khóc mà cũng bởi vì xấu hổ. Cô sẽ ngoan ngoãn, bồi thường nụ hôn đã thiếu tối hôm qua của hắn. ....

Dừng khí cùng xấu hổ ở trong lòng lăn qua lăn lại, tất cả đều là suy nghĩ hỗn loạn của con gái mới có. Cô lén hít sâu, ngẩng đầu nhìn ra hướng cửa sổ, đoán ánh trăng tối hôm qua có phải như hôm nay hay không, chiếu rọi khuôn mặt người trong lòng.

Ngay lúc cô đang xấu hổ, có một tiêu sư nên ở mặt tiền cửa hiệu lại chạy tiến vào đại sảnh, khiến tất cả mọi người tò mò quay đầu nhìn lại, ngay cả cô cũng ngẩng đầu, lại nghe thấy tiêu sư về mặt vội vàng kia, mở miệng thông báo.

“Không tốt !” Tiêu sư hô, ngay cả thờ cũng không thể hoãn, liền vội vã nói: “Tần gia Hoa Sen muối muối bị đâm tặc Đỗ Phong bắt đi !”

Cái gì ?! Đỗ Phong.

Nghe cái tên thế, trong đại sảnh mọi người đột nhiên cứng đờ, trong mắt đồng thời tản ra sát khí.

La Mộng mềm mại như liễu giống như nghe thấy ác quỷ đáng sợ nhất, tay nhỏ bé đưa lên môi đỏ mọng mềm mại, phát ra một tiếng kinh hô làm tất cả mọi người thương xót, cây quạt trong tay rơi xuống đất, tiếp theo cả người liền mềm nhũn, sợ hãi ngất đi, ngã vào trong lòng Thẩm Phi Ưng.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Sen Muội Muội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Phía ngoại ô kinh thành, nơi không người sinh sống, nửa đêm lại xuất hiện ánh sáng của ngọn nến.

Bên trong phòng khắp nơi lộn xộn, chỉ có trên giường là sạch sẽ, giống như là có người dọn dẹp để cho người gặp khó khăn ẩn nấp, không bị phát hiện tung tích, dùng nơi này để ẩn thân.

Lúc này, nằm phía trên giường là một người tóc dài rơi trên bả vai, trên người ngoại trừ chiếc áo mỏng ra chỉ mặc một áo bông mỏng màu lan nhạt, tiểu mỹ nhân xinh đẹp khó tả.

Chỉ có điều lúc này tiểu mỹ nhân sắc mặt âm trầm, làm cho người ta chỉ dám nhìn chứ không dám đến gần.

Mà đứng ở bên cạnh giường, nam nhân trở mắt nhìn chỗ ẩn thân bị chiếm cứ, mặc một thân trang màu đen. Tuy mày kiếm mắt sáng, mũi cao thẳng, thêm hai chòm râu nhưng về mặt lại uể oải, tiêu sái ngày thường lúc này nửa điểm cũng không thấy.

Thân là một người nam nhân, cùng tiểu mỹ nhân một chỗ nhưng hẳn một chút vui vẻ cũng không vui nổi.

“Người đây là lấy việc công làm việc riêng.” Đỗ Phong lên án, roi lệ trong lòng, nhìn bản thân thật vất vả mới tìm được ổ chần nhưng cũng bị người chiếm lấy.

“Làm chuyện của người.”

Tiểu mỹ nhân đem chân để lên giường, nhưng thanh âm này lại vô cùng lạnh, so với gió lạnh thảng chập càng khiến người cảm thấy lạnh lẽo.

Đỗ Phong vẻ mặt méo mọ, nhìn lại nhìn, rốt cục nhìn không được, khó mà chịu được kêu ra tiếng. “Nhưng người rõ ràng chính là nam nhân a !”

Tiểu mỹ nhân trên giường, không phải ai khác, chính là nam cải nữ trang Liên Hoa.

“Ta bây giờ giả dạng nữ nhân.” Hắc lạnh lùng nói.

Đỗ Phong cắn răng, gần như là cầu xin.

“Đứng, người giả nữ nhân rất đẹp nhưng ta chỉ còn một chút kiên trì cuối cùng này, không nên lại làm khó ta !” Hắc đường đường một nam tử hán, bị quan trên nói là dâm tặc đã đủ thê thảm rồi, bây giờ lại bị buộc động thủ với một người nam nhân.

Tiểu mỹ nhân không nói một lời, thờ ơ lạnh nhạt, đối với cầu xin của hắc không chút động tĩnh.

Đỗ Phong ôm lấy đầu đi lang thang trong phòng, ảo não oán giận. “Vì sao người xấu phải do ta làm ? Vì sao ? Vì sao ?”

“Đây là cái giá người chạm vào La Mộng.”

Đỗ Phong khuôn mặt tuấn tú sụp đổ, tuy chịu hết oan uất nhưng miệng lại khó nói. Nói đến cùng, hắc chính là có nhược điểm rơi vào trong tay những người này mới có thể dẫn đến kết cục ngày ngày bị đuổi giết.

Nhưng điều này sao có thể trách hắc ? Phong lưu đã thành thói quen của hắc, làm sao có thể chống cự trêu ghẹo thiên hạ đệ nhất mỹ nhân bị kích động ? Đêm hôm đó vẫn thảnh thơi xuất hiện trong mộng của hắc, hắc kiếp này cũng khó có thể quên.

“Nhưng không đến nỗi làm ồn như thế đi ? Ngay cả hình bộ cũng phát lệnh truy nã.....” Hắc sờ sờ cằm, từ trong tay áo lấy ra một tờ giấy, cẩn thận mở ra, ngoài thưởng thức còn lộ ra vẻ mặt đắc ý. “Nhưng mà, vẽ cũng rất giống.”

“Là họa tiên nghe xong tiếng xấu của người, quyết định tự tay vẽ.” Liên Hoa lạnh nhạt nhìn ngoài cửa sổ, nhẹ nhàng băng quơ nói ra khởi nguồn của lệnh truy nã.

Đỗ Phong bỗng dưng hai mắt sáng ngời.

“Ô ô, có thể được họa tiên vẽ chân dung đúng là vô cùng vinh dự.” Ai, đáng tiếc a đáng tiếc, họa tiên thay hắc vẽ lại là lệnh truy nã, này muốn hắc về sau sao còn mặt mũi mà khoe với con cháu đây ?

“Người cao hứng là tốt rồi.” Liên Hoa cười lạnh.

“Nhưng này tiền thưởng cũng quá cao đi ?” Hại hắc cũng không biết là nên cảm thấy kiêu ngạo hay nên cảm thấy phiền não. “Này không phải cố ý muốn ta chết sao ? Cho dù là mưu hại Cao Cung, tiền thưởng cũng không cao như thế.” [Vũ: không biết Cao Cung là gì a =.=]

“Chợ đen bảng giá rất cao, hơn nữa nói rõ thế nào cũng phải bắt sống. Có người hận không thể bắt người, đem thịt của người róc từng miếng từng miếng, lăng trì cho đến chết a.”

Đỗ Phong vuốt râu, nhũ mày rậm. “Cho nên, một khi bị bắt ta tốt nhất nên tự sát trước ?”

“Cần độc được không ?” Liên Hoa hiếm khi có lòng tốt hỏi.

“Hắc hắc, không cần, không ai có thể bắt được ta.” Hắc hai tay chống nạnh, tự tin tràn đầy. Đùa sao, dâm tặc cũng không phải ai cũng làm được tốt !

Lần này, Liên Hoa không có mở miệng châm chọc mà nghiêng tai lắng nghe.

“Đến đây.” Hắc nhận ra tiếng bước chân người tới.

Đỗ Phong nhũ mày, cảm thấy kinh ngạc. “So với ta nghĩ còn nhanh hơn.”

“Ta để lại manh mối.”

“Khó trách.”

Nghe tiếng bước chân kia càng lúc càng gần cùng với ánh mắt nghiêm túc của Liên Hoa, Đỗ Phong vô cùng bất đắc dĩ, tràn ngập hy vọng hỏi một lần cuối cùng.

“Có thể không làm không?” Hấn nắm chặt vạt áo hỏi.

Đáp lại hấn là ánh nhìn chăm chú càng nghiêm nghị.

Hy vọng tan biến, hấn chỉ có thể bị bắt đi vào khuôn khổ, tâm không cam, tình không muốn mà lên giường, nhìn như đem Liên Hoa đặt ở dưới thân, kỳ thật đặc biệt cẩn thận giữ khoảng cách, toàn tâm toàn ý muốn bảo vệ “trong sạch”.

“Nói!”

Tiểu mỹ nhân không tiếng động hạ lệnh.

Đỗ Phong nán lòng mở miệng, dường như bắt đầu thì thầm học thuộc lòng –

“Yên tâm, ta sẽ rất dịu dàng.” Lời kịch này rốt cuộc là tên khốn kiếp nào viết? [Vũ *giờ tay* là tác giả a]

Hấn rất muốn đặt câu hỏi nhưng lại biết lúc này không nên, chỉ có thể đem nghi vấn nuốt vào bụng, cố gắng trầm giọng tiếp tục nói.

“Ngươi rất nhanh sẽ thích chuyện này, nói không chừng còn có thể xin ta tiếp tục –” Hấn dừng một chút, mới bổ sung thêm từ. “Đấy!” Thiếu chút nữa đã đem chữ cuối cùng quên mất.

Tiếng bước chân dồn dập vội vàng, người tới rõ ràng lòng nóng như lửa đốt.

“Ngươi kêu a! Kêu lớn tiếng chút! Ta thích nhất nữ nhân kêu la!” Ô ô, rõ ràng là nam nhân! Rõ ràng là nam nhân! Rõ ràng chính là nam nhân!

Đỗ Phong thở dài thật mạnh, than khóc ngay cả một chút kiên trì cuối cùng cũng không giữ được.

“Nơi này là vùng ngoại ô hoang vu đã, cho dù ngươi kêu đến vỡ yết hầu cũng sẽ không có người đến cứu ngươi.” Rốt cục, lời kịch khó đọc này đã kết thúc. Hấn nâng trung khí lên, cố gắng bày ra khí thế điên cuồng. “Ha ha ha ha ha ha ha……”

Hưu hưu hưu hưu!

Chỉ thấy bốn viên ngọc châu lưu ly xuyên tường bay đến, cho dù cách vách tường cũng có thể nghe rõ âm mỗi nơi, mỗi viên ngọc châu bắn về đều hướng phía tứ chi, nơi yếu ớt nhất của hấn.

Đỗ Phong vội vàng xoay người, tránh công kích của ngọc châu lưu ly, tầm mắt quét về phía cửa phòng.

Phanh!

Nháy mắt, nổ rung trời.

Làm người ta kinh ngạc là cửa phòng hoàn hảo vô khuyết nhưng bị ngọc châu lưu ly bắn thủng tường, trực tiếp bị đục tạo ra một lỗ thủng lớn, thân ảnh nhỏ nhắn đầu đầy bụi đất trực tiếp vọt vào trong phòng.

“Dừng tay!” Cô vội vàng hô to.

Lần đầu trong đời nhìn thấy nữ tử dường như có sức lực kì quái này, Đỗ Phong cũng không khỏi sửng sốt.

Nhưng lại không ngờ là phá tường mà vào?

Tĩnh Tĩnh hai tay dang ra, giữa ngón tay kẹp đầy ngọc châu lưu ly ném hướng đến nam nhân xa lạ, trong lúc lo lắng dùng sức quá độ nên sau khi mỗi đạn châu rơi xuống đất, toàn bộ nổ thành mảnh nhỏ sắc bén.

Cho dù Đỗ Phong tránh nhanh nữa cũng không tránh khỏi toàn bộ mảnh nhỏ, trên y phục đen đã bị xước ra hơn mười vết rách, có mấy chỗ hơi sâu, thậm chí đã rướm máu.

“Hấn là nam! Nam nha!” Tĩnh Tĩnh ra sức mắng, không thể tin được trên đời sao có người như thế. “Tên dâm tặc ngươi phá hủy sự trong sạch của đại tiểu thư còn chưa đủ, bây giờ ngay cả nam cũng không buông tha sao?”

Đỗ Phong liên tục né tránh, chỉ lui không công. Trong lòng âm thầm hét cảm ơn trời đất, bằng không nếu tiếp tục tiến hành thật sự sẽ bôi nhọ “thanh danh” giang hồ của hấn.

“Cái gì? Nam?” Hấn làm bộ như chịu đả kích lớn, liên tục lắc đầu, rốt cục thật sự có thể hò hét ra trong lòng đã nhịn hồi lâu: “Nam đương nhiên không được!” Hấn xoay người phá cửa sổ, thả người trốn vào đêm tối.

Tĩnh Tĩnh xua đuổi dâm tặc nhanh chóng xoay người, lo lắng nhìn phía giường, thấy người luôn nhớ nhưng trong lòng.

“Ngươi vì sao không phản kháng?” Cô giận dữ hỏi, yêu sâu, càng thêm trách.

Tiểu mỹ nhân về mặt lạnh lùng, trả lời là thanh âm êm tai của nữ tử. “Ta không có võ công.”

“Nói vậy, võ công của ngươi rõ ràng cao hơn so với ta nữa. ....” Cô thế này mới phát hiện khác thường, hoang mang lại bất an truy vấn: “Ngươi vì sao lại giả dạng thành Hoa Sen ? Là vì dụ bắt Đỗ Phong sao ?”

“Không chỉ có như thế.” Tiểu mỹ nhân ngẩng đầu lên, con ngươi đen thâm thúy ẩn giấu tức giận, một chữ một chữ nói: “Muội chú ý nhất không phải là Hoa Sen sao ?”

Tĩnh Tĩnh như bị đâm một đao, bỗng nhiên hơi sợ hãi, lại nghe thấy giọng nữ êm tai quen thuộc đã lâu, lãnh đạm mà nghiêm túc hỏi: “Như vậy ta cả đời này luôn giả dạng thành như vậy, muội có chịu không ?”

Môi đỏ mọng phát run, nhìn chằm chằm tiểu mỹ nhân trên giường, mắt to lại một mảnh mênh mông, đầu nhỏ mới đầu là chậm rãi lắc đầu, sau đó càng lúc càng nhanh, càng lúc càng mãnh liệt, nước mắt cũng rơi theo.

“Ô a !” Cô kêu khóc nhào lên trên giường, bỏ nhào vào trong người tiểu mỹ nhân. “Ta không cần, không cần ! Ô ô ô ô, mau đưa Liên Hoa trả lại cho ta !”

Tay nhỏ bé mãnh liệt kéo loạn xạ, không muốn thấy nữ trang chướng mắt, căm ghét xé tất cả mãi đến khi thấy trong ngực rắn chắc, mới khóc dán lên, hành động so với đám tặc chạy trốn càng làm người ta giận sôi.

“Không cần dùng loại thanh âm này nói chuyện.” Cô vừa khóc lại bảo, dùng khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nước mắt ma sát trong ngực nam tính, từ trong lòng kêu ra. “Ta muốn là Liên Hoa ! Là Liên Hoa !”

Thân mình nhỏ nhắn ngã vào trong lòng, mỗi giọt lệ nóng đều như có lửa, tức giận trong con ngươi đen thâm thúy dần dần giảm đi, hấn trong lòng mềm đi, rốt cục gạt đi cửu âm công, khôi phục giọng nam như cũ.

“Ban ngày khi ở đại sảnh La gia, muội không phải luôn miệng nói thích là Hoa Sen sao ?” Hấn vươn tay đến, nâng khuôn mặt ẩm ướt đầy lệ của cô, muốn cùng cô tranh luận.

“Khi đó ta đang nói dối thôi !” Chán ghét chán ghét, lòng dạ hẹp hòi như thế ! “Ta thích là Liên Hoa ! Là Liên Hoa !” Cô càng ôm chặt, không chịu buông tay.

“Cho nên, muội lấy chuyện ta cầu hôn ở trước mặt mọi người mà nói vậy ?”

“Hừ !” Cô xoay đầu đi.

Tay thon dài đem đầu nhỏ của cô quay lại.

“Thế nào ?”

“Bởi vì. .... Bởi vì. .... Ai bảo ngươi lừa ta nhiều năm như thế !” Cô lên án, ai oán lại ủy khuất.

Liên Hoa nhắm hai mắt lại, trong lòng đếm thầm tới mười sau mới mở to mắt, nhìn chăm chú vào đôi mắt tròn có hơi nước trong suốt đang mở to.

“Năm ấy, muội sau khi phát hiện chân tướng liền sợ tới mức té ngã, miệng còn sùi bọt mép, sau khi tỉnh lại thậm chí mất trí nhớ, muội nói ta còn có thể làm sao đây?”

“Ngươi, ngươi mặt khác có thể tìm thời gian nói cho ta biết a !”

“Một khi muội biết ta thân là nam nhi, còn có thể thường xuyên tới tìm ta sao ?” Hấn hỏi trực tiếp.

“Có !” Cô xúc động trả lời, nhưng mà nghĩ lại cũng không phải khẳng định như vậy. “Ách, khả năng. .... Khả năng. .... Khả năng sẽ không. ....” Mọi người đều nói, nam nữ thụ thụ bất thân thôi !

Ngón tay thon dài theo nước mắt xuống, nhẹ vỗ về cầm cô, chậm chậm nói cho cô biết toàn bộ nguyên nhân lúc ban đầu. “Ta khi sinh ra thân mình cực kỳ suy yếu, cha mẹ mời thiết bản thần toán đến, hấn nói ta nếu muốn được cứu sống nhất định phải nuôi như nữ nhân, mãi đến khi mười lăm tuổi mới có thể khôi phục thân nam nhi.”

“Vậy ngươi vì sao còn muốn tiếp tục giả thành Hoa Sen ?” Tĩnh toán, hấn cũng đã qua hai mươi lăm nha !

Hấn hơi tức giận, tròng mắt đầu sỏ gây nên trong lòng.

“Còn không phải bởi vì muội !”

Cô ngây ngốc sững sờ. “Liên quan gì ta ?”

“Hoa Sen một khi biến mất, bất luận ta nói cái gì muội cũng không tin, Hoa Sen là ta giả trang, chỉ sợ còn có thể khóc lóc đi tìm khắp nơi.” Hấn thở dài một tiếng. “Muội luôn cách Liên Hoa rất xa, nói cái gì cũng không chịu đến gần.”

Đầu nhỏ cúi xuống, ngoan ngoãn sám hối.

“Lúc đó người ta cảm thấy sợ hãi thôi !” Cô than thở.

“Vì sao phải sợ ?”

“Bởi vì, người luôn chọc ghẹo ta.....”

“Kia không phải chọc ghẹo.”

“Ta khi đó không biết thôi !”

“Lần này nếu ta không quyết tâm, ép muội đồng ý phải bảo vệ ta, có trời mới biết muội còn muốn trốn ta bao lâu.” Hắn bắt đắc dĩ nói xong hai tay đem cô ôm chặt. “Muội cho là những năm gần đây ta dễ chịu sao ? Trơ mắt nhìn muội lớn lên, cũng không thể hôn muội, không thể yêu muội, chỉ có thể cố nén một lần lại một lần.”

“Nén cái gì ?” Cô ngẩng đầu lên, nháy mắt hỏi.

Bộ dáng đơn thuần kia thật sự hỏi câu ngây thơ làm cho Liên Hoa lắc đầu cười, sau đó mới tựa vào bên tai cô, dùng ngữ điệu thông thả nhất, tiếng nói trầm nam tính giống như niệm chú thời xưa.

“Rất nhanh, ta sẽ nói cho muội biết.” Hắn sẽ để cô biết, hắn cố nén là cái gì, để cho cô bồi thường hắn thật tốt khát vọng những năm gần đây.

Thanh âm của Liên Hoa, ánh mắt của Liên Hoa làm trái tim cô run rẩy không thôi, tuy rằng cũng không biết theo như lời hắn là cái gì nhưng cô có thể khẳng định, chuyện kia tuyệt đối so với hôn môi còn làm cho người ta thẹn thùng hơn.

Tinh Tinh hai gò má nóng đỏ lên, tiến vào trong lòng hắn, không dám nhìn hắn nữa. Bởi vì, bộ dáng hắn lúc này khiến cho cô thật muốn hôn trộm hắn.

Nhưng đáng tiếc là hắn bây giờ đang tỉnh.....

Tay nhỏ bé ở trên ngực rắn chắc vẽ một vòng lại một vòng, khúc mắc trong một thời gian dài cuối cùng cũng được tháo ra, cô nằm dán lên hắn, cảm thấy thật thoải mái, thật hạnh phúc, đầu nhỏ im lặng hơi nghiêng, cánh môi mềm mại lướt qua da thịt nam tính, thiếu chút nữa kim lòng không được mà hôn lên ngực của hắn.

Cô vội vàng cắn môi, e lệ không thôi, hoang mang bản thân lại còn muốn hôn lên chỗ khác ngoài môi của hắn.

Kỳ thật, thật là ngại nha, cô trong đầu lại đột nhiên hiện ra hắn dùng môi hôn lên gáy của cô, vai của cô, tay cô, đầu ngón tay của cô.....[Vũ: ủa hôn bao giờ thế chị ??? ở chương nào nhớ *cắn móng tay*]

Đối với chuyện đơn giản giữa nam nữ, làm cho cô chỉ mới tưởng tượng đã xấu hổ đến không thể ngẩng đầu lên được.

Bên tai lại vang lên thanh âm của hắn.

“Xin lỗi.”

Àn, ngay cả hai chữ xin lỗi từ trong miệng hắn nói ra cũng dễ nghe như vậy.....

A ?

Đợi chút !

Cô khó tin, nhất thời đã quên xấu hổ vội vàng ngẩng đầu cùng hắn bốn mắt nhìn nhau.

“Chàng nói cái gì ?”

“Xin lỗi.”

Cô ngây ngẩn cả người, miệng nhỏ mở ra, ngốc nghếch nhìn Liên Hoa.

Hắn buồn cười đưa tay nâng cằm của cô lên, làm cho cái miệng nhỏ nhắn một lần nữa ngậm lại. “Sao vậy, nghe ta nói xin lỗi có cần phải giật mình như vậy không ?”

Cô bỗng nhiên nháy mắt, liên tục gật đầu.

“Ta vẫn nghĩ hai chữ xin lỗi này, chàng cả đời tuyệt đối sẽ không nói ra khỏi miệng.” Ngẫm lại xem, hắn kiêu ngạo như vậy, tự phụ như vậy.

Liên Hoa chăm chú nhìn cô, thân nhiên thừa nhận.

“Ta trước kia chưa từng nói qua, tương lai chỉ sợ cũng sẽ không nói, nhưng đối với nàng, ta thật sự thiếu nàng một câu xin lỗi.” Hần ôn nhu nói rồi khẽ vuốt gương mặt của cô, thành tâm nói một lần nữa. “Xin lỗi.”

Trong nháy mắt, Tinh Tinh rốt cục hoàn toàn hiểu được, trọng lượng của mình ở trong lòng hắn có bao nhiêu quan trọng.

Cô kích động không thôi, rốt cuộc bắt chấp e lệ, hai tay vòng qua cổ của hắn, chủ động đưa lên môi đỏ mọng, ngốc nghếch hôn lên môi của hắn. Cô không hiểu kỹ xảo gì, chỉ dùng môi nhỏ ấn vào môi hắn.

Ngay cả như vậy, cũng đủ khiến cho Liên Hoa kinh ngạc không thôi. Hắn trước khi đẩy cô ra, nhìn chăm chú vào khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào của cô, khóe miệng xuất hiện ý cười thật sâu.

Bị đẩy ra nàng, vẻ mặt hoang mang vô tội, có chút bị thương nhỏ giọng thấp hỏi –

“Chàng không thích ta như thế sao ?”

Liên Hoa lắc đầu. “Không, ta rất thích.” Hắn than nhẹ. “Rất thích.”

“Vậy chàng vì sao phải, phải đẩy ta ra ?”

“Bởi vì ta trước phải hỏi cho rõ ràng.”

“Hỏi cái gì ?” Cô nghiêng đầu.

“Nàng khẳng tha thứ cho ta sao ?” Lừa gạt giấu giếm nhiều năm như thế, hắn cũng không phải hoàn toàn không hổ thẹn với lương tâm.

Cô nhìn nam nhân một cách âu yếm, nghiêm túc gật đầu.

“Nguyên ý.” Vừa nói ra miệng cô lại nghĩ tới một chuyện, vội vàng bổ sung thêm một câu. “Nhưng có điều kiện.”

“Còn có điều kiện ?”

“Ân !” Điểm này, cô tuyệt đối không nhượng bộ.

“Nói đi.”

“Chàng không thể lại biến thành Hoa Sen làm ta sợ nha !” Lòng cô còn sợ hãi, không thể không nhấn mạnh.

Liên Hoa ánh mắt nhu hòa, không chút nghĩ ngợi gật đầu đáp ứng. “Được.”

“Vĩnh viễn cũng không thể nha !”

“Được, vĩnh viễn.” Hắn nói nhỏ rồi dán lên môi đỏ mọng của cô, trước nhẹ nhàng hôn, lấy đầu lưỡi liếm lên khóe miệng của cô, nếm mùi vị mà hắn nhớ mãi không thôi, sau đó sẽ thật sâu. ....

Âm !

Một đoàn nam nhân xông vào trong phòng, âm ỉ kêu to.

“Dâm tặc đâu ?”

“Mau, ta muốn bắt hắn !”

“Thay đại tiểu thư báo thù !”

“Người đâu ? Người ở nơi nào ?”

“Đỗ Phong, ta muốn mạng của ngươi !”

Kêu la trong chốc lát, các nam nhân hai tay mang theo đao kiếm tìm khắp phòng cũng không tìm thấy tăm hơi của Đỗ Phong, cuối cùng tầm mắt cũng dừng ở trên giường, nhìn Tinh Tinh quần áo chỉnh tề, còn có..... Còn có..... Liên Hoa quần áo không chỉnh tề !

Lặng im sau một lúc lâu, Từ Hậu trước hô –

“Bây giờ là chuyện gì đây ?”

Hắn sắc mặt trắng bệch, thấy y phục nữ bị xé rách, lại nhìn Liên Hoa gần như nửa thân trần, trên mặt to lộ ra vẻ mặt vô cùng thận trọng.

“Liên Hoa, chẳng lẽ ngươi thay muối muối bị đâm tặc bắt. ....” Hấn không thể nói thêm gì đi nữa. [Vũ: anh này thật khéo tưởng tượng, cơ mà ta thích *chống nạnh cười to*]

Nha, thăm a !

Rất thăm, quả thực là cực kỳ bị thăm a !

Có thể vì muối muối hy sinh đến tình trạng này, tình cảm sâu đậm này thật là vĩ đại vô cùng, oanh liệt vô cùng !

Nhóm tiêu sư bị nhầm lẫn cũng lộ ra biểu tình đồng cảm, lại càng cảm thấy đâm tặc Đồ Phong thật sự là cảm thú không bằng, trong lòng cũng âm thầm sợ hãi, âm thầm kẹp chặt hai chân, hiểu được lần sau khi gặp Đồ Phong bản thân cần phải cẩn thận một chút.

Thấy mọi người hiểu lầm, Tinh Tinh vội vàng nhảy dựng lên, xấu hổ thay Liên Hoa giải thích.

“Các ngươi hiểu lầm, hấn vốn chính là nữ !” Cô kêu to.

Mọi người tất cả đều sững sờ, không nói gì nhìn Liên Hoa trong ngực rắn chắc.

“A ?”

“Không phải, ta nói sai rồi !” Đáng giận, cô vội quá, vội vàng làm sáng tỏ lại lần nữa. “Ta là nói, hấn vốn chính là nam !”

“Cái gì ?” Mọi người cũng đều không hiểu.

“Chính là Liên Hoa trước nay luôn nam cải nữ trang, kỳ thật Hoa Sen cũng là hấn.”

Nhóm tiêu sư đều thay đổi sắc mặt.

“Hấn là Hoa Sen muối muối ?”

“Đợi chút !”

“Nói rõ ràng, ngươi là nói, căn bản không có Hoa Sen muối muối ?”

“Trời a !” Có người chịu không nổi đã kích, quỳ xuống tại chỗ. “Ta những năm gần đây, luôn yêu trong lòng không dám mở miệng, rốt cuộc là vì sao ?”

Từ Hậu rống lớn tiếng nhất. “Muội lúc nào thì biết chuyện này ?”

“Trước đây đã biết nhưng lúc biết, ta sợ tới mức té ngã, tỉnh lại liền mất trí nhớ.” Cô vội vàng bổ sung. “Mãi cho đến lúc trước, ta mới nhớ lại.”

“Muội khi đó thấy cái gì ?” Từ Hậu cất cao giọng.

Tinh Tinh cổ rút lại, khuôn mặt nhỏ nhắn nháy mắt đỏ bừng, bị hỏi khó có thể mở miệng, chỉ có thể dùng ánh mắt cầu cứu nhìn về phía Liên Hoa, đã thấy hấn đang nhìn cười nhưng lúc này lại cố ý giữ im lặng.

“Thì, ta đã nhìn thấy. .... Nhìn đến của hấn. ....” A, cô mặc kệ ! “Con gà con của hấn !” Muốn nói thì nói, ai sợ ai a !

Bỗng nhiên, mọi người chuyển hướng Liên Hoa, nhóm tiêu sư thăm mền Hoa Sen muối muối vừa mới đứng lên, nghe một câu như thế ngực như bị giáng một đòn, thiếu chút nữa lại ngã xuống đất.

“Đợi chút, là gà “con” sao ?” Từ Hậu nhấn mạnh chữ kia, không khỏi suy nghĩ sâu xa, rốt cuộc hấn nên thay muối muối suy nghĩ hạnh phúc.

Vì mắt đã nhìn thấy, Liên Hoa bị oan uổng không được “lớn”, cô vội vàng kêu to.

“Hấn bây giờ rất lớn !”

Trong phòng trở nên một mảnh yên tĩnh.

Bởi vì sợ hấn lại bị hiểu lầm, Tinh Tinh luôn mãi nhấn mạnh, toàn tâm toàn ý muốn nói rõ ràng hơn. “Hon nữa, lúc ta giúp hấn lau người, còn trở nên lớn hơn nữa. ....”

Một câu này làm cho mọi người hít một ngụm khí lạnh, đều nhìn về phía Tinh Tinh.

Mất thấy Tinh Tinh gấp đến độ còn muốn nói tiếp, để tránh cô càng tỏ càng đen, lúc này Liên Hoa cũng chỉ có thể nhanh chóng đưa tay che miệng nhỏ nhắn của cô lại, ngăn cô lại tiết lộ ra càng nhiều, không nên để cho người ngoài biết được việc thân mật đó.

“Cám ơn muối thay ta làm sáng tỏ.” Hấn cười nói, trước mặt mọi người hớn lên má phẩn của cô. “Nhưng bọn họ đã biết được quá nhiều.”

Dọa sao ?! Hấn thế nhưng trước mặt mọi người lại hôn cô ?

Tĩnh Tĩnh lại hít một ngụm khí, khuôn mặt nhỏ nhắn bỗng nhiên đỏ bừng.

Thấy muội muội khuôn mặt đỏ bừng, bình thường hung hãn, ở trong lòng Liên Hoa lại hóa thành thẹn thùng, Từ Hậu bắt đầu đi lại buồn cười, giờ lên đại đao trong tay, trực tiếp ép hỏi.

“Chuyện tối nay, người nói rõ ràng cho ta, rốt cuộc có cưới muội ta hay không ?”

“Cưới.” Một chữ vô cùng đơn giản, Liên Hoa nói vô cùng chắc chắn, nhìn chăm chú vào thiếu nữ xinh đẹp trong lòng, lại lần nữa mở miệng ra, muốn cho mỗi người ở đây đều nghe được rõ ràng.

“Đòi này, ta không thể không cưới nàng.”

Bạn đang đọc truyện *Hoa Sen Muội Muội* được tải miễn phí tại Wwv.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Bởi vì Tần phu nhân cùng La Mộng kiên trì muốn tổ chức hôn lễ vô cùng náo nhiệt nên phải cần một khoảng thời gian để chuẩn bị, cho nên tin hai người chuẩn bị thành thân tạm thời chỉ có số ít người biết.

Tuy nói ít người biết đến nhưng người đến cửa chúc mừng, ngày nào cũng tới hai, ba người.

Giống như sinh lễ được đem đến, hơn nữa Đại Phong Đường đưa đồ cưới tới, cùng với nhân sĩ biết chuyện đưa quà mừng tới, vốn cửa lớn Tần gia im lặng nay trở nên như mắc cửi, không biết có bao nhiêu người tiến vào hoặc rời đi.

Tĩnh Tĩnh nhìn tình huống này, trên khuôn mặt nhỏ nhắn mày luôn nhíu lại, không có thả lỏng, một bộ dáng lo lắng ngay cả ăn cơm lòng cũng không yên.

“Xảy ra chuyện gì ?” Liên Hoa ngồi ở một bên, nhìn ra cô không chuyên tâm. Chứng cứ chính là cô thích nhất gà nấu rượu, mới ăn hai, ba miếng, trên bàn vẫn còn đầy nhưng cô lại giờ đây bất động.

Hấn chủ động nâng đũa, gấp một miếng gà màu như hổ phách đưa đến bên miệng của cô.

Tĩnh Tĩnh mở miệng, ngoan ngoãn ăn, vừa ăn vừa trả lời: “Mấy ngày nay người ra ra vào vào nhiều lắm.”

“Bọn họ đều là vội vàng muốn thay chúng ta làm hôn sự,” Hấn vẻ mặt như thường.

“Nhưng như vậy rất nguy hiểm a !” Mọi người lui tới làm cho cô thần kinh căng thẳng, lúc nào cũng phải chú ý.

Ngược lại Liên Hoa vẫn ung dung, ngày ngày dỗ cô, muốn cô an tâm ăn ngủ, cùng hấn dưỡng thương là tốt rồi. Khi mấy đêm cô khó đi vào giấc ngủ cũng là hấn ôm chặt cô, khẽ dỗ, cô mới có thể an tâm ngủ.

Lúc trước đã nói là cô phải bảo vệ hấn, nhưng chỉ trong một lát, cô ngược lại thành đối tượng được bảo vệ, còn phải khiến cho hấn lo lắng, nói thẳng không có việc gì không có việc gì.

Nhưng hôm nay khác lúc trước, thấy cô lại bắt đầu oán giận, Liên Hoa nhếch khóe miệng, lộ ra nụ cười nhạt, lại gấp một miếng gà cho cô.

“Nguy hiểm đã qua rồi.”

Tĩnh Tĩnh trừng lớn hai mắt, lập tức tỉnh ngộ. “Vụ án của Trần đại ca đã giải quyết?”

Liên Hoa gật đầu.

“Ta sau khi bị thương vụ án do Tề tướng tiếp nhận, bởi vì nàng để lại một tên nhân chứng sống, hơn nữa ta lúc trước tìm ra căn cứ chính xác nên hôm nay Tề tướng đưa tin tới nói vụ án từ đây kết thúc.”

“Thật tốt quá ! Sau này sẽ không có thích khách đáng ghét nữa !” Cô vui mừng lộ rõ trên nét mặt, cảm xúc đơn giản không giấu được, tiếp tục truy vấn. “Người chủ mưu phía sau là ai ? Là ai giết cả nhà Trần đại ca ?”

“Nàng quan tâm như thế ?” Hấn nghiêng đầu nhíu mày.

“Ăn !” Cô ra sức gật đầu, vô cùng nghiêm túc. “Người xấu như vậy lại làm hại chàng bị thương, ta nhất định phải làm cho hắn chết thật sự khó coi.” Vô số thủ đoạn đầm máu xuất hiện trong đầu nhỏ của cô, khó mà quyết định chọn cái nào.

Hắn cười, đưa tay vỗ về đầu nhỏ của cô.

“Quốc có quốc pháp, cho dù hắn tội đáng chết vạn lần nhưng cũng phải qua thẩm phán, để cho Hoàng Thượng phê duyệt, sau khi xác định phán xử loại hình phạt nào, lại nhốt vào lao. Nếu là phê hạ tử hình cũng phải đợi đến lúc xử.” Hắn cẩn thận nói cho cô biết, không cho cô về sau buồn bực lại phạm trọng tội.

Tĩnh Tĩnh bĩu môi, trong lòng cảm thấy mất hứng.

“Nhưng như thế không phải rất tiện nghi cho tên người xấu kia sao ?”

“Thỉnh thoảng cũng sẽ có ngoại lệ.” Liên Hoa khẽ mỉm cười, trong lời nói còn có ý khác. “Tỷ như, ngoài ý muốn các loại. ....”

Cô mở to hai mắt, dựa vào bên người hắn, đang muốn cẩn thận nghe một chút có cách ngoại lệ gì có thể trừng trị người ác, bên ngoài lại vang lên tiếng đập cửa, thanh âm nô bộc xuyên truyền vào, thấp giọng thông báo.

“Công tử, hình bộ thị lang Phương đại nhân tới.”

Trong mắt Liên Hoa ánh sáng chợt lóe, thần sắc lại không có nửa điểm thay đổi.

“Ta đã biết.” Hắn lên tiếng phân phó. “Đưa lên trà tốt nhất trong nhà, mời Phương đại nhân chờ một chút ta sẽ lập tức ra.” Thượng cấp đến nhà chúc mừng, hắn đương nhiên phải lộ mặt.

Hắn đứng dậy, động tác chậm rãi, xoay người lại dịu dàng nhìn cô, nhẹ nhàng nói một câu. “Nàng ở lại trong phòng là được rồi.”

Cô trừng mắt nhìn.

“Vì sao ?”

“Mặc vào hi phục vừa đưa tới, chờ khi ta trở lại để cho ta xem.” Hắn nói ngọt, đặc biệt dịu dàng, còn đi đến góc phòng khách đem rương chứa hi phục xốc lên. “Ta muốn nhìn nàng mặc.”

“Nhưng chàng ngày hôm qua lúc hôn ta, sao nói hy vọng ta trên người cái gì cũng không mặc ?” Vậy rốt cuộc là nên mặc hay không nên mặc đây ? Nam nhân thật sự khó hiểu.

“Ngoan, nghe lời.” Hắn vẫy vẫy tay, muốn cô đi qua.

Tĩnh Tĩnh lại lắc đầu.

“Không muốn, ta muốn đi theo chàng đến đại sảnh.” Cô rời bàn ăn, đi đến bên người hắn, dùng tay nhỏ bé nắm bàn tay to của hắn, nắm chặt. “Ta không muốn rời khỏi chàng.”

Ánh mắt thâm thúy hiện lên tia bất đắc dĩ, cùng với niềm vui thật sâu.

Liên Hoa không hề kiên trì mà nắm tay cô ra khỏi phòng, đi hướng đến đại sảnh.

A, hắn sao có thể nghĩ đến có thể mặc kệ bỏ cô lại chứ ?

Cô là bạn đời trong đời này của hắn, tương lai bất luận hi nộ ái ố, mỗi một ngày bọn họ đều phải nắm tay đi qua. Trừ lần đó ra, ngay cả nguy hiểm bọn họ cũng phải cùng đối mặt.

Hai người sóng vai đi, xuyên qua hành lang dài cây xanh mơn mẫm, đan xen qua nhóm nô bộc, một lát sau mới đến đại sảnh.

Khác với Tần gia khắp nơi náo nhiệt, trong đại sảnh thật ra lại im lặng hơn, chỉ có một vị lão nhân đầu bạc ngồi bên cạnh bàn đang uống tách trà nóng. Có thể thấy được Tần gia đối với vị khách này đặc biệt thận trọng.

“Phương đại nhân, đa tạ ngài quang lâm hàn xá.” Liên Hoa tiến lên, cung kính chấp tay làm lễ.

“Ta nên đến sớm một chút.” Phương Dụng Chính cười đến mặt mũi hiền lành, thưởng thức bài trí trong đại sảnh cùng với thi họa trên tường, tầm mắt cuối cùng mới dừng trên người Tĩnh Tĩnh. “Vị này hẳn là tân nương người sắp cưới vào cửa?”

“Đúng vậy.”

“Ha ha, lại đây, để cho ta xem xinh đẹp như thế nào, có thể làm cho Tần chủ sự được xưng là lãnh huyết vô tình cũng động lòng.” Hắn vươn tay đầy nết năn.

Tinh Tinh gương mặt hồng hồng, nắm chặt tay Liên Hoa, bộ dáng thẹn thùng lắc đầu, vẫn còn không quen từ tân nương này.

“Tân nương thẹn thùng như thế, dính người lại chặt như thế.” Phương Dung Chính vuốt râu, cười nói. “Tân chủ sự tuổi trẻ có triển vọng, sau khi cưới vợ tin chắc đường làm quan càng có thể một bước lên mây.”

“Liên Hoa chỉ nguyện tận trung vì nước.”

“Làm một chủ sự thật sự rất ủy khuất cho người, không bằng vị trí hình bộ thị lang này của ta cũng sẽ để cho người ngồi, như vậy cũng hợp kỳ vọng của Tể tướng.”

“Liên Hoa không dám.”

“Không dám?” Lão nhân cười, ánh mắt đột nhiên trở nên lợi hại. “Người điều lục lại nợ cũ năm xưa của ta, đưa ta vào chỗ không thể không chết, còn có chuyện gì người không dám làm?”

“Phương đại nhân chuyện lúc trước đã làm, Liên Hoa cũng không dám làm.”

Hắn đứng ở chỗ cũ, vẻ mặt không đổi, nắm tay Tinh Tinh, thêm tí xiu lực đạo lại phát hiện cô giống như thẹn thùng nhưng hai mắt từ đầu tới cuối đều cảnh giác nhìn chằm chằm Phương Dung Chính, giống như nhìn chằm chằm một đuôi rắn bất cứ lúc nào cũng sẽ cắn người.

Phương Dung Chính nâng tay lên, cầm cái bát đập lên trên bàn, chỉ nghe một tiếng giòn vang thì cái bát đã bị rơi tan tành. Trong tay đầy nếp nhăn nắm một mảnh, mảnh nhỏ sắc bén nhất.

“Ta chỉ biết, người cùng Công Tôn Minh Đức là một người.” Mặt mũi hiền lành đã trở nên dữ tợn như quỷ. “Đều là chuyện cũ năm xưa, các người vì sao không thể buông tha ta?”

“Lúc trước người vì nhận hối lộ cũng không buông tha Trần gia vô tội.” Liên Hoa thần sắc bình tĩnh, vạch tội trạng của lão nhân. “Thời gian này người còn muốn người ám sát, sao không buông tha ta? Thậm chí còn liên lụy Tinh Tinh.”

Lão nhân cười lạnh một tiếng.

“Người làm sao phát hiện?”

“Cho dù giấu kín đao thế nào nữa hồ sơ vẫn có dấu vết mà lần theo.”

“Người đem hồ sơ ba mươi năm xem qua?”

“Năm mươi năm.”

“Bội phục bội phục.” Lão nhân nheo mắt lại. “Nhưng cũng không đủ để đoán được ta.”

“Đúng vậy.”

“Một manh mối khác là cái gì? Hai tên sát thủ không chết?” Chết đến nơi, Phương Dung Chính muốn hỏi rõ ràng.

“Không, là nhóm sát thủ đã chết.” Liên Hoa đáp sắc bén, thản nhiên rõ ràng. “Sát thủ dù tham tiền nữa cũng muốn giữ lại tánh mạng, nhưng bọn hắn từng người phát hiện ám sát thất bại liên vội và tự sát.”

Lão nhân thân mình hơi hoảng.

“Cho nên, nhóm sát thủ sợ người không phải bên ngoài, mà là ở bên trong.” Bí mật bị tầng tầng vùi lấp đều bị hắn vạch trần. “Trọng tội như thế nếu không có Tể tướng nhúng tay, rất có thể thẩm vấn chỉ có cha ta cùng người. Nhóm sát thủ này biết khi chịu thẩm nhất định sẽ gặp người, còn không bằng chết trước.”

“A, chiêu ám của ta vốn không hề sơ hở.” Thanh âm của Phương Dung Chính nghe qua vô cùng thê lương.

“Cho dù là chuyện gì cũng đều có sơ hở.” Liên Hoa nhìn thẳng lão nhân, câu chữ rõ ràng, lời nói ra mạnh mẽ hùng hồn. “Mà ta, tuyệt đối sẽ không bỏ qua sơ hở gì.”

Đột nhiên, Phương Dung Chính nở nụ cười.

“Tốt! Tốt! Quả nhiên là nhân tài hiếm thấy.” Hắn vuốt vuốt miếng sứ vỡ sắc bén trong tay. “Cho nên, ta trước khi chết nên làm chuyện tốt để nhân tài người không giết ta.”

Lời nói chưa dứt, Phương Dung Chính đột nhiên bỏ nhào lên, như Liệp Ưng bay vút, xuyên qua, cướp đi Tinh Tinh mà Liên Hoa đang ôm bên người, khinh công đã đạt đến trình độ nhất định.

Hắn chính là dựa vào thân khinh công này mới có thể chạy ra hình bộ, đến Tần gia trả thù !

“Buông nàng ra !” Liên Hoa lớn tiếng ra lệnh, nhìn thần sắc như chưa đổi nhưng kỳ thật trong lòng lo lắng, trong lòng cũng toát ra mồ hôi lạnh.

Lão nhân lại cười vài tiếng quái dị, chậm rãi phun ra đầu lưỡi, chỉ thấy trên lưỡi có viên sáp nhỏ màu đỏ.

“Nhìn thấy không, đây là độc được ta giao cho nhóm sát thủ, một khi ăn vào chẳng những chết ngay lập tức, ngay cả người dính máu cũng sẽ bị mất mạng.” Hắn nắm chặt Tinh Tinh, dùng miếng sứ vỡ đâm một vết thương nhỏ ở trên cổ của cô. “Ta không thể giết người nhưng muốn bắt tân nương của người chôn cùng !”

Phương Dung Chính nhanh chóng nhai, sắc mặt trong chớp mắt chuyển xanh liền cúi đầu hướng đến miệng vết thương Tinh Tinh dán lên.

“Tinh Tinh !”

Liên Hoa trong lòng chấn động, bay lên, vươn tay hướng tới Phương Dung Chính.

Thật đáng ghét !

Tinh Tinh bị kèm hai bên, trong lúc quan trọng hai chân mở ra, hạ người xuống, lại cật lực đem lão nhân giơ lên cao, hung hăng ném một cái qua vai.

Độc được phát tác, lão nhân trước khi rơi xuống đất cũng đã chết.

“Tên khốn kiếp này !” Cô dậm chân mắng, tay nhỏ bé ở trên người sờ loạn khắp nơi, sau khi xác định toàn thân trên dưới không dính nước miếng bản mới thở dài một hơi nhẹ nhõm.

Nhưng khi cô xoay người sang chỗ khác, khi thấy Liên Hoa tay phải ẩm ướt thì sắc mặt trở nên trắng bệch.

“Chàng ! Chàng bịt miệng của hắn ?” Cô quá sợ hãi, vội vàng chạy tới, cầm tay phải của Liên Hoa lên mãnh liệt xem “Miệng hắn có độc a !”

“Ta biết.” Hắn cười nhạt một tiếng, tùy ý cô lo lắng lật xem “Bởi vì có độc ta mới đưa tay bịt lại, không cho hắn có cơ hội làm nàng bị thương.”

Nhìn một lúc lâu, xác định da tay Liên Hoa màu sắc không thay đổi, cũng không có dấu hiệu thối rữa, cô mới hai mắt rung rung, cảm tức ngẩng đầu liên mắng.

“Chàng không muốn sống nữa sao ?”

“Vi nàng, một mạng này thì có là gì.”

“May mắn trên tay chàng không có miệng vết thương, bằng không ta nhất định phải dùng dao, mau chóng chặt tay chàng.”

“Phán đoán rất chính xác.” Hắn dùng tay trái sờ lên khuôn mặt của cô.

“Ta sẽ làm.” Một giọt nước mắt lăn ra khỏi hốc mắt, mắt to ngập đầy nước làm người ta thương xót. “Nhưng, ta sẽ rất khổ sở.”

Thấy cô lại muốn khóc, hắn đưa tay ôm lấy cô, nhẹ giọng an ủi.

“Không có việc gì, ngoan, đừng khóc.” Hắn thấp giọng trấn an, hôn lên mặt của cô, mỉm cười hỏi: “Nếu tay của ta thật sự bị chặt, nàng còn nguyện ý gả không ?”

“Gả ! Bất luận thế nào ta cũng phải gả cho chàng.”

“Không phải bởi vì Hoa Sen muối muối ?”

Đáng giận ! Lại nói đến chuyện đó, hắn là muốn nhớ đến sáu mươi tuổi sao ?

Cô cảm giận bất bình, đánh nhẹ một cái lên khuỷu tay của hắn, ý tiêu biểu cho sự kháng nghị. “Mặc kệ thế nào, chàng cũng không thể chết.” Cô còn căn dặn.

“Nha ?” Hắn thích thú hỏi: “Vì sao ?”

“Bởi vì,” Cô mặt đỏ bừng. “Nếu chàng chết chính là không chịu trách nhiệm.”

“Trách nhiệm gì ?”

“Người..... Ta..... Chúng ta.....” Cô sớm đã bị hắn nhìn thấy hết, lại bị hắn hôn qua rất nhiều lần. “Chúng ta đều ‘cái kia’, nếu chàng chết, ta tìm ai chịu trách nhiệm đây ?”

Liên Hoa bật cười.

“Đưa ngốc, chúng ta còn chưa có “cái kia”.”

“Người nói “cái kia”, theo ta nói “cái kia” chẳng lẽ không giống nhau sao ?” Ô ô, phải làm vợ chồng hóa ra có nhiều chuyện bí mật sâu xa như thế sao ?

“Không giống.”

“Chàng giải thích rõ chút.” Cô yêu cầu.

“Bây giờ còn chưa được.”

“Thế phải chờ tới lúc nào ?”

Liên Hoa thần bí cười. “Đêm động phòng hoa chúc của chúng ta đó.”

“Nha.” Cô nhỏ giọng đáp lời, nhắc tới đêm động phòng hoa chúc lại mặt đỏ tím đập.

Sau khi dẫn dò thị vệ xử lý Phương Dung Chính, hai người tay trong tay đi từng bước một hướng về gian phòng quen thuộc nhất. Nơi đó, sắp trở thành phòng tân hôn của bọn họ.

“Nàng vì sao biết ?” Hần vừa đi vừa hỏi.

Cô lập tức hiểu được, hần hỏi cái gì.

“Bởi vì ánh mắt của chàng thay đổi, rất nhanh nhưng ta vẫn nhìn ra, một cái chớp mắt liền thay đổi.” Chính là thay đổi rất rất nhỏ làm cho nàng phát hiện dị trạng, mới có thể kiên trì theo tới đại sảnh, đối Phương Dung Chính cũng sớm có đề phòng.

Liên Hoa lộ ra vẻ mặt tán thưởng. “Hóa ra nàng thông minh như thế.”

“Không phải, ta.....” Cô có chút thẹn thùng. “Bởi vì ta vẫn luôn nhìn chàng thôi, đương nhiên nhận ra khác biệt.”

Hần cười mà không đáp, không có nói cho cô biết chuyện này cũng không phải là “đương nhiên”. Cho tới bây giờ, vốn không có người có thể phát hiện tâm tư của hần thay đổi, nhưng cô có thể nhìn thấu, cho dù không cần ngôn ngữ cũng biết hần muốn làm cái gì.

Ấn ý giữa bọn họ là kỳ tích khó nói nên lời.

Sau khi trở lại trong phòng, cô kiên trì thay hần rửa tay, còn rửa qua thật nhiều thứ, dường như muốn đem tay hần tẩy đến tóc da cuối cùng mới cảm thấy yên tâm.

Sau đó, cô vui mừng chạy đến phòng khách, đem hi phục trong rương ôm ra. Hi phục tinh xảo hoa mỹ kia thêu đầy uyên ương cùng hồ điệp, còn gắn rất nhiều trân châu nhỏ, vừa nhìn là biết xiêm y đặc biệt có giá trị.

Cô thật cẩn thận đem hi phục đặt ở trên giường, may đột nhiên nhú lại, sau khi cẩn thận xác nhận lại cái miệng nhỏ nhắn mất hứng bĩu môi, hai mắt trừng thẳng hi phục.

“Xảy ra chuyện gì ?” Liên Hoa từ trong tủ bát lấy ra đồ vật gì đó, mới dựa vào lại đây hỏi.

“Có hai chiếc hi phục, đều là tân nương mặc.” Chán ghét, còn đặc biệt không giống kích thước.

“Hần là Tể tướng phu nhân đưa sính lễ tới.” Hần nở nụ cười, đối sự kiêu căng của công chúa cũng hết cách. “Cô ta nguyện ý miễn phí cung cấp tiệc rượu cho khách sạn Long Môn để chúng ta mời khách, xem như là điều kiện trao đổi bài thuốc gả nấu rượu gia truyền. Nhưng ta không có đáp ứng.”

“Vì sao không đáp ứng ?” Cô hỏi.

“Bởi vì đó chỉ có nàng mới có thể độc hưởng.”

Nghe hần thâm tình sùng nịch, cô cắn môi cười trộm, nhưng nhìn hai bộ hi phục kia, tâm tình bỗng dừng lại trượt dài.

“Không công bằng.” Miệng của cô bĩu càng cao. “Chàng mặc vào nhất định đẹp hơn so với ta.” Toàn bộ người trong kinh thành, không người nào không biết danh hần “đẹp” lan xa ?

“Ta mặc đương nhiên là hi phục chủ rể.” Hần nói ở bên tai cô. “Huống hồ ở trong lòng ta, nàng mới là đẹp nhất.”

Những điều hần nói, thanh âm của hần, sau khi nghe vào tai đều khiến cho cô cảm thấy trong lòng ấm áp ngọt ngào, nghe thế nào cũng không thấy chán.

“Thật sao ?”

“Thật.” Hần nhẹ vỗ về thân mình cô bên dưới lớp xiêm y, cánh môi cười xấu xa nói: “Ta tận mắt nhìn nàng lớn lên.”

Sự thật như thế cô không thể phủ nhận, làm nũng ở trong lòng hắn bởi vì hắn nói “chứng cứ rõ ràng”, trong lòng cuối cùng thoải mái một chút, không bao giờ đem chuyện hai bộ hi phục để ở trong lòng nữa.

“Tình Tình.” Hắn đem vật lấy từ tủ bát ra, đưa đến trước mặt cô. “Nàng còn nhớ rõ cái này không?”

Cô hai mắt sáng ngời.

“Con điều bướm!” Là cô trước đây đem điều bướm đến chơi cùng hắn.

“Đúng.” Liên Hoa giọng nói càng nhẹ. “Có nhớ khi đó nàng nói với ta, chúng ta phải giống như cánh bướm, vĩnh viễn đều ở cùng một chỗ?”

“Nhớ rõ,” Cô xoay người sang chỗ khác, ngửa đầu nhìn con người thâm thúy kia. “Chúng ta còn đóng dấu tay.” Hóa ra vào lúc đó, bọn họ cũng đã có lời thề hứa kiếp này ở gần nhau.

“Năm đó là dấu tay, bây giờ cũng nên ấn nhưng không phải là tay.” Hắn cúi đầu, trong mắt vô hạn ôn nhu, lặng yên tới gần môi của cô. “Lấy hôn làm chứng, nàng cảm thấy như thế nào?”

Cô đỏ bừng mặt, khó có thể cự tuyệt, đưa tay vòng quanh cổ của hắn, đón nhận nụ hôn dịu dàng nhưng nóng bỏng của hắn, khẽ ngâm trong nụ hôn của hắn phảng phất như đang hát lên bản tình ca đầy hạnh phúc.

Đời này kiếp này, bọn họ vĩnh viễn cũng sẽ ở cùng một chỗ.

*****

Vào ngày cuối cùng của mùa xuân, trong dinh thự của phủ Tể tướng, trong hoa viên yên lặng hai nam nhân đang ngồi đánh cờ, tình hình chiến đấu trên bàn cờ không còn chỗ trống.

Giữ quân cờ đen là đương triều Tể tướng Công Tôn Minh Đức, mà giữ quân cờ trắng còn lại là tổng quản Đại Phong Đường Thẩm Phi Ứng. Hai người bất luận xuân hạ thu đông, trời trong hay tuyết rơi, mỗi tuần đều có hẹn đánh cờ.

Thẩm Phi Ứng nhìn chăm chú vào bàn cờ, trong miệng bật ra hai chữ.

“Hiếm thấy.”

“Sao nói lời ấy?” Công Tôn Minh Đức nhíu mày.

“Ta chưa từng thấy qua người hào phóng như thế, lại đem giấu quân cờ kia trong tay áo, cho phép người bên cạnh dùng ngoài việc công.”

“Quân cờ kia vốn chính là khóa hoạt, không phải không thể dùng, chính là dùng một phần nhỏ thôi.” Công Tôn Minh Đức cười nhạt. “Hơn nữa Tần Liên Hoa liên tục phá kỷ án, thường cho thuộc hạ cũng là ta nên có trách nhiệm.”

“Ta đã thấy lệnh truy nã.” Thẩm Phi Ứng nói.

“Như vậy, thiên hạ đệ nhất mỹ nhân La Mộng có thể đã xem qua lệnh truy nã?”

“Xem.” Hắn lời ít mà ý nhiều.

“Sau đó?”

“Nàng lại té xỉu.”

“Ngã vào trong lòng người?”

“Đúng vậy,” Một chút ý cười nhiễm trên bạc môi. “Mỗi lần đều như vậy.”

“Người có thể không cần đưa tay ra đỡ.” Công Tôn đề nghị.

“Như vậy, nàng sẽ bị ngã xuống đất.” Là ngã, mà không phải bất tỉnh.

“Kia không phải rất thú vị sao?” Quân cờ lại một quân, lên xuống trên bàn cờ.

Nghe thấy đề nghị này, Thẩm Phi Ứng ngẩng đầu lên, nhìn bạn tốt nhiều năm.

Công Tôn nhìn bàn cờ, lại hỏi: “Người muốn thử xem sao?”

Nhớ lại người kia được người người ái mộ, La Mộng cho tới bây giờ được nâng trên tay sợ rớt, ngâm trong miệng sợ tan, Thẩm Phi Ứng khước miệng ý cười càng sâu.

“Có lẽ.” Tầm mắt của hắn trở về bàn cờ. “Có lẽ ta thật sự sẽ làm như thế.”

“Đến lúc đó, nhất định phải để cho ta có mặt ở đó.”

“Không thành vấn đề.”

“Ngày nào đó, khi người muốn cho phu nhân ngã xuống đất, cũng nhất định phải để cho ta có mặt ở đó.”

“Một lời đã định.”

Trận chiến một ván lại một ván, hai người lời nói thản nhiên, chỉ khi nhắc tới người con gái ở trong lòng trên bạc môi mới có thể xuất hiện một nụ cười nhạt.

Bốn bề vắng lặng, cuối cùng chỉ có một cơn gió xuân nghe thấy bọn họ nói chuyện.

Sau đó, mùa hạ buông xuống kinh thành, tất cả mạnh khỏe như thường.

Hoàn.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Sen Mười Mười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.